ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 16 ΔΡΑΧΜΑΙ 2

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
29
ΑΠΡΙΛΙΟΥ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΙΣ 2α: ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ τῆς ἑβδομάδος. — Μ. ΚΟΚΚΑΛΗ: Ἡ τελευταία μετάνοια, διήγημα. — Ἀπὸ τη ζωὴ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΕΛΙΣ 3η: Novus: Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ αὐτοπεποίθησις.

ΣΕΛΙΣ 4η: Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ τῆς Ἐξόδου τῆς ἡρωϊκῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου (Περιγραφὴ φαλαγγίτου).

ΣΕΛΙΣ 5η: + ΣΤΕΦ. ΞΕΝΟΥ: Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

ΣΕΛΙΣ 6η: Στρατηγοῦ Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Ὁ κίνδυνος ἐκ τῶν ἐναερίων ἐπιθέσεων. — Ὁ θιαμβευτὴς τοῦ Ρίγκ, μυθιστόρημα.

ΣΕΛΙΣ 7η: Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ: Τὸ Σῶμα καὶ ἡ ψυχή. — ΕΙΔΙΚΟΥ: Ἡ ἀκουστικὴ εἰς τὸν πόλεμον. — ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ, ΑΝΔΡ. ΚΑΛΒΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ: Ποιήματα.

ΣΕΛΙΣ 8η καὶ 9η: Ν. ΚΙΣΣΟΠΟΥΛΟΥ, Νομάρχου Ἀττικοβοιωτίας: «Ὁ Μεγάλος σκοπός». Θ. ΔΡΑΚΟΥ: «Πῶς ἀνατρέφονται τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς.—Ἀνάστασις στὸν Ἅγιο Σιδερέα, ρεπορτὰζ τοῦ κ. Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ. — Ἀνέκδοτα Καραϊσκάκη καὶ Κολοκοτρώνη. Λ ΠΟΡΦΥΡΑ: Τὰ ἐρημοκκλήσια, ποίημα.

ΣΕΛΙΣ 10: ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΪΜΗ: Οἱ χῶρες τοῦ ἀγνώστου.

ΣΕΛΙΣ 11η: Οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος. Τοῦ κόσμου τὰ περίεργα.

ΣΕΛΙΣ 12η: Ἡ κίνησις τῶν ἐπαρχιακῶν ὀργανώσεων.

ΣΕΛΙΣ 13η: Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΕΛΙΣ 14η: Η ΣΤΗΛΗ τοῦ ἀρχισυντάκτου. — Γράμματα πρὸς τὴν «Νεολαίαν».

ΣΕΛΙΣ 15η: Β. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ: Ἡ ὁρκωμοσία 5 χιλ. νέων εἰς τὸ ἡρωϊκὸν Κιλκίς. Ἡ ἑορτὴ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας.

ΣΕΛΙΣ 16η: Τὸ φωτογραφικὸν ρεπορτὰζ τῆς «Νεολαίας».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-Τζόγα
ΗΜ. Ρ. Μ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36000

Π
18

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΑΚΡΙΤΩΝ

Ἡ χαρὰ μὲ τὴν ὁποίαν ὑπεδέχθησαν τοὺς φαλαγγίτας κατὰ τὸ Πάσχα οἱ στρατιῶται τῶν φυλακίων τῶν συνόρων μας εἶναι ἀπερίγραπτος.

Οἱ ἡρωϊκοὶ Ἀκρῖται μας ἑώρτασαν ἐφέτος ἀδελφωμένοι μὲ τοὺς φαλαγγίτας ἕνα ἀληθινὸν ἐθνικὸν Πάσχα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ λησμονήσουν ποτέ.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὰ συνοριακὰ φυλάκια ὑπῆρξε μεγάλη χαρὰ καὶ ἱκανοποίησις διὰ τοὺς Ἀκρίτας καὶ ἐθνικὸν βάπτισμα διὰ τοὺς φαλαγγίτας μας, οἱ ὁποῖοι ἀντελήφθησαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ ποίας συνθήκας σκληρὰς οἱ γενναῖοι φρουροὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς ἑλληνικῆς Πατρίδος ἐπιτελοῦν τὸ ἱερὸν των καθῆκον.

❖

Η Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥΣ

Ἡ ἐφετεινὴ συμμετοχὴ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως τῆς νεολαίας εἰς τὴν περιφορὰν τῶν ἐπιταφίων καὶ ἐν γένει εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τὰς ἀκολουθίας τῶν Παθῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ὑπῆρξε παραδειγματική. Οἱ νεαροὶ φαλαγγῖται ἔδειξαν μὲ τὴν εὐλάβειάν των καὶ τὴν κατάνυξιν μετὰ τῆς ὁποίας παρηκολούθησαν τοὺς ἐπιταφίους, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεολαία γνωρίζει καλὰ τὰ καθήκοντά της πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ὅτι ἔχεται πάντοτε στερρῶς τῶν χριστιανικῶν παραδόσεων. Ἰδιαιτέραν αἴγλην καὶ μεγαλοπρέπειαν προσέδωσεν ἐφέτος εἰς τὸν ἐπιτάφιον τῆς Μητροπόλεως ἡ συμμετοχὴ τῶν εὐσταλῶν φαλαγγιτῶν.

❖

ΕΥΓΕ

Ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Πυλίας κ. Ν. Μπουγάνης ἐδώρησεν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Πύλου πολλὰ ἐπιστημονικὰ καὶ ἱστορικὰ βιβλία διὰ τὴν ἐκεῖ ἵδρυσιν βιβλιοθήκης πρὸς μόρφωσιν τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως.

Ἡ χειρονομία αὐτη τοῦ πατριώτου μοιράρχου εἶνε ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων, ἡ δὲ Ε.Ο.Ν. Πυλίας πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος διότι εἰς τὸ Διοικητικόν της Συμβούλιον ὑπάρχουν τοιαῦτα ἐπίλεκτα μέλη, τὰ ὁποῖα μεριμνοῦν τόσον ἐνεργῶς διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν νεαρῶν φαλαγγιτῶν της. Ἡ «Νεολαία» ἐπαινοῦσα κάθε εὐγενῆ χειρονομίαν ἥτις ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ διανοητικοῦ ἐπιπέδου τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ἀπευθύνει πρὸς τὸν πατριώτην μοίραρχον ἕνα μεγάλο εὖγε!

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ „ΒΡΑΔΥΝΗ"

διαθέτει καθημερινῶς μίαν στήλην διὰ τὴν κίνησιν τῆς «Ε. Ο. Ν.». Εἰς τὴν στήλην της αὐτὴν δημοσιεύεται ἡ κίνησις καὶ δράσις ὅλων τῶν τμημάτων τῆς «Ε. Ο. Ν.». Ἐπίσης δημοσιεύονται ὅλαι αἱ διαταγαὶ τοῦ Γενικοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΓΡΑΦΕΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ· ΣΤΗ «ΝΕΟΛΑΙΑ» ΘΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος τσουγκρίζουν πασχαλινὰ αὐγὰ εἰς τοὺς στρατῶνας.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

—Ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἐπετείου τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου εἰς Σοφάδες ἐπανηγυρίσθη μεγαλοπρεπῶς. Κατὰ τὸν ἑορτασμόν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε χώραν εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, ὡμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας φαλαγγίτας καὶ σκαπανεῖς ὁ τελετάρχης τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ θέμα: «Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου».

—Εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Ἰτέας ἔχουν ἐγγραφῆ 110 φαλαγγῖται καὶ 97 σκαπανεῖς, καθημερινῶς δὲ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐγγράφωνται καὶ νέα μέλη.

—Κατὰ τὴν γενομένην εἰς Βασιλειάδα συγκέντρωσιν τῆς Ε.Ο.Ν. ὡμίλησεν ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Α. Δουφλιάς, ὁ ὁποῖος ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς φαλαγγίτας θερμὸν χαιρετισμόν, ἐξάρας δι' ἐμπνευσμένου λόγου τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἤρχισαν εἰς τὴν Χαλκίδα αἱ διαλέξεις τῆς Ε. Ο. Ν., παρουσίᾳ τοῦ Νομάρχου κ. Μαρινάκη καὶ τοῦ διοικητοῦ κ. Πιτσιλῆ καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γρηγορίου. Ἐν ἀρχῇ ὡμίλησεν ὁ κ. Νομάρχης, ὅστις ἐξῆρε τοὺ σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Βαρδᾶκος μὲ θέμα: «Ἡ ἔξοδος τῶν Μεσολογγιτῶν».

—Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Χωροφυλακῆς Πυλίας καὶ μέλους τοῦ ἐκεῖ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ν. Μπουγάνη ἱδρύθη εἰς Πύλον βιβλιοθήκη διὰ τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως.

Ὁ κ. Μπουγάνης προσέφερεν εἰς τὴν ἱδρυθεῖσαν βιβλιοθήκην τὰ κάτωθι βιβλία:

1) Φιλοσοφία τοῦ πολέμου, 2) Αἱ συγκινήσεις τῆς μάχης, 3) Σκιπίων ὁ Ἀφρικανός, 4) Στρατιωτικὰ διηγήματα, 5) Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 6) Νικηφόρος Φωκᾶς, 7) Ἡ Ζὰν Ντ' Ἄρκ, £) Ἀννίβας, 9) Ἰούλιος Καῖσαρ, 10) Ὁ Αὐτοκράτωρ Κων. Μέγας, 11) Ἡ μάχη τοῦ Πεζικοῦ, 12) Ἡ βολὴ δι' ὅπλων πεζικοῦ, 13) Ἡ παγκόσμιος ἱστορία, 14) Ἱστορία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολέμου.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ἡ τελευταία μετάνοια

Διασκευὴ κ. ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ σπίτι τοῦ Κωστάκη ἦταν πιὸ ἤρεμο ἀπὸ κάθε ἄλλη βραδυά. Ὁ πατέρας του, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μικρὸ ἐμπορικό, εἶχε πάει στὴν πόλη γιὰ νὰ ψωνίση. Ἐπῆρε μαζί του τὴν γυναῖκα του κι' ἕνα κοριτσάκι γιὰ νὰ τὸ πάη στὸν γιατρό. Θὰ γύριζαν τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρωΐ.

Ἐκόντευαν μεσάνυχτα. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἐρχόνταν τὴν ἡμέρα γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, εἶχε φύγει κατὰ τὸ δειλινό. Στὸ σπίτι δὲν ἔμενε παρὰ ἡ γιαγιά, μιὰ γρηὰ μισοπαράλυτη, καὶ ὁ Κωστάκης, ἕνα παιδὶ ὡς δεκατεσσάρων χρονῶν.

Τὸ σπίτι τους ἦταν μικρό, ἰσόγειο, στὸν δημόσιο δρόμο, λίγο ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Ἐκεῖ σιμὰ ἦταν ἕνα ἄλλο σπίτι, ἀκατοίκητο, ποὺ τὸ εἶχε ρημάξει δυὸ μῆνες πρὶν μιὰ πυρκαϊά, καὶ εἶχε ἀκόμη τὴν ἐπιγραφὴ ἑνὸς ἑστιατορίου.

Πίσω ἀπὸ τὸ σπιτάκι ἦταν ἕνα μικρὸ χωράφι κλεισμένο μὲ βάτους, ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ σπίτι ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτούλα. Ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ, ποὺ ἐχρησίμευε καὶ γιὰ τὸ σπίτι, ἦταν στὸν μεγάλο δρόμο. Γύρω ἁπλωνόνταν ἡ ἔρημη ἐξοχή, ἀπέραντα χωράφια ὠργωμένα.

Ἐκόντευαν μεσάνυχτα, ἔβρεχε καὶ φυσοῦσε δυνατά. Ὁ Κωστάκης καὶ ἡ γιαγιά του, ξυπνοὶ ἀκόμα, ἔμεναν στὴν τραπεζαρία. Δίπλα ἦταν ἕνα μικρὸ δωμάτιο γεμᾶτο παληὰ ἔπιπλα.

Ὁ Κωστάκης εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι μόλις κατὰ τὶς ἕντεκα, ἀφοῦ ἔλλειψε πολλὲς ὧρες, καὶ ἡ γιαγιά του τὸν εἶχε περιμένει ξυπνή, μὲ ἀγωνία, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴν ὁποία περνοῦσε ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα καὶ συχνὰ τὶς νύχτες, γιατὶ ἡ δύσπνοια δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ξαπλωθῆ στὸ κρεββάτι.

Ἔβρεχε καὶ ὁ ἀέρας χτυποῦσε τὶς χοντρὲς σταγόνες τῆς βροχῆς πάνω στὰ τζάμια. Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη. Ὁ Κωστάκης εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι κουρασμένος, λασπωμένος, μὲ σχισμένο σακκάκι καὶ τὸ μέτωπο μελανιασμένο ἀπὸ μιὰ πετριά. Εἶχε παίξει πετροπόλεμο μὲ κάτι ἄλλα παιδιά, ἔχασε ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε μαζί του καὶ ἄφησε τὸ καπέλλο του μέσα σ' ἕνα λάκκον.

Ἂν καὶ ἡ κουζίνα δὲν ἐφωτιζόνταν παρ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ λάμπα τοῦ λαδιοῦ, ἀκουμπισμένη σ' ἕνα τραπέζι, ἡ γρηὰ γιαγιά του εἶδε ἀμέσως τὴν ἀθλία κατάστασι τοῦ ἐγγονοῦ της, κι' ἐμάντεψε ὅλες τὶς παρεκτροπές του, μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὡμολόγησε μετὰ καὶ ὁ ἴδιος.

Ἀγαποῦσε μὲ ὅλην τὴν ψυχή της αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ ὅταν τἄμαθε ὅλα ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά.

—Δὲν τὴν ἀγαπᾶς τὴ φτωχή σου γιαγιά! εἶπε μετά. Βρῆκες τὴν εὐκαιρία ποὺ λείπουν οἱ γονεῖς σου γιὰ νὰ μὲ πικράνῃς τόσο πολύ. Ὅλην τὴν ἡμέρα μ' ἄφησες μονάχην. Δὲν μὲ λυπήθηκες καθόλου. Σκέψου, Κωστάκη. Μὲ τὸ δρόμο ποὺ ἐπῆρες δὲν θὰ ἔχῃς καλὸ τέλος. Εἶδα πολλοὺς ποὺ ἄρχισαν σὰν κι' ἐσένα καὶ τελείωσαν πολὺ ἄσχημα. Ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τσακώνωνται μὲ τ' ἄλλα παιδιά, νὰ χάνουν τὰ λεφτά τους. Ἔπειτα σιγὰ - σιγά, ἀπὸ τὶς πετριὲς ἐπῆγαν στὶς μαχαιριές, ἀπὸ τὸ παιγνίδι σὲ ἄλλα ἐλαττώματα καὶ τέλος στὴν κλεψιά.

Ὁ Κωστάκης στεκόταν καὶ τὴν ἄκουε, ὀρθὸς τρία βήματα μπροστά της, ἀκουμπισμένος σὲ μιὰ ντουλάπα, μὲ τὸ πηγοῦνι στὸ στῆθος, σκυθρωπός, ξαναμμένος ἀκόμα στὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸν καυγᾶ ποὺ εἶχε κάμει. Μιὰ τούφα ἀπὸ τὰ ὡραῖα καστανά του μαλλιὰ εἶχε κατέβει στὸ μέτωπο καὶ τὰ γαλανά του τὰ μάτια ἦταν καρφωμένα στὸ πάτωμα.

—Ἀπὸ τὸ παιγνίδι στὴν κλεψιά, ξαναεῖπε ἡ γιαγιὰ κλαίγοντας πάλι. Σκέψου, Κωστάκη. Σκέψου αὐτὸν τὸν ἀλήτη τοῦ χωριοῦ μας, τὸν Γιάννη Κατάλη, ποὺ γυρίζει τώρα στὴν πόλη καὶ ζῆ μὲ τὴν κλεψιά. Εἶναι εἰκοσιπέντε χρονῶν κι' ἐπῆγε τρεῖς φορὲς στὴ φυλακή, καὶ ἡ κακομοῖρα ἡ μάννα του ἔσκασε ἀπὸ τὸ κακό της. Σκέψου αὐτὸ τὸ ἄθλιο ὑποκείμενον ποὺ ὁ πατέρας σου ντρέπεται νὰ τὸν χαιρετίσῃ, ποὺ γυρίζει πάντα μὲ κακοποιοὺς χειρότερους ἀπ' αὐτόν, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὸν κλείσουν στὰ κάτεργα. Ἐγώ, ποὺ τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ παιδί, σοῦ λέω ὅτι ἄρχισε σὰν καὶ σένα. Πρόσεχε μήπως πεθάνῃς καὶ σὺ τὴ μάννα σου ἀπὸ τὸν καϋμό της.

Ὁ Κωστάκης ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σιωπηλός. Δὲν εἶχε κακὴ καρδιά. Τοὐναντίον μάλιστα. Οἱ παρεκτροπές του αὐτὲς ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς τόλμης του, καὶ ὁ πατέρας του τὸν εἶχε κακομάθει ἀκριβῶς γι' αὐτό: ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι κατὰ βάθος τὰ αἰσθήματά του ἦταν ὑπέροχα, τοῦ συγχωροῦσε μερικὰ τέτοια μικροπράγματα καὶ ἐπερίμενε νὰ βάλῃ μόνος του γνώση.

Ἦταν καλὸς λοιπόν, ἀλλὰ ζωηρὸς καὶ πεισματάρης, ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ καρδιά του ἦταν σφιγμένη ἀπ' τὴν μετάνοια, καὶ δύσκολα ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ καλὰ ἐκεῖνα λόγια ποὺ φέρνουν τὴν συγγνώμη. Δὲν ἔλεγε ποτὲ πὼς εἶχε ἄδικο καὶ δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ. Πολλὲς φορὲς ἡ ψυχή του ἦταν γεμάτη τρυφερότητα, ἀλλὰ ἡ περηφάνεια δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἐκδηλωθῆ.

—Ἄχ, Κωστάκη μου! ἐξηκολούθησε ἡ γιαγιά του, ἀφοῦ ἔβλεπε ὅτι ἐκεῖνος δὲν μιλοῦσε. Δὲν μοῦ λὲς οὔτε μιὰ λέξι ποὺ νὰ φανῆ ὅτι μετανοεῖς! Βλέπεις πῶς ἔχω καταντήσει. Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ κάνῃς νὰ ὑποφέρω τόσο, νὰ κάμῃς τὴν μητέρα τῆς μητέρας σου νὰ κλαίῃ, ἀφοῦ εἶμαι τόσο γρηὰ καὶ τόσο σιμὰ στὸν τάφο, τὴ φτωχή σου γιαγιὰ ποὺ σ' ἀγαπάει τόσο πολύ, ποὺ σ' ἐνανούριζε νύχτες ὁλόκληρες σὰν ἤσουνα μικρὸς καὶ δὲν ἔτρωγε γιὰ νὰ σὲ παίζῃ στὰ γόνατά της. «Αὐτὸς ὁ μικρὸς θὰ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν γηρατειῶν μου!» ἔλεγα διαρκῶς. Καὶ τώρα μὲ φέρνεις πιὸ σιμὰ στὸν τάφο. Θὰ ἔδινα εὐχαρίστως τὴ λίγη ζωὴ ποὺ μοῦ μένει γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ πάλι καλὸν σὰν καὶ τότε... ὅταν σ' ἐπήγαινα στὴν ἐκκλησία, τὸ θυμᾶσαι, Κωστάκη; ποὺ μοῦ γέμιζες τὶς τσέπες πετραδάκια, στὸ δρόμο, κι' ἔπειτα σ' ἔφερνα στὸ σπίτι κουρασμένον. Τότε τὴν ἀγαποῦσες τὴν φτωχή σου γιαγιά. Ἐνῶ τώρα ποὺ εἶμαι παράλυτη κι' ἔχω ἀνάγκη τῆς ἀγάπης σου σὰν τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέω, γιατὶ δὲν ἔχω ἄλλον στὸν κόσμον, ἡ κακομοῖρα... Ἄχ, Θεέ μου!

Ὁ Κωστάκης ἦταν ἕτοιμος νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γιαγιᾶς του, νικημένος ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ὅταν ἐνόμισε πὼς ἄκουσε ἕναν ἐλαφρὸν θόρυβο, ἕναν τριγμὸ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, αὐτὸ ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ χωράφι. Ἀλλὰ δὲν ἐκατάλαβε καλὰ ἂν ἦταν τὰ παράθυρα ποὺ χτυποῦσαν ἀπὸ τὸν ἀέρα ἢ ἄλλο τίποτε.

Ἐτέντωσε τ' αὐτί.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε, μονότονη.

Ὁ θόρυβος ἀκούστηκε ξανά. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἄκουσε καὶ ἡ γιαγιά του.

—Τί εἶναι; ἐρώτησε ἡ γιαγιὰ τρομαγμένη.

—Ἡ βροχή, ἐμουρμούρισε ὁ μικρός.

—Λοιπόν, Κωστάκη, εἶπε ἡ γρηὰ σκουπίζοντας τὰ μάτια, μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ γίνῃς καλός, ὅτι δὲν θὰ κάνῃς πιὰ τὴ φτωχή σου γιαγιὰ νὰ κλάψῃ;...

Ἕνας νέος ἐλαφρὸς θόρυβος τὴν ἔκανε νὰ σταματήσῃ.

—Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ βροχή! ἔκανε λίγο τρομαγμένη. Πήγαινε νὰ ἰδῇς.

Ἀλλὰ ἐπρόσθεσε ἀμέσως: «Ὄχι. στάσου! καὶ τὸν ἐκράτησε ἀπ' τὸ χέρι.

Ἡ ἀναπνοὴ καὶ τῶν δύο ἐκόπηκε. Δὲν ἀκούονταν παρὰ τὸ θρόϊσμα τῆς βροχῆς. Ἔπειτα ἀνατρίχιασαν καὶ οἱ δύο. Τοὺς φάνηκε πὼς ἄκουσαν σούρσιμο ποδιῶν στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

—Ποιὸς εἶναι; ἐρώτησε ὁ μικρὸς μὲ πνιγμένη φωνή.

Κανεὶς δὲν ἀπάντησε.

—Ποιὸς εἶναι; ξαναρώτησε ὁ Κωστάκης ἐνῷ ἐπάγωνε ἀπ' τὸν τρόμο.

Μόλις εἶχε προφέρει τὴν τελευταία λέξι, κι' ἔρριξαν μαζὶ μιὰ φωνὴ φρίκης. Δύο ἄντρες εἶχαν πηδήσει μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ ἕνας ἅρπαξε τὸν μικρὸν καὶ τοὔχωσε ἕνα χέρι στὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ φωνάζῃ, ὁ ἄλλος ἔπιασε τὴν γυναίκα ἀπ' τὸν λαιμό.

—Σώπα γιατὶ σὲ σκοτώνω! εἶπε ὁ πρῶτος.

—Μὴ βγάλῃς λέξι γιατὶ χάθηκες! ἔκανε ὁ δεύτερος, κι' ἐσήκωσε τὸ μαχαίρι.

Καὶ οἱ δυὸ εἶχαν τὸ πρόσωπο τυλιγμένο μὲ μιὰ πετσέτα, γιὰ νὰ μὴ γνωρίζωνται.

Γιὰ λίγο δὲν ἀκούονταν παρὰ ἡ δύσκολη ἀναπνοὴ καὶ τῶν τεσσάρων, καὶ τὸ θρόϊσμα τῆς βροχῆς. Ἡ γρηὰ ἄφηνε συνεχῶς ρόγχους καὶ τὰ μάτια της εἶχαν πεταχτῆ ἀπὸ τὶς κόχες. Αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὸ παιδί, τοῦ εἶπε στ' αὐτί:

—Ποῦ ἔχει ὁ πατέρας σου τὰ λεφτά;

Ὁ μικρὸς ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἀκούστηκε μόλις, ἐνῷ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸν τρόμο:

—Ἐκεῖ... στὴν ντουλάπα.

—Ἔλα μαζί μου, εἶπε ὁ ἄντρας, καὶ τὸν ἐπῆρε στὸ δωματιάκι, κρατῶντας τον ἀπὸ τὸν λαιμό. Εἶχαν φέρει κι' ἕνα κλεφτοφάναρο μαζί τους.

Τὸ παιδί, μισοπνιγμένο, τοὔδειξε τὸ ντουλάπι. Τότε ὁ ἄντρας τὸν ἐγονάτισε μπροστὰ στὴν ντουλάπα, τοὔσφιξε τὸ κεφάλι μὲ τὰ γόνατα, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν πνίξῃ ἂν ἐφώναζε, κι' ἔχοντας τὸ μαχαῖρι στὰ δόντια καὶ τὸ φανάρι στ' ἄλλο χέρι, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη ἕνα μυτερὸ σίδερο, ἔσπασε μ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι, τἄκανε ἄνω - κάτω, ἐγέμισε τὶς τσέπες του λεφτὰ καὶ ὅ,τι ἄλλο βρῆκε. Μετὰ ἅρπαξε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν ἔσπρωξε μέσα, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἄλλος κρατοῦσε ἀκόμα τὴ γρηά, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

—Βρέθηκαν; ἐρώτησε σιγὰ ὁ ἄλλος.

—Βρέθηκαν! ἀπάντησε ὁ σύντροφός του. Ρίξε μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα.

Αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὴ γρηὰ ἔτρεξε στὴν πόρτα τοῦ κήπου γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἦταν κανεὶς κι' ἐφώναξε ἀπὸ τὴν καμαρούλα σιγά:

—Ἔλα! Σύντομα!

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μείνει καὶ κρατοῦσε ἀκόμα τὸν Κωστάκη, ἔδειξε τὸ μαχαῖρι του στὸν μικρὸν καὶ στὴ γρηά, λέγοντας:

—Μὴ βγάλετε τσιμουδιά, γιατὶ γυρίζω πίσω καὶ σᾶς σφάζω!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε στὸ δρόμο, μακρυά, τραγοῦδι ἀπὸ πολλὲς φωνές. Ὁ κλέφτης ἐγύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι πρὸς τὴν πόρτα καὶ στὴ γρήγορη αὐτὴ κίνησι τοὔπεσε ἡ πετσέτα ἀπὸ τὸ πρόσωπο.

—Ὁ Κατάλης! οὔρλιασε ἡ γρηά.

—Καταραμένη! ἐμούγκρισε ὁ κλέφτης. Σ' ἐσκότωσα!

Κι' ἐρρίχτηκε μὲ τὸ μαχαῖρι σηκωμένο ἀπάνω στὴ γρηά, ποὺ ἐλιποθύμησε. Ὁ κακοῦργος ἐκατέβασε τὸ μαχαῖρι μὲ ὁρμή. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι καὶ μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας, ὁ Κωστάκης εἶχε ριχτῆ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γιαγιᾶς του καὶ τὴν ἐσκέπασε μὲ τὸ κορμί του. Ὁ δολοφόνος ἔφυγε, σκοντάβοντας στὸ τραπέζι, καὶ ἀναποδογυρίζοντας τὴν λάμπα, ποὺ ἔσβυσε.

Ὁ μικρὸς ἐγλύστρησε ἁπαλὰ ἀπάνου στὴ γιαγιά του, ἔπεσε στὰ γόνατα, κι' ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ στάσι, μὲ τὰ χέρια ἁρπαγμένα ἀπ' τὴ μέση της καὶ τὸ κεφάλι στὸ στῆθος της ἀκουμπισμένο.

Ἐπέρασαν λίγες στιγμές. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό, τὸ τραγοῦδι τῶν χωρικῶν ὅλο ἔσβυνε, μακρυά. Ἡ γρηὰ συνῆλθε.

—Κωστάκη! ἐψιθύρισε.

—Γιαγιά! ἀπάντησε ὁ μικρός.

Ἡ γρηὰ ἔκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ τρόμος τῆς εἶχε παραλύσει τὴ γλῶσσα. Ἔμεινε λίγο σιωπηλή, τρέμοντας σύγκορμη. Ἔπειτα μπόρεσε νὰ ρωτήσῃ:

—Ἔφυγαν;

—Ναί.

—Δὲν μ' ἐσκότωσαν!... ἐψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνὴ ἡ γρηά.

—Ὄχι... ἐσώθηκες, ἔκανε ὁ Κωστάκης μὲ φωνὴ σὰν πνοή. Ἐσώθηκες καλή μου γιαγιά. Μόνο ποὺ ἐπῆραν τὰ λεφτά. Ἀλλὰ ὁ πατέρας τὰ εἶχε πάρει σχεδὸν ὅλα μαζί του.

Ἡ γρηὰ ἐστέναξε.

—Γιαγιά, εἶπε ὁ Κωστάκης, πάντα γονατιστός, σφίγγοντας τὴ μέση της, καλή μου γιαγιά... μ' ἀγαπᾷς δὲν εἶναι ἀλήθεια;

—Κωστάκη μου, καλό μου παιδί! καὶ τοῦ ἀκούμπησε τὰ χέρια στὸ κεφάλι. Πόσο ἐτρόμαξες: Ἄχ, Θεέ μου, ἄναψε τὴ λάμπα... Ὄχι, καλύτερα νὰ μείνουμε στὰ σκοτεινά, φοβᾶμαι ἀκόμα.

—Γιαγιά μου, ἐξακολούθησε ὁ μικρός, σ' ἔκανα τόσες φορὲς νὰ λυπηθῇς...

—Ὄχι, Κωστάκη, μὴ λὲς τέτοια λόγια. Δὲν τὰ σκέφτομαι πιὰ αὐτά, τὰ ξέχασα ὅλα, γιατὶ σ' ἀγαπῶ!

—Σ' ἐστενοχώρησα τόσες φορές, ἐξακολούθησε ὁ Κωστάκης μὲ κόπο καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε. Ἀλλά... πάντα σ' ἀγαποῦσα. Μὲ συγχωρεῖς;... Συγχώρησέ με, γιαγιά μου.

—Ναί, παιδί μου, σὲ συγχωρῶ, σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Πῶς μπορῶ νὰ μὴ σὲ συγχωρήσω; Σήκω ἀπάνω, παιδί μου. Δὲν θὰ σ' ἐπιπλήξω πιά, μὴ φοβᾶσαι. Εἶσαι πολὺ καλός. Σήκω ν' ἀνάψῃς τὴ λάμπα. Πρέπει νὰ κάνουμε κουράγιο, σήκω!

—Εὐχαριστῶ, γιαγιά, εἶπε ὁ μικρὸς μὲ φωνὴ πάντα πιὸ ἀδύνατη. Τώρα... εἶμαι εὐχαριστημένος. Θὰ μὲ θυμᾶσαι γιαγιά... δὲν εἶν' ἀλήθεια; Θὰ θυμᾶσαι πάντα τὸν καλόν σου Κωστάκη...

—Παιδί μου! ἐφώναξε ἡ γρηὰ σαστισμένη καὶ ἀνήσυχη, βάζοντας τὰ χέρια στὸν ὦμο του καὶ σκύβοντας γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ στὸ πρόσωπο.

—Νὰ μὲ θυμᾶσαι, ἐπανέλαβε ὁ μικρὸς μὲ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἐλαφρὴ πνοή. Φίλησε τὸν πατέρα μου... τὴν μητέρα μου... τὴν Ἑλενίτσα... Γειά σου, γιαγιά....

—Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ τί ἔχεις; ἐφώναξε ἡ γρηὰ ψηλαφῶντας μὲ ἀγωνία τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ ποὺ εἶχε γύρει στὰ γόνατά της.

Ἔπειτα, ὅσο μποροῦσε δυνατώτερα, ἀπελπιστικά, ἐξηκολούθησε:

—Κωστάκη! Κωστάκη! Παιδί μου! Ἀγάπη μου! Χριστὲ καὶ Παναγιά, βοηθῆστε με!

Ἀλλὰ ὁ Κωστάκης δὲν ἀπάντησε πιά. Ὁ μικρὸς ἥρωας, ὁ σωτῆρας τῆς μητέρας ἐκείνης ποὺ τὸν γέννησε, χτυπημένος μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὴν πλάτη, εἶχε παραδώσει τὴν ὥμορφη καὶ θαραλέα ψυχή του στὸν Θεόν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2
Ἐκδίδεται κατὰ Παρασκευὴν
ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 16

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία Δρ. 100
» ἑξάμ. » 60
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία £ 1 -|-
Αἱ συνδρομαὶ καὶ πάντα τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀποστέλλωνται πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΑΘΗΝΑΙ, 1938 - ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9 - ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 52.642 | ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ | ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ-ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ: ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ 8 ΤΗΛ. 25.861

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ Η ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ

(Ἡ ἀνατροφὴ τῆς νεολαίας — ἡ ἀνατροφὴ ἡ κοινωνικὴ — ὑπῆρξε πάντα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ βασικὰ προβλήματα ποὺ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ κάθε ὠργανωμένη κοινωνία ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια. U

Ἄρα τὸ πρόβλημα δὲν ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐποχήν μας.

Γιατί ὅμως τὴν ἀνατροφὴ τῆς νεολαίας τὴν χαρακτηρίζουμε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα προβλήματα ποὺ ἀπησχόλησαν καὶ αὐτὲς ἀκόμη τὶς πρῶτες ἀνθρώπινες κοινωνίες;

Ἡ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ τεθῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο: Ἡ διατήρησις τῶν ὠργανωμένων ὁμάδων ἐπέβαλε καὶ ἀπὸ τῆς πρωτογόνου ἀκόμη ἐποχῆς τοῦ ἀνθρώπου τὴν μύησιν — ἂν μᾶς ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις — τῶν νεωτέρων ἀπὸ τοὺς γηραιοτέρους, καὶ τὰ τῆς κανονικῆς λετουργίας τῶν θεσμῶν ποὺ διέπουν τὴν κοινωνίαν.

Δὲν ὑπάρχει βέβαια ἀμφιβολία ὅτι ἡ μύησις αὐτή, κατὰ τοὺς πρωτογόνους χρόνους, ἐγένετο κατὰ ἕνα ἐντελῶς στοιχειώδη τρόπον καὶ χωρὶς ἕνα ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένον πρόγραμμα.

Συνεπῶς ἡ μόρφωσις ἢ ἡ ἀνατροφὴ — ἂν προτιμᾶτε — τῆς νεολαίας ἀπορρέει ἀπὸ μίαν κοινωνικὴν ἀνάγκην, ἄρα εἶναι ἕνας ἐκ τῶν πρωταρχικῶν καὶ βασικῶν ὅρων τῆς ὑπάρξεως μιᾶς κοινωνίας.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἀπορρέῃ ἀπὸ μίαν ἔνστικτον κοινωνικὴν ἀνάγκην, ἡ ἀνατροφὴ τῆς νεολαίας, αὐτὸ δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι ἡ ἀνατροφὴ δὲν πρέπει νὰ γίνεται κατὰ ἕνα στοιχειώδη τρόπον καὶ ἄνευ καθωρισμένου προγράμματος ἀνταποκρινομένου πλήρως πρὸς τὸ πλαίσιον μέσα στὸ ὁποῖον γεννᾶται, δρᾷ καὶ κινεῖται ἡ νεολαία).

Ἡ ἀνατροφὴ τῆς νεολαίας ἀκολούθησε τὸν δρόμον τῆς πνευματικῆς, οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἐξελίξεως τῆς κοινωνίας ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συμπήξεώς της μέχρι σήμερον ὑπέστη ἀναρίθμητες καὶ βαθύτατες μεταβολές.

Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ ἰδιαιτέρως ὅτι οἱ τεθέντες ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κινήσεως γι' αὐτὲς τὶς μεταβολὲς στηρίχθηκαν κατὰ κύριον λόγον στὴ νεολαία.

Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου αὐθαίρετον, καθόλου ἀδικαιολόγητον καὶ ἀψυχολόγητον.

❖

Ἄς ἐξηγηθοῦμε πιὸ συγκεκριμένα.

Ἡ νεολαία μὴ οὖσα ἐπηρεασμένη βαθειὰ καὶ ἀνεπανόρθωτα ἀπὸ τοὺς ἰσχύοντας θεσμούς, ἀπὸ τὰ ὑφιστάμενα ἤθη καὶ ἔθιμα, ἔχοντας μιὰ ψυχικὴ παρθενικότητα καὶ κατὰ συνέπειαν ἕνα ἐνθουσιασμὸν δημιουργικόν — καταλλήλως βέβαια χρησιμοποιούμενον — εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ μιὰ ἀναδημιουργικὴ κίνησιν τὴν ὁποίαν ἐμπνέονται ἀρχηγοὶ διορατικοὶ καὶ μὲ ὡριμότητα ἀντιλήψεως

Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς ἕνα νέο καὶ στέρεο οἰκοδόμημα μὲ παληὰ ὑλικά. Ὁ κτίστης ἠμπορεῖ νὰ μὴ εἶνε νέος γιατὶ οἱ δημιουργοί,— κατὰ κανόνα — εἶνε ἐξαιρετικῆς φύσεως μὴ ἐπανομενοιστὴ ψυχικὴ φθορὰ τοῦ χρόνου τὰ ὑλικὰ ὅμως ἀπαραιτήτως θὰ πρέπη νὰ εἶνε νέα.

Λοιπὸν γιὰ κτίσιμο μιᾶς νέας κοινωνίας εἶνε ἀπαραίτητος, μὲ τὸν πιὸ ἐπιτακτικὸ τρόπο μάλιστα, ἡ συνεργασία τῆς νεολαίας. Ἴσως μάλιστα νὰ μὴ εἶνε καθόλου ὑπερβολικὸ ἂν λεχθῇ πὼς ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος γιὰ νὰ κτίσιμο μιᾶς νέας κοινωνίας εἶνε ἡ νεολαία.

Ἡ πεῖρα τῶν παλαιοτέρων, τῶν γηραιοτέρων εἶνε ἀναμφιβόλως τὸ πιὸ πολύτιμο ἀγαθὸ γιὰ τὸ κτίσιμο, ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ περάσῃ στὰ χέρια τῆς νεολαίας γιατὶ μόνο αὐτὴ μὲ τὴν ψυχική της δυναμικότητα μπορεῖ νὰ τραβήξῃ ἐμπρὸς χωρὶς δισταγμούς, χωρὶς ἀμφιταλαντεύσεις καὶ χωρὶς τὸν ἄρρωστον ἐκεῖνο σκεπτικισμὸ ἐκείνων ποὺ λέγονται «σώφρονες».

Στὸ δρόμο της, τὸν δημιουργικόν, στὸ ἔργον της τῆς ἀνοικοδομήσεως ποὺ ἀναλαμβάνει ἡ νεολαία δὲν ἀποκλείονται καθόλου τὰ λάθη. Ἴσως μάλιστα τὰ λάθη αὐτὰ νὰ εἶνε πολλά.

Λάθη ὅμως δὲν κάνουν ποτὲ μόνον οἱ μούμιες ποὺ εἶνε ξαπλωμένες καὶ κορδελλοδεμένες μέσα στὰ φέρετρά τους γιατὶ εἶνε νεκρές. Ἡ νεολαία ὅμως εἶνε ζωή, εἶναι ἡ δρᾶσις κι' ἂν εἶναι κανὼν νὰ μὴ κάνουν ποτὲ λάθη οἱ νεκροί, εἶνε ἐπίσης κανὼν νὰ μεγαλουργοῦν οἱ ζωντανοί.

Ἂν οἱ ἄνθρωποι στὴ τόσο μακραίωνη ζωή των δὲν κάνουν λάθη ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχαν μάθει τίποτε καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ εἶχαν κάνει τίποτα γιατὶ ἁπλούστατα θὰ εἶχαν ἐξαληφθῇ ἀπὸ προσώπου γῆς μὴ ὄντες εἰς θέσιν νὰ διεξαγάγουν μὲ ἐπιτυχία τὸν σκληρότατον ἀγῶνα ὑπάρξεως ἀνάμεσα στὰ ἄλλα δημιουργήματα τῆς φύσεως.

❖

Ἀλλὰ εἴπαμε:

Ἡ νεολαία εἶνε ἡ ζωή.

Ἡ νεολαία εἶνε ἡ δύναμις.

Ἡ νεολαία εἶνε ἡ ἀκατανίκητη τάσις πρὸς τὴν ἀναδημιουργίαν.

Λοιπὸν τὸ πρόβλημα, ποὺ τίθεται μὲ τὸν πιὸ ἐπιτακτικὸν τρόπον εἶνε ἡ μόρφωσις, ἡ ἀνατροφὴ τῆς νεολαίας.

Καὶ αὐτὴ ἡ μόρφωσις ἢ ἂν προτιμᾶται αὐτὴ ἡ ἀνατροφὴ θὰ πρέπει νὰ γίνεται μὲ πλήρη ἁρμονία μὲ τοὺς βασικοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὴν ἀνάγκη τῆς διαμορφώσεως κοινωνίας μὲ ἀνώτερο πολιτισμὸ καὶ μεγάλα ἰδανικά.

Εἶνε λοιπὸν πολὺ φυσικὸν κάθε προσπάθεια, κάθε κίνησις καὶ κάθε ρεῦμα ποὺ τείνει εἰς τὴν ἀναδημιουργίαν καὶ ἀνασυγκρότησιν ἑνὸς Ἔθνους ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς, νὰ ζητῇ κυρίως τὴν συνεργασίαν τῆς νεολαίας.

Ἡ πρώτη προσπάθεια ἐκείνων ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν ἀνατροφὴν τῆς νεολαίας εἶνε νὰ τῆς ἐμπνεύσουν τὴν αὐτοπεποίθησιν, τὴν πίστιν πρὸς τὶς ἴδιες της δυνάμεις, τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλει καὶ ἠμπορεῖ νὰ παίζῃ τὸν ρόλον ποὺ τῆς ἀνατίθεται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν.

Ἡ αὐτοπεποίθησις, ἡ πίστις πρὸς τὴν δυναμικότητα τοῦ ἑαυτοῦ μας, εἶνε ὁ μοχλὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἀνασηκώνονται καὶ τὰ μεγαλείτερα βάρη.

Κι' αὐτὸ φυσικὰ δὲν ἀφορᾷ μόνον τὴν γενικὴν δρᾶσιν ἑνὸς νέου ἀλλὰ καὶ τὴν ἀτομικήν του δημιουργίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν βέβαια ἐξαρτᾶται κατ' ἀναλογίαν καὶ ἡ γενικὴ εὐημερία ἑνὸς Ἔθνους.

Μιλήσαμε πιὸ πάνω γιὰ τὸ πλαίσιον δράσεως τῆς νεολαίας. Λοιπὸν τὸ πλαίσιον αὐτὸ εἶνε τὸ Ἔθνος. Ἡ προσοχή, οἱ φροντίδες, οἱ κόποι καὶ ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ νέου πρέπει διαρκῶς νὰ τείνῃ εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ μέλλον του.

Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ πρέπει ἢ μᾶλλον γίνονται αὐτομάτως μόλις ὁ νέος ἀποκτήσῃ τὴν αὐτοπεποίθησιν, τὴν πίστιν στὸν ἑαυτόν του καὶ στὶς δυνάμεις του.

NOVUS

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΣ

ΑΝΩ: Οἱ ἑορτάζοντες Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ Α. Β. Υ. Πρίγκηψ Γεώργιος κατὰ τὴν μετάβασίν των εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου ἐψάλη δοξολογία. ΚΑΤΩ: Τὸ Διαδοχικὸν ζεῦγος καὶ ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη κατὰ τὴν προσέλευσίν των εἰς τὴν Μητρόπολιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΗΣ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΣ

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΤΗΣ ΗΡΩΪΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗΣ

Δύο ἐπιτυχεῖς εἰκόνες ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου. Ἄνω διακρίνεται ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Μ. Κανελλόπουλος.

Εἰς τὴν ἀθάνατον ἱερὰν πόλιν μας, εἰς τὴν ἁγίαν αὐτὴν Τράπεζαν ὅπου ἡ φυλὴ μας ἐξετέλεσε τὸ ὡραιότερον μυστήριον, ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς ἀντιπροσωπεύεται κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, θέλει νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην Ἐκείνων καὶ νὰ ἀναβαπτισθῇ εἰς τὰ ὑψηλὰ φρονήματα τοῦ Γένους μας.

Εἶνε τὸ δειλινὸ τοῦ περασμένου Σαββάτου, ἡ πομπὴ προχωρεῖ σιγὰ — σιγὰ κάτω ἀπὸ φωτεινὲς ἁψῖδες καὶ ὑπὸ τὰς συνεχεῖς κωδωνοκρουσίας τῶν ναῶν. Προηγοῦνται οἱ μαθηταὶ τῆς Αἰτωλίας ἐνδεδυμένοι «κλέφτικα». Ἀκολουθεῖ ἀντιπροσωπεία Προσκόπων ἐξ Ἀθηνῶν Πατρῶν καὶ Ζακίνθου. Ἕπεται ὀγκώδης, ἡ φάλαγξ τῆς ΕΟΝ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς ἀντιπροσωπείας Ἀθηνῶν, Ναυπάκτου, Ἀγρινίου, Πατρῶν καὶ πάσης τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Μὲ πᾶσαν τὴν θρησκευτικὴν μεγαλοπρέπειαν προχωρεῖ ἡ εἰκών, ἡ παριστῶσα τὴν ἔξοδον, ὑποβασταζομένη ἀπὸ εὐσταλεῖς Μεσολογγίτας, ἁρματωμένους. Τὴν περιστοιχίζει ὅλος ὁ κλῆρος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν δεσπότην. Ὁ κόσμος ἀποκαλύπτεται, λιβανίζει καὶ σταυροκοπεῖται εὐλαβῶς.

Ἀμέσως κατόπιν ἀκολουθεῖ ὁ ὑπουργὸς κ. Δουρέντης μετὰ τοῦ νομάρχου καὶ τοῦ Φιλανδοῦ πρεσβευτοῦ, ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, ὁ γενικὸς ἔφορος προσκόπων κ. Πτέρης, ὁ δήμαρχος μετὰ τῶν ἄλλων δημάρχων καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Τὴν ὅλην πομπὴν κλείει ἰσχυρὰ δύναμις τοῦ 39ου Συντάγματος Εὐζώνων Μεσολογγίου.

Βαδίζομεν ἀργὰ πρὸς τὸ Ἡρῷον. ἡ κεφαλὴ τῆς πομπῆς εὑρίσκετο εἰς τὴν θύραν ἀκριβῶς ὅτε αἴφνης μία φωτοβολὶς ἐκρήγνυται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, ἦταν τὸ σύνθημα, ἀμέσως ἠκούσθη ἕνας ἐκκωφαντικὸς κρότος καὶ ὅλος ὁ τόπος ἐφωτίσθηκε, τὸ γέρικο κανόνι ἄρχισε νὰ μιλῇ πάλι. Περασμένα μεγαλεῖα. Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάσθηκε στὸν οὐρανὸ, πολύχρωμο λουλούδι, μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή, «10 Ἀπριλίου 1826 — 4 Αὐγούστου 1936» μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κυβερνήτου μας.

Ρίγη ἐλαφρᾶς ἀνατριχίλας διατρέχουν τὰ σώματά μας ἐνῷ προχωροῦμεν μέσα στὸ Ἡρῷον. Ἀστραπὲς διασχίζουν κάθε στιγμὴ τὰ σκοτάδια. Οἱ ἥρωες, οἱ ἡμίθεοι τῆς ἐξόδου φαίνονται πάνω στὰ μαρμαρένια βάθρα τους συγκινημένοι κι' αὐτοί: τί κι' ἂν εἶνε μαρμαρένια τὰ πρόσωπα; Ἐμεῖς τοὺς νοιώθουμε πολὺ κοντά μας νὰ συγκινοῦνται κι' αὐτοὶ ἀκούγοντας τὸν τόσο ἀγαπητό τους κρότο, τοῦ κανονιοῦ, καὶ αἰσθανόμενοι τὴν τόσο γνώριμη μυρουδιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ.

Εἰς τὸν βαρὺ κρότο τοῦ κανονιοῦ προσετέθη καὶ ὁ ρυθμικὸς τοῦ πολυβόλου, ἐνῷ πολύχρυμα πυροτεχνήματα σηκώνονται διαρκῶς πρὸς τὰ οὐράνια. Ἔχουμε ὅλοι φύγει ἀπ' τὰ σώματά μας ἔχουμε συναρπασθεῖ ἀπ' τὴν ὁρμὴ τῆς μάχης. Ἄθελα ἔρχονται στὸ νοῦ οἱ στίχοι «μέσα σὲ βόλια καὶ ὀβίδων κρότους...»

Ἡ εὐωδία τοῦ λιβανιοῦ ἀναμιγνυομένη μὲ τὴ μυρουδιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ ἀνέρχεται ὡς θυμίαμα πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔκσταση μᾶς συνέφερεν ἡ φωνὴ τοῦ δεσπότου ψάλλοντος τὸ θεῖον μνημόσυνον. Τὰ γέρικα δέντρα σκύβουν καὶ αὐτὰ τὰ κλαδιά καὶ φαίνονται ἔτσι σὰν νὰ προσεύχωνται μαζύ μας.

Ἐκεῖ στὸ βάθος σὲ βῆμα μυρτοστολισμένο, εὑρίσκεται ὁ Κ.Ε.Ν. Ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ μὲ τὴν ἀργὴ καὶ βαρειὰ φωνή του. Αὐτὸ ποὺ συνέβη, εἶπε, ἐδῶ πέρα, δείχνει τὴν ἑνότητα καὶ τὴν ὁμοιομορφίαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τὸ παρωμοίασεν μὲ τὸ κατόρθωμα τῶν 300 ἐν Θερμοπύλαις, ὠνόμασε δὲ τὸ Μεσολόγγι ναὸν τῶν ναῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισεν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχαν ξεχάσει ὅτι πρέπει νὰ τιμοῦν βαθειὰ τοὺς γενναίους προγόνους των γιὰ νὰ μπορέσουν καὶ αὐτοὶ νὰ γίνουν καλύτεροι.

«Ἔπρεπε — εἶπε, νὰ βρεθῇ ἕνας Βασιληᾶς σὰν τὸν Γεώργιον Δεύτερον καὶ ἕνας κυβερνήτης σὰν τὸν Γιάννη τὸν Μεταξᾶ γιὰ νὰ δώσουν στὴν Ἑλλάδα τὸν παλμο της. Σήμερα, συνέχισε, σύσσωμος ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα τῆς ψυχῆς της πρὸς τὰ ἐδῶ, θαυμάζουσα καὶ εὐγνωμονοῦσα.

Ἡ πομπὴ ἀνεσχηματίσθη γιὰ τὴν ἐπιστροφή, ὅλοι εἴμεθα σιωπηλοί, νοιώθαμε ὅτι συνέβη κάτι στὴν ψυχή μας. Τὸ περιβάλλον μᾶς εἶχε φέρει πολὺ κοντὰ στὴν ἰδέα τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, τὴν ἐπλησιάσαμε καὶ αἰσθανόμεθα ἀνείπωτα μεγαλεῖα.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Τὸ τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐν Νέᾳ Σμύρνῃ συμμετέχον ἐν τῇ ἑορτῇ ἐπὶ τῇ ἡρωϊκῇ ἐξόδῳ τοῦ Μεσολογγίου ἑώρτασε μετὰ τῆς πρεπούσης τάξεως καὶ εὐλαβείας τὸ ἀλησμόνητον ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ, ὅστις ἐγένετο τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου εἰς τὸν ἐνταῦθα νεόδμητον ναὸν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ἅπασα ἡ ἐν στολῇ δύναμις τοῦ τμήματος τῆς Ν. Σμύρνης μετέβη εἰς τὸν ναὸν πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἁγιασμοῦ ἡ δύναμις τοῦ τμήματός μας παρήλασε διὰ τῆς κεντρικῆς πλατείας τοῦ προαστείου μας καὶ ἔμπροσθεν τοῦ κοινοτικοῦ μεγάρου.

Τὴν Κυριακὴν συνεκεντρώθη καὶ πάλιν εἰς τὰς 8 ½ π. μ. ἐν τοῖς γραφείοις ὁπόθεν μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας μετέβη εἰς τὰ γραφεῖα ὅπου καὶ ἑωρτάσθη ἡ 112η ἐπέτειος ἀπὸ τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἡ 114η ἐπέτειος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἄγγλου φιλέλληνος λόρδου Βύρωνος.

Ὁμιληταὶ τῆς ἡμέρας ἦσαν ὁ ὁμαδάρχης κ. Ε. Οἰκονομίδης μὲ θέμα ἡ «Ἡρωϊκὴ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου» καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου Τύπου Ε. Ο. Ν. τοῦ τμήματος Ν. Σμύρνης ὁμαδάρχης κ. Χαρίλαος Μαγκριώτης μὲ θέμα: «Συμβολὴ τοῦ Λόρδου Βύρωνος εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα».

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς προσῆλθον ὅλως αἰφνιδίως ὁ ἐπιθεωρητὴς Καλλιθέας κ. Σπαθάρης, ὁ Διοικητὴς Β' Καλλιθέας μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του κ. Μαρτέν, καὶ ὁ φαλαγγάρχης Καλλιθέας κ. Μπολάνης.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς, ἀφοῦ συνεχάρησαν τοὺς ὁμιλητὰς καὶ ἐπεθεώρησαν τὴν δύναμιν, ἀπῆλθον ἀποκομίσαντες τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Χ. Μ.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ ΕΙΣ ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΥΣ

Μία ὡραία καὶ μεγαλειώδης συγκέντρωσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Γαργαλιάνων ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, καθ' ἣν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑπ)σεως Μεσσηνίας κ. Νικόλαος Σκοῦντζος δι' ἐμπνευσμένου καὶ πλήρη πατριωτικῶν αἰσθημάτων λόγου ἐξήγησε καὶ ἀνέπτυξε πρὸς τοὺς φαλαγγίτας τὴν δόξαν καὶ τὰ κλέη τῶν ἡρωϊκῶν ἀγωνιστῶν τοῦ ἀθανάτου Μεσολογγίου.

Πρὸ τῆς ἐξιστορήσεως τῶν κατορθωμάτων τῶν ἡρώων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ μόνη σκέψις ἦτο ἡ Πατρίς, ἐτηρήθη ἑνὸς λεπτοῦ σιγὴ εἰς μνήμην τῶν πεσόντων ἀγωνιστῶν.

Οἱ φαλαγγῖτα. μὲ καταφανῆ συγκίνησιν ἤκουσαν τὰ κατορθώματα τοῦ ἥρωος Νότη Μπότσαρη καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ Καψάλη, μεθ' ὃ παρηκολούθησαν διάλεξιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ὑπὲρ τοῦ Νέου Κράτους καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ καὶ τῶν ὑγιῶν κατευθύνσεων αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ἡγεσίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Διοικητοῦ ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα, τῶν φαλαγγιτῶν ζητωκραυγαζόντων ἐνθουσιωδῶς, ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ.

Ἡ ὡραία συγκέντρωσις ἔληξεν ἀφοῦ οἱ φαλαγγῖται ἔψαλον τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Γαργαλιάνοι τῇ 17ῃ Ἀπριλίου 1938
ΝΙΚΟΛ. ΜΠΟΥΝΤΟΥΒΑΣ
Φαλαγγίτης

ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΥΞΙΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΕΩΡΤΑΣΑΝ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Εἰς τὴν γενικὴν γραμματείαν ὑπεβλήθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ τμήματα τῶν Ἀθηνῶν ἀναφοραὶ διὰ τὸν πανηγυρισμὸν ὑπ' αὐτῶν τῆς ἐπαιτείου τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου.

Ἀπὸ τὰς ἀναφορὰς αὐτὰς κατεδείχθη ὅτι ὁ πανηγυρισμὸς ὑπῆρξεν ἐπιβλητικός, ἀντάξιος τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος διὰ τὸ ὁποῖον ἔγινε.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πανηγυρισμοῦ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς διοικητὰς τῶν τμημάτων καὶ δι' αὐτῶν πρὸς ὅλους τοὺς φαλαγγίτας καὶ τὰς φαλαγγίτισσας.

Παρόμοιος εἰς ἐπιτυχίαν ἦτο ὁ πανηγυρισμὸς τῆς ἱστορικῆς ἐπετείου καὶ εἰς ὅλην τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα. Δὲν ὑπῆρξε τμῆμα ποὺ νὰ μὴ πανηγυρίσῃ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐξόδου τῶν γιγάντων τῆς ἡρωϊκῆς φρουρᾶς. Ὅλα δὲ σχεδὸν ἀπέστειλαν θερμὰ τηλεγραφήματα, πλήρη ἐκδηλώσεων πατριωτισμοῦ, εἰς τὸ τμῆμα Μεσολογγίου, διὰ νὰ τὸ συγχαροῦν διὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν ποὺ ἑώρταζε.

Δημοσιεύομεν τὸ ἐκ Κιλκὶς τηλεγράφημα, χαρακτηριστικωτάτου περιεχομένου.

«Διοικητὴν Ε. Ο. Ν. Αἰτωλοακαρνανίας — Μεσολογγίου

Νεολαία πόλεως Κιλκίς, γονατισμένη πρὸ ἡρώων, γιγάντων 1913, ἤκουσε θριάμβους ἐλευθέρων πολιορκημένων προγόνων ὑμῶν καὶ ὡρκίσθη εἰς τὰς ψυχὰς ἀθανάτων νεκρῶν ὅτι δαυλὸν Καψάλη φωτίσαντα οἰκουμένην ὁλόκληρον θὰ κρατᾷ σφιχτὰ στὰ χέρια της γιὰ νὰ φωτίζῃ τὸν δρόμον της.

Διοικητὴς Πέτροβας»

Πρὸς τὴν Νεολαίαν τοῦ Κιλκὶς ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἀπάντησις:

«Νεολαία Αἰτωλοακαρνανίας συγκινεῖται βαθύτατα δι' ἀφθάστους ἐκδηλώσεις ἀδελφῆς νεολαίας Κιλκὶς πρὸς Μεσολόγγι μας. Διοικητὴς Γκολφίνος».

Τηλεγραφήματα, ὡς λέγομεν καὶ ἀνωτέρω ἀπεστάλησαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνεγνώσθησαν εἰς συγκέντρωσιν τῶν ἀπογόνων τῶν ἡρώων τῆς Φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου.

Μὲ δυὸ λόγια, τὴν 17ην Ἀπριλίου, οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος ἀφιέρωσαν στὴ μνήμη τῶν ἡρώων τῆς μεγίστης τῶν ἐποποιῶν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος. Καὶ ἠκούσθησαν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀπὸ στόματα νεανικὰ λόγοι ὑπερόχου πατριωτικοῦ περιεχομένου καὶ ὕμνοικ ἄφθαστοι, στὴν ἀνδρεία τῶν Μεσολογγιτῶν τῆς ἡρωϊκῆς φρουρᾶς.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΗΝ ΜΑΣ

Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤ. ΞΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ

4.—

—Ἄ, βοσκοποῦλα! Βλέπω οτι δὲν εἶσαι μονάχα ὤμορφη ἀλλὰ καὶ γενναία. Καθὼς ὅμως εἶσαι ἄοπλη, ἂν βρεθοῦν μπροστά σου δυὸ — τρεῖς ὁπλισμένοι Τοῦρκοι...

—Δὲν εἶμαι καθόλου ἄοπλη, ἀπάντησε ἡ νέα ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἀνδρονίκη. Ἔχω δυὸ πιστόλια κ' ἕνα φαρμακερὸ μαχαῖρι, ποὺ δὲν γλυτώνει ὅποιος πληγωθῇ μ' αὐτό. Ἔπειτα ἔχω τὰ δυὸ σκυλιὰ καὶ στὸ τρέξιμο δύσκολα θὰ μοῦ παραβγῇ κανείς.

—Ὁ θαυμασμὸς τοῦ Θρασυβούλου ἐμεγάλωσε ἀκόμα πειὸ πολὺ

—Πῶς λέγεσαι; τὴν ἐρώτησε.

—Ρώτησε τοὺς λύκους καὶ τὰ ὄρνια, ἀπάντησε αὐτή. Μὲ ξέρουν πολὺ καλὰ γιατὶ ὅλη τὴν ἡμέρα βρίσκομαι μαζύ τους.

—Ξέρεις γράμματα; Γιὰ στάσου νὰ σὲ ρωτήσω μερικὰ πράγματα ἀκόμα.

Ἡ νέα, ποὺ εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ φύγῃ, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στῆθος της ἕνα βιβλίο καὶ τοῦ τὤδειξε.

—Νά, ὅλην τὴν ἡμέρα αὐτὸ διαβάζω, τοῦ εἶπε.

Ὁ νέος ἐκύτταξε καλὰ τὸ βιβλίο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του.

—Ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου! ἐφώναξε. Μὰ πῶς γίνεται, σὺ βοσκοποῦλα νὰ διαβάζῃς τέτοια βιβλία ;

Δὲν ἔλαβε καμμιὰν ἀπάντησι. Ἡ βοσκοποῦλα ἐμάζεψε τὰ πρόβατα καὶ τὰ σκυλιά της καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

Ὁ Θρασύβουλος ἔμεινεν ἐκστατικός. Τόση ἦταν ἡ ἀπορία του, ποὺ ἐπέρασε κάμποση ὥρα προτοῦ νὰ συνέλθῃ, καὶ ὅταν συνῆλθε ἡ βοσκοποῦλα βρισκόταν μακρυά.

—Μὰ τὴν πίστι μου δὲν θὰ μοῦ φύγῃς, ὄχι! ἐφώναξε, κ' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω της.

Σὲ λίγα λεπτὰ τὴν ἔφθασε, ἀλλὰ μόλις ἐπρόφθασε νὰ τὴν ἰδῇ νὰ μπαίνῃ εἰς ἕνα πύργον, ποὺ ἔκλεινε τὴν ἄνοδο τῆς κοιλάδος.

Ἔκοψε τότε τὸ βῆμα του καὶ ὅταν τὰ πρῶτα ἀστέρια ἄρχισαν νὰ λάμπουν στὸν οὐρανό, αὐτὸς βρισκόταν μπροστὰ στὸν πύργο.

Ἐκεῖ μπροστὰ ἐβημάτιζε ἕνας κοντὸς ἀνθρωπᾶκος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω. Φοροῦσε φράγκικα ροῦχα, πρᾶγμα πολὺ σπάνιο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην στὴν Ἀρκαδία. Ὁ Θρασύβουλος τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Τίνος εἶνε αὐτὸς ὁ πύργος ἄνθρωπέ μου;

—Τοῦ Δημογέροντα Ἀθανασιάδη, ἀπάντησε στεγνὰ αὐτός.

—Καὶ τί εἶνε αὐτὸς ὁ Δημογέρων; Πλούσιος, φτωχὸς ... παντρεμμένος, ἀνύπαντρος;.

—Πλούσιος, καὶ ἔχει χηρέψει ἀπὸ χρόνια. Ἔχει καὶ δυὸ παιδιά. ἕνα παλληκάρι καὶ μιὰν ὤμορφη νέαν, τῆς ὁποίας ἐγὼ εἶμαι ὁ καθηγητής.

—Καὶ τί τῆς μαθαίνῃς;

—Τὴν Ἑλληνικήν. Τῆς ἔμαθα ὅλους τοὺς ποιητὰς τῆς ἀρχαιότητος! ἔκανε περήφανα ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ φράγκικα. Ξέρει πλὴν τοῦ Ὁμήρου, ἀπ' ἔξω, καὶ τὸν Πίνδαρον. Ἔχει ἀπέραντο μνημονικὸ γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν μυθολογία.

—Κύριε καθηγητά, ἄρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι ὅτι ἡ νέα θὰ σ' ἀγαπάῃ πολύ, εἶπε ὁ Θρασύβουλος γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

—Πῶς τὸ κατάλαβες; ἔκανε ἐκεῖνος ποὺ τὸ πῆρε στὰ σοβαρά.

—Ἀφοῦ ἡ νέα θαυμάζει τοὺς μεγάλους ἄνδρες, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀναίσθητη σ' αὐτὸν ποὺ τῆς ἐμπνέει αὐτὸν τὸν θαυμασμόν.

—Ἔχεις δίκηο, κυνηγέ, τὸ καταλαβαίνω. Καὶ ἐπειδὴ φαίνεσαι ἔξυπνος δὲν σοῦ κρύβω ὅτι μ' ἀγαπάει πραγματικά, ὅπως τὴν ἀγαπάω κ' ἐγώ.

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Θρασύβουλος ἔννοιωσε μεγάλη ζήλεια νὰ τοῦ δαγκώνῃ τὴν καρδιά. Ἐκύτταξε καλὰ τὸν ἄνθρωπον ποὺ στεκόταν ἀπέναντί του καὶ εἶδε πῶς εἶχε περάσει τὰ πενῆντα καὶ στὴ μορφὴ δὲν διέφερε πολὺ ἀπὸ ἕνα τέρας. Ἦταν πραγματικὰ ἀσχημάνθρωπος.

—Πῶς ὀνομάζεσαι εὐτυχισμένε θνητέ; τὸν ἐρώτησε ὁ Θρασύβουλος.

—Βάθρακας, κύριέ μου.

—Βάθρακας! ὡραῖο ὄνομα. Θὰ ἐπιθυμοῦσα λοιπόν, κύριε Βάρθακα νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν ἄγγελον, γιατὶ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι ἡ φαντασία σου τὰ μεγαλώνει τὰ πράγματα καὶ δὲν εἶνε τόσο ὤμορφη ὅσο μοῦ λές. Πολλὲς φορὲς οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν μαϊμοῦδες καὶ φαντάζονται πὼς εἶνε καλλονές.

—Ἀπὸ ποιὸ μέρος τοῦ Μωρηᾶ εἶσαι κυνηγέ;

—Ἀπὸ τὴ Δημητσάνα. Ὁ πατέρας μου εἶνε τσαρουχᾶς.

—Λοιπόν, θὰ σὲ κάμω νὰ τὴν ἰδῇς, τὴν Ἀφροδίτη μου. Καί, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια ἂν δὲν ἦσουν γυιὸς τσαρουχᾶ δὲν θὰ σὲ παρουσίαζα καθόλου σ' αὐτήν. Εἶσαι ὤμορφος καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς χαλάστρες, ἀλλὰ γυιὸς τσαρουχᾶ. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὲ προφυλάξῃ, γιατὶ ἡ Ἀνδρονίκη καὶ ὁ πατέρας της εἶνε πολὺ περήφανοι καὶ δὲν θέλουν συναναστροφὴ μὲ ταπεινοὺς ἀνθρώπους. Ἔχεις κυνῆγι μαζύ σου;

—Ἀρκετό.

—Θὰ πῇς λοιπὸν ὅτι θέλεις νὰ τὸ πουλήσῃς. Ἔλα μαζύ μου.

Καὶ ἐπρχώρησε μέσα στὸν πύργο. Ὁ Θρασύβουλος τὸν ἀκολούθησε μὲ ἕνα παράξενο χτυποκάρδι, εὐτυχισμένος γιατὶ σὲ λίγο θ' ἀντίκρυζε πάλι τὴν νέαν ποὺ τὸν εἶχε τόσο μαγέψει κατὰ τὴν πρώτη συνάντησιν.

Ὁ Δημογέρων ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, σωματώδης, μὲ ψαρὰ μαλλιά, μεγάλα μαῦρα μουστάκια καὶ ἐξυπνότατα μάτια. Στὴν φυσιογνωμία του ἔβλεπε κανεὶς τὸν ἑλληνικὸν τύπον μὲ ἕνα ὕφος τουρκικοῦ σατραπισμοῦ.

Ἡ Ἀνδρονίκη δὲν φοροῦσε πειὰ τὰ τσοπανίστικα, ἀλλὰ μιὰ ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἐφάνηκε τοῦ Θρασύβουλου πολὺ ὡραιότερη ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἶδε.

Ἡ νέα τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως, ἐκοκκίνησε, ἐχαμογέλασε, καὶ βρῆκε ἀμέσως μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

—Τί ζητᾶς γιὰ τὸ κυνῆγι σου ; τὸν ἐρώτησε ὁ Δημογέρων,

—Τίποτε ἄλλο, ἀφέντη μου, παρὰ μιὰ θέση γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα, ἔστω καὶ στὸν σταῦλο, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Καθὼς κατέβαινα ἀπὸ τὸ βουνὸ ἐπαραπάτησα κ' ἐχτύπησα τὸ πόδι μου, ἔτσι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ δρόμο μου ὥς τὴν πόλη.

Ὁ Βάθρακας ἄνοιξε τὰ μικρὰ του τὰ μάτια καὶ τὸν κυττοῦσε σαστισμένος.

—Μάλιστα παλληκάρι μου, ἀπάντησε ὁ Δημογέρων. Πολὺ εὐχαρίστως σοῦ δίνω ἕνα δωμάτιο καὶ θὰ φᾶμε μαζὺ τὸ κυνῆγι σου.

Ἔπειτα ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα του καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀνδρονίκη, ὁ νέος ἀπ' ἐδῶ θὰ δειπνήσῃ μαζί μας καὶ θὰ κοιμηθῇ στὸν πύργον ἐπειδὴ ἐχτύπησε τὸ πόδι του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ στὴν Δημητσάνα.

Ἡ νέα ἐχαιρέτησε σιωπηλὰ καὶ μὲ κάποιαν ἀνησυχία τὸν Θρασύβουλον, ἐπῆρε τὸ κυνῆγι καί, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἐπῆγε νὰ τοῦ ἑτοιμάσῃ ἕνα δωμάτιο.

Ὁ καθηγητὴς ἄρχισε νἀκάθεται ἀπάνω στὰ καρφιά.

—Ξέρεις ὅτι ὁ Δημογέρων θὰ σὲ πῆρε γιὰ κανένα μπέην, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ ὅμως θὰ τοῦ πῶ πὼς εἶσαι γυιὸς παπουτσῆ.

—Μὴν ἀνησυχῇς καὶ θὰ τοῦ τὸ πῶ μόνος μου, ἀπάντησε ὁ νέος ἀτάραχος.

Ἔπειτα ἔβγαλε τὰ φορέματα τοῦ κυνηγιοῦ, ἐλούστηκε, ἐκαθαρίστηκε, καὶ ἀφοῦ ἐφόρεσε μια πλούσια γοῦνα ποὺ τοῦ παραχώρησεν ὁ Δημογέρων, ἦρθε κι' ἐκάθησε στὸ τραπέζι, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν οἱ ἄλλοι.

Κάποιος εἶπε ὅτι στὴν φυσιογνωμία ἑνὸς νέου μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ τὴν ἱστορία ὅλης τῆς ζωῆς του. Αὐτὸ συνέβαινε καὶ μὲ τὸν Θρασύβουλον, τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ἐφανέρωνε ὅλην τὴν δραστηριότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν προικισμένος καὶ ὅπου ἐδιάβαζε κανεὶς ὅλα τ' ἀνδραγαθήματα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ ὅταν θὰ μεγάλωνε πειὸ πολύ.

Παρ' ὅλα ταῦτα ἦταν μαλακός, συγκαταβατικὸς καὶ προφυλακτικὸς στὰ λόγια του. Ἐνῷ ἡ Ἀνδρονίκη ἦταν περήφανη, ἀμέριμνη καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ προφέρῃ κάθε στοχασμόν της.

Ἔχοντας τὴν φαντασία πυρωμένην ἀπὸ τὴν μυθολογίαν, τὴν ἱστορία καὶ τὴν μελέτη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, καὶ μὴἔχοντας ἄλλη συναναστροφὴ παρὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφό της, εἶχε σχηματίσει στὴν καρδιά της τὸν ἰδανικὸν ἐκεῖνον κόσμον ποὺ εἶνε ἡ ὄλεθρος μιᾶς τρυφερῆς νέας ἢ ἡ ἐξύψωσις της γιατὶ τὴν κάνει ν' ἀποφεύγῃ ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸ μεγαλείτερο ὄνειρό της ἦταν νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ πατρίδα της ἀπὸ τὴν δουλεία, νὰ ἰδῇ πάλι τὴν Ἑλλάδα νὰ μεγαλουργῇ, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαιότητα, νὰ συντελέσῃ κι' αὐτὴ στὴν ἀπελευθέρωση ἐκείνη.

Ὅσο γιὰ τὸν δάσκαλόν της, τὸν Βάρθακα, ἔμενε ἀπὸ πέντε χρόνια στὸ πατρικό της σπίτι. Τὸν εἶχε συνειθίσει λοιπὸν καὶ τὸν μεταχειριζόνταν μὲ οἰκειότητα, ἂν καὶ ἐφρόντιζε πάντα νὰ τὸν κρατῇ σὲ ἀπόσταση.

Καὶ ὁ Βάθρακας, ποὺ εἶχε ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος τὸν ἐνόμιζε ἄνθρωπον σοφὸν ἐπειδὴ εἶχε κάνει μερικὰ χρόνια στὴν Εὐρώπη, ἐφανταζόνταν πὼς εἶχε ἀποκτήσει δικαιώματα καὶ στὴν καρδιὰ τῆς νέας.

Ἔτσι ἦταν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ Θρασύβουλος ἦρθε νὰ δειπνήσῃ μὲ τὸν Δημογέροντα.

—Χάρισέ μου τὸ ὄνομά σου, κυνηγέ, τοῦ εἶπε ὁ προεστὼς ὅταν ἐκάθησαν στὸ τραπέζι.

—Θρασύβουλος, ἄρχοντά μου.

—Θρασύβουλος; ἔκανε ἡ Ἀνδρονίκη. Μήπως ἐσκέφτηκες ποτὲ νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν πατρίδα σου ἀπὸ τοὺς τριάντα τυράννους;

—Ποιοὺς τριάντα τυράννους; τὴν διέκοψε ὁ πατέρας της μὲ σοβαρότητα.

—Τοὺς μυρίους τυράννους ἤθελα νὰ πῶ, ἐπρόσθεσε ἡ νέα. Αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἔχουνε δούλους.

—Ἀνδρονίκη! Νὰ προσέχῃς περισσότερο στὰ λόγια σου! εἶπε ὁ καθηγητής, παίρνοντας ὕφος σοβαρό.

—Μὴ φοβόσαστε γιὰ μένα, κύριοι... Εἶμαι χριστιανὸς καὶ Ἕλλην στὴν καρδιά, εἶπε ὁ Θρασύβουλος. Ἡ ἀρχόντισσα ἐμίλησε σὰν σωστὴ ἑλληνίδα. Δὲν εἶπε τίποτα ποὺ πρέπει νὰ μείνῃ κρυφό. Τὴν ἐλευθερία τὴν νοιώθουμε ὅλοι μέσα στὴν καρδιά μας.

—Ἀπατᾶσαι, κύριέ μου. Ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι κανένας φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν σκέφτεται νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωή του γι' αὐτὸ ποὺ λέγεται ἐλευθερία, τὸν διέκοψε ὁ Βάρθακας.

—Ὅσοι τρέμουν στὸν κρότο τοῦ ντουφεκιοῦ καὶ φοβοῦνται μήπως χάσουν τὴν ἀνάπαυσή τους, ἐφώναξε ἡ Ἀνδρονίκη, ρίχνοντας μιὰ λοξὴ ματιὰ πρὸς τὸν δάσκαλόν της, μονάχα αὐτοὶ δὲν συλλογίζονται τὴν ἐλευθερία.

—Ἀρχόντισσα, εἶπε ὁ καθηγητὴς κατακόκκινος. Ἐγώ...

—Σῶπα, δάσκαλέ μου. Σὲ γνωρίζω ἀρκετά. Γυρίζεις σὰν ἀνεμόμυλος. Μὴν ἀλλάζῃς λόγια. Θὰ σὲ καταλάβῃ καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Βάθρακα, ποὺ εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ λεμονιοῦ ἔγινε πελιδνό, γιατὶ μὲ τὸν τρόπον της ἡ Ἀνδρονίκη ἐφανέρωνε ὅτι τὸν περιφρονοῦσε. Καὶ αὐτὸ γινόνταν μπροστὰ στὸν Θρασύβουλον.

Κάτι ἐπροσπάθησε νὰ πῇ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλὰ ἡ Ἀνδρονίκη τὸν ὑποχρέωσε πάλι νὰ σωπάσῃ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενον.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

ΑΝΩ: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τσουγκρίζων αὐγὰ μετ' ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ.—
ΚΑΤΩ: Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως τσουγκρίζει αὐγὰ μὲ ἀξιωματικούς

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΥΡΗ ΚΑΘΕ ΜΕΛΟΣ ***
ΤΗΣ „ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ"

ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΟΣ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΞ ΕΝΑΕΡΙΩΝ ΕΠΙΘΕΣΕΩΝ
ΖΩΝΤΑΝΑ ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ

ΤΟΥ ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ καταφύγιον εἶναι χῶρος περίκλειστος, μὲ τοιχώματα, δάπεδον καὶ ὀροφὴν ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυρροδέματος (μπετὸν ἀρμὲ) καὶ πάχους ἀναλόγως τῆς ἐπιζητουμένης ἀντοχῆς δι' ὁλοσώμους βόμβας. Τὰ τρία ταῦτα στοιχεῖα, τοιχώματα, ὀροφὴ καὶ δάπεδον, συνδέονται ἐκ κατασκευῆς κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἓν σύνολον (κλωβόν). Κουφώματα δὲν ἐπιτρέπονται, ἐκτὸς δύο, τῆς εἰσόδου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας καὶ τῆς ἐξόδου κινδύνου πρὸς τὴν ὁδόν. Ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ πληροῦν καὶ ἄλλους ὅρους κυβισμοῦ καὶ ἐσωτερικῆς διασκευῆς τούτων.

Πάντα ταῦτα, δυνάμενα ἀπολύτως νὰ κατασκευασθοῦν καὶ μὲ μικρὰν σχετικῶς δαπάνην, εἰς οἰκίαν ἐκ θεμελίων κτιζομένην, παρουσιάζουν μεγάλας δυσχερείας, προκειμένου περὶ ἐκτισμένης οἰκίας.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπάρχουν χιλιάδες ἤδη ἐκτισμέναι οἰκίαι καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰς κρημνίσωμεν διὰ νὰ τὰς κτίσωμεν ἐκ νέου μετὰ κανονικοῦ καταφυγίου, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δημιουργήσωμεν ἐντὸς αὐτῶν καὶ ὡς ἔχουν ἤδη καὶ εἰς χῶρον προσφερόμενον ἓν καταφύγιον. Τοιοῦτον χῶρον θὰ ἀναζητήσωμεν κατὰ προτίμησιν ἐντὸς τοῦ ὑπογείου. Τὸν χῶρον τοῦτον καὶ ἀναλόγως τῶν διαστάσεων καὶ οἰκοδομικῆς καταστάσεώς του διασκευάζομεν εἰς καταφύγιον, εἴτε δι' ἐνισχύσεως καὶ αὐξήσεως τῶν παχῶν τῶν τοίχων, τῆς ὀροφῆς καὶ τοῦ δαπέδου του, εἴτε δι' ὑποστηρίξεως τῆς ὀροφῆς καὶ ἐνισχύσεως κατὰ τὸ δυνατόν, αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων στοιχείων, εἴτε τέλος ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλῃ καὶ δι' ἁπλῆς μόνον ὑποστηρίξεως (μὲ ξυλίνους δοκοὺς) καὶ φράξεως τῶν περιττῶν κουφωμάτων καὶ ἐξασφαλιζομένης τῆς στεγανότητος τούτου διὰ τῆς καλῆς καὶ πλήρους ἐφαρμογῆς τῶν θυρῶν καὶ τῆς ἐμφράξεως (στουπί, γόμα, καουτσοὺκ κλπ.) σχισμῶν, ρωγμῶν καὶ ἐν γένει πάσης ὀπῆς δι' ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἀήρ.

Τὸ πῶς ἐπιτυγχάνεται τοῦτο λεπτομερῶς ἀναπτύσσεται εἰς τὰς ἐκδοθείσας καὶ εἰς τὰς προσεχῶς ἐκδοθησομένας ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν ὁδηγίας.

Ἐλλείψει ὑπογείου ἐκλέγομεν πρὸς διασκευὴν διὰ καταφύγιον ἓν κατάλληλον χῶρον εἰς τὸ ἰσόγειον.

Τὰ οὕτω δημιουργούμενα, ἐντὸς τῶν ὑφισταμένων οἰκοδομῶν καταφύγια παρέχουν ἀσφαλῆ ἐπίσης προστασίαν ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀερίων, ἤτοι ἐκ τοῦ γενικωτέρου καὶ πλέον πιθανοῦ κινδύνου καὶ προστασίαν, ἀνάλογον μὲ τὴν ἀντοχὴν αὐτῶν καὶ τῆς ὅλης οἰκοδομῆς, ἐκ τῶν ἐκρηκτικῶν βομβῶν. Πάντως ἡ στερέωσις τῆς ὀροφῆς τούτων, δι' ὑποστηρίξεως κλπ. πρέπει νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ τυχὸν ἐρείπια τοῦ ὑπεράνω αὐτῆς μέρους τῆς οἰκοδομῆς.

Συνεπῶς, δι' ἑνὸς τοιούτου καταφυγίου, ἐπιτυγχάνομεν προστασίαν ἐκ τῶν ἀερίων, τῶν ἐρειπίων, καὶ τῶν θραυσμάτων τῶν βομβῶν. Δὲν ἐπιτυγχάνομεν ὅμως προστασίαν ἐξ ὁλοσώμων βομβῶν **ἔστω καὶ μικροῦ βάρους, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ὅλη διασκευή του καταστῇ** στερεωτέρα, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη. Ἀλλά, ὡς εἴπομεν ἤδη, ἡ σύμπτωσις τοῦ νὰ πέσῃ ὁλόσωμος βόμβα ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ καταφυγίου δέον νὰ θεωρῆται ἐλάχιστα πιθανή.

Βλέπομεν ὅτι καὶ διὰ τῆς καλῆς καὶ προσεκτικῆς διασκευῆς ἑνὸς καταλλήλου χώρου εἰς τὰς ὑφισταμένας οἰκοδομὰς ὡς καταφυγίου, δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μεγίστη προστασία διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς οἰκοῦντας.

Συμπέρασμα : Πάντες οἱ ἰδιοκτῆται ὑφισταμένων οἰκοδομῶν ὀφείλουν νὰ κατασκευάσουν ἢ νὰ δημιουργήσουν, εἰς τὰ ὑπόγεια αὐτῶν καταφύγια. Τὰ καταφύγια ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἡ οἰκοδομὴ προσφέρεται, δέον νὰ ὦσιν τύπου ἐνισχυμένου καταφυγίου, ἐκ διασκευῆς (προστασία ἀπὸ πολεμικῶν ἀερίων θραυσμάτων βομβῶν, συντριμμάτων ἐκσφενδονιζομένων, βάρους καὶ κρούσεως καταπιπτόντων ἐπ' αὐτῶν ἐρειπίων τῆς οἰκοδομῆς). Ἐὰν δὲ τοῦτο εἶναι ἀνέφικτον, ὀφείλουν ἀπαραιτήτως νὰ προβλέψουν ἀπὸ τοῦδε, ἀφ' ἑνὸς διὰ τὴν συμπλήρωσιν ὡρισμένων ἐλλείψεων τοῦ ἐκλεγέντος χώρου καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα (μέσα ὑποστηρίξεως καὶ ἐμφράξεως) διὰ τήν, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ταχίστην διασκευὴν τούτου, ὡς προχείρου οἰκογενειακοῦ καταφυγίου (προστασία ἀπ' ἀερίων καὶ θραυσμάτων βομβῶν).

Πρέπει νὰ ἔχουν πάντες ὑπ' ὄψιν των ὅτι ὅταν θὰ ἐπιστῇ ἡ στιγμὴ τῆς ἀνάγκης ὑπάρξεως καταφυγίου, τότε θὰ εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐξεύρεσις τῶν ἀπαραιτήτων τεχνιτῶν καὶ ἡ προμήθεια τῶν ἀπαιτουμένων μέσων πρὸς δημιουργίαν τούτου. Διὰ τοῦτο ἔχουν ἐπιτακτικὴν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξασφαλίσουν ἀπὸ τοῦδε, χάριν τῆς προστασίας των καὶ τῆς προστασίας τῆς οἰκογενείας των, ὁπωσδήποτε ἓν καταφύγιον, διασκευάζοντες τὸ ταχύτερον τὸν πρὸς τοῦτο κατάλληλον χῶρον τῆς οἰκίας των, ἢ τούτου μὴ ὄντος δυνατοῦ, προμηθευόμενοι, ἀπὸ τοῦδε ἐπίσης, πάντα τὰ μέσα ἐκεῖνα, ἅτινα θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν, νὰ συμπληρώσουν πλήρως τὴν διασκευὴν τοῦ καταφυγίου των.

4ον) Κίνδυνος πυρκαϊῶν. Ὁ ἐκ τῶν πυρκαϊῶν κίνδυνος, ὡς ἤδη ἐλέχθη, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὅλων τῶν ἀπὸ τοῦ ἀέρος κινδύνων, ὅταν ὁ δι' ἐμπρηστικῶν βομβῶν βομβαρδισμὸς (πυρκαϊὰ ἐπίσης δύνανται νὰ προκαλέσουν καὶ ἐκρηκτικαὶ βόμβαι) κατευθύνεται κατὰ στόχων συγκειμένων ἐξ ὑλικῶν εὐφλέκτων ἢ καὶ ἁπλῶς ἐπιδεκτικῶν ἀναφλέξεως.

Διὰ τὰς πόλεις, τῶν ὁποίων αἱ οἰκοδομαὶ περιλαμβάνουν ὑλικὰ ἀναφλέξιμα, καθίσταται αὐτόχρημα τρομερός, λόγῳ τοῦ δυνατοῦ τῆς δημιουργίας συγχρόνως μεγάλου ἀριθμοῦ πυρκαϊῶν ἐξ ἑνὸς καὶ μόνον ἐναερίου βομβαρδισμοῦ δι' ἐμπρηστικῶν βομβῶν.

Τὰς πυρκαϊὰς ταύτας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατασβέσῃ ὅλας ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία, ὁσονδήποτε καὶ ἂν αὕτη εἶναι ἐνισχυμένη καὶ καλῶς ὠργανωμένη. Διὰ τοῦτο αἱ πυρκαϊαὶ αὗται πρέπει, κατὰ τὸ δυνατόν, νὰ προλαμβάνωνται ἐν τῇ γενέσει των, διὰ τῆς ἀμέσου κατασβέσεως τῆς ἀναφλεγομένης ἐμπρηστικῆς βόμβας. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν κατοίκων (οἰκοπυροσβέσται) καὶ καθ' ὃν τρόπον διαλαμβάνουν αἱ ὁδηγίαι τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ προληφθοῦν ὅλαι αἱ πυρκαϊαὶ καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἐξάπλωσις τούτων, προβάλλει πάντοτε μέγας καὶ τρομερὸς ὁ ἐκ τῶν πυρκαϊῶν κίνδυνος διὰ τὰς πόλεις. Ὁ κίνδυνος ὅμως οὗτος θὰ ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἀνύπαρκτος, ἐὰν αἱ οἰκοδομαὶ ἀπετελοῦντο ἐξ ὑλικῶν ἀφλέκτων.

Συνεπῶς οἱ μέλλοντες νὰ οἰκοδομήσουν ἔχουν πᾶν συμφέρον νὰ ἀποφύγουν τὴν χρησιμοποίησιν ὑλικῶν ξυλίνων καὶ ἰδίως τὴν κατασκευὴν κεραμμοσκεπων στεγῶν ἐπὶ ξυλίνων σκελετῶν (ἡ ἐμπρηστικὴ βόμβα διαπερᾷ τὰς στέγας ταύτας), προτιμῶντες τὰς ἐκ σκυρροδέματος τοιαύτας (ταράτσα). Αἱ ἐμπρηστικαὶ βόμβαι, πίπτουσαι ἐπὶ τῶν στεγῶν, μεταδίδουν δι' αὐτῶν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνεφλέξιμοι, τὴν πυρκαϊὰν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν οἰκοδομήν.

Οἱ ἔχοντες ἤδη οἰκοδομήσει πρέπει πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον, ὡς καὶ τὸ γενικὸν τοιοῦτον, νὰ μεριμνήσουν νὰ μειώσουν τὰ αἴτια τῆς εὐκόλου ἀναφλέξεως τῶν οἰκοδομῶν των, ἀπομακρύνοντες ἐξ αὐτῶν πᾶν εὔφλεκτον ὑλικὸν καὶ πρὸ πάντων ἀντικαθιστῶντες καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο δυνατόν, τὰς κεραμοσκεπεῖς στέγας, δι' ἑτέρων ἐξ ὑλικῶν ἀφλέκτων. Ἐὰν δὲ τοῦτο εἶναι ἀνέφικτον, νὰ λάβουν ἀπὸ τοῦδε πάντα τὰ ὑπὸ τῶν σχετικῶν ὁδηγιῶν ὁριζόμενα μέτρα, πρὸς μετριασμὸν τῶν πιθανοτήτων καὶ τοῦ κινδύνου τῆς πυρκαϊᾶς.

5ον) Κίνδυνος πολεοδομικός. Ἡ πολεοδομικὴ παίζει μέγα ρόλον σήμερον ὡς πρὸς τὸν ἐναέριον κίνδυνον. Οὗτος εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος τῆς πυκνότητος τῶν οἰκοδομῶν καὶ τοῦ μεγέθους τῶν κοινῶν χώρων (πλατειῶν, ὁδῶν, κήπων κλπ.). Ὅσον ἀραιότεραι μεταξύ των εἶναι αἱ οἰκοδομαί, οἱ δὲ κοινοὶ χῶροι μεγαλύτεροι, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ὁ ἐκ τῶν ἐκρηκτικῶν, ἐμπρηστικῶν καὶ τοξικῶν (δηλητηριωδῶν) βομβῶν κίνδυνος εἶναι μικρότερος. Δηλαδή, προκειμένου περὶ τοῦ ἐναερίου κινδύνου, ἰσχύει καὶ διὰ τὰς πόλεις ἡ ἀρχὴ τῆς ἀραιᾶς τάξεως, ὅπως αὕτη ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς μαχητὰς εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Καὶ πράγματι, ὅπως εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἡ ἀραιὰ τάξις ἐξασφαλίζει μικρὰν τρωτότητα καὶ συνεπῶς ὀλιγωτέρας ἀπωλείας τῶν μαχητῶν, οὕτω καὶ εἰς τὰς πόλεις ἐξασφαλίζει μικροτέραν τρωτότητα τῶν οἰκοδομῶν καὶ συνεπῶς ὀλιγωτέρας ἀπωλείας τῶν ἐν αὐταῖς οἰκούντων. Τοῦτο εἶναι φανερόν, καθ' ὅσον, λόγῳ τῆς ἀραιᾶς τάξεως, ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν βομβῶν θὰ πίπτῃ ἐπὶ ἀνοικτῶν χώρων. Αἱ δὲ ἐκρηγνύμεναι πυρκαϊαί, εἰς μεμονωμένας σχετικῶς οἰκίας, δυσκόλως θὰ μεταδίδωνται καὶ θὰ ἐξαπλοῦνται εἰς μεγάλην ἔκτασιν τῆς πόλεως. Ἐπὶ πλέον θὰ διευκολύνεται κατὰ πολύ, μέσῳ τῶν ἀνοικτῶν χώρων, καὶ ἡ διάλυσις τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων ὑπὸ τοῦ πνέοντος ἀνέμου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΣ ΣΠΑΛΛΑ...

Ο ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΡΙΓΚ

...ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ

5.—

Ἂς προστεθῇ σ' αὐτὰ ἡ προσωπικὴ ἀνάμνησις ὅλων ἐκείνων ποὺ εἶδαν τὸν Καρνέρα στὸ Μιλάνο, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἀνέβηκε στὸ ρίγκ αὐτῆς τῆς πόλεως. Ὁ γίγας τότε εἶχεν ἀπογοητεύσει τοὺς πάντας, Ἕνας δημοσιογράφος μάλιστα ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ ξαναπιάσῃ τὴν παληά του δουλειὰ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πυγμαχία.

Καὶ δὲν εἶχε μεγάλο ἄδικο. Ὁ κ. Σὲ παλλὲς φορὲς εἶχεν ἐγκωμιάσει τὰ προτερήματα τοῦ προστατευομένου του καὶ ἔλεγεν ἀπροκαλύπτως ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλος γιὰ τὸν τίτλον τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν βεβαιώσεων τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ποὺ ἦταν ἐμπειρότατος, οἱ δημοσιογράφοι δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ πολλαπλασιάσουν τὰ ἐγκώμια. Καὶ ἔπειτα, ἡ ἀπογοήτευσις τοῦ κοινοῦ τοὺς ἐταπείνωσε τόσο πολύ, καὶ ἐξευτέλισαν πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τὸν καλὸν πυγμάχον, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα ὁ Καρνέρα μποροῦσε νὰ κάνῃ κάτι παραπάνω, Καὶ ἀργότερα τὸ ἀπέδειξε.

Εἶχα εἰδοποιήσει σχετικῶς τὸν Σέ, ἀκόμη καὶ πρὸ τῆς συναντήσεως. κατὰ τὴν διάρκειαν δηλαδὴ τῆς προπονήσεως τοῦ Πρῖμο, τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶχα χαρακτηρίσει ὡς ἐρασιτέχνη. Ἐπίσης εἶπα στὸν μάνατζερ ὅτι ἦταν ἀκόμη γρήγορα νὰ κάνῃ τόσον θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Καρνέρα, οἱ ἀρετὲς καὶ τὰ πυγμαχικὰ προτερήματα τοῦ ὁποίου ἦταν ἀκόμη εἰς ἐμβρυώδη κατάστασιν.

—Λίγη φαντασία καὶ λίγη ἀλήθεια, μοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Σέ, καὶ ὅλα γίνονται. Μόνη ἡ φαντασία ἢ μόνη ἡ ἀλήθεια δὲν ἀξίζουν τίποτε.

—Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὅμως, τοῦ ἀπάντησα ἐγώ, νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ καθαρᾶς φαντασίας.

Ἔγινε κατόπιν ἡ συνάντησις γιὰ τὴν ὁποίαν εἶπα παραπάνω καὶ ὅλοι ἀρνήθηκαν τοῦ Καρνέρα κάθε προτέρημα. Τότε, ἐξανέστην πάλι. Γιατί, ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ θεωροῦν τὸν Καρνέρα ὡς τὸν μέλλοντα πρωτοπυγμάχον τοῦ κόσμου, ἦταν ἀκόμη **πιὸ ἄδικο νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν μερικὰ** προτερήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀναμφισβητήτως.

Ἀλλὰ εἴπαμε: οἱ ἀθληταὶ ἔχουν πάντα τὴν μανία νὰ φθάνουν στὰ ἄκρα, τόσον ὅταν πρόκειται νὰ ἐκθειάσουν κάποιον, ὅσον καὶ ὅταν πρόκειται νὰ τὸν χαντακώσουν.

Μερικοὶ ἐγέλασαν, μ' αὐτὰ ποὺ ὑπεστήριζα. Σήμερα ὅμως καταλαβαίνουν πολὺ καλά, ὅτι μονάχα ἐγὼ εἶχα δίκηο: οὔτε ὁ Σὲ ποὺ τὸν ἐξεθείαζε πολύ, οὔτε ὁ τύπος ποὺ ἤθελε νὰ τὸν ἐκμηδενίσῃ ἐντελῶς.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν συνάντησι μὲ τὸν Παυλίνο.

Ὁ Τύπος πολὺ δικαίως ἐχαρακτήρισε τὸν Καρνέρα ὡς νικητὴν τοῦ «Βασκικοῦ ταύρου», ὅπως ἔλεγαν τὸν Παυλίνο. Ἡ νίκη ἦταν ἀναμφισβήτητη. Ἀκριβῶς ὅμως εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θεωρῶ ἀπαραίτητον τὸ θάρρος τῆς ἀπολύτου ἀληθείας. Πρέπει δηλαδὴ νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὡρισμένες περιστάσεις, τὶς ὁποῖες δὲν εἶναι σωστὸ νὰ παραβλέψουμε.

Σήμερα ποὺ γράφω (εἶναι περιττὸ νὰ τὸ ἀρνηθῇ κανείς) ὁ Πασλίνο Οὐζκούντουμ δὲν εἶναι τόσο τρομερὸς ὅπως ἦταν πρὸ τριετίας. Σὲ ἡλικία τριαντάδυο ἐτῶν, ἀδυνατισμένος ἀπὸ τόσες συναντήσεις, ζεδοντιασμένος ἀπὸ «ντιρὲκτ» καὶ «κροσσὲ» ἄλλων μεγαλειτέρων κολοσσῶν, φορτωμένος μὲ ὅλες τὶς γροθιὲς ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀντίπαλοί του, σήμερα εἶδε τὰ τρομερὰ κέρατά του νὰ ἀμβλύνωνται ἀρκετά, ὁ ταῦρος αὐτός, ποὺ ἐξακολούθησεν ἐν τούτοις νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος.

Ὅσο γιὰ τὸν Καρνέρα, τὸ μεγαλείτερο προτέρημά του εἶναι ὅτι δὲν αἰσθάνεται καθόλου τὶς γροθιὲς ποὺ τρώει. Ὁ «Ἑσπερινὸς Ταχυδρόμος» τοῦ Μιλάνου ἔγραφε πολὺ σωστὰ τότε, ὅτι «τοῦ κάκου ὁ Παολίνο ἔπεφτε ἀπάνω στὸν Καρνέρα, σὰν πεταλοῦδα στὴ φωτιά».

Πράγματι, ὁ γίγας ἔμενε ἀτάραχος σ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις. Σχεδὸν δὲν ἐφρόντιζε καθόλου ν' ἀμυνθῇ, δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ ἀδεξιότητα ἢ ἐπειδὴ οἱ γροθιὲς δὲν τοῦ ἔκαναν τὴν παραμικρὴ ἐντύπωσι. Μονάχα στὸν τελευταῖο γῦρο ἐπῆρε κάποια πρωτοβουλία καὶ ἐπέταξε τὸν Παολίνο ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη τοῦ ρὶγκ στὴν ἄλλη.

Στοὺς ἄλλους γύρους ἡ ὑπεροχή του ἦταν ἡ ἑξῆς: ὅτι ὁ ἀντίπαλος ὡρμοῦσε ἐναντίον του μὲ τὸ κεφάλι κάτω, σὰν μαινόμενος ταῦρος, ἐπιμένοντας σὲ ἀντικανονικὰ κτυπήματα στὰ κὸρ - ἀ - κόρ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συναντήσεως δὲν ἔγινε τίποτε ἄλλο τὸ χαρακτηριστικό, καὶ ὁ Καρνέρα πολλὲς φορὲς ἐσταμάτησε τὸν Παολίνο στὶς ἀντικανονικὲς ἐφόδους του. **Κατὰ τὰ ἄλλα πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὁ Παολίνο φάνηκε ἀνώτερος τοῦ γίγαντος.**

ΤΑ «ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ»

Τώρα ὁ Καρνέρα πρέπει νὰ εἰδικευθῇ στὰ κὸρ ἀ-κόρ, γιὰ νὰ τελειοποιηθῇ ὡς πυγμάχος. Τὸ εἶπα αὐτὸ καὶ στὸν ἴδιον, τὴν ἐπομένη τῆς συναντήσεως. Ἐπίσης τοῦ ἔκαμα καὶ λίγην πρακτικὴν τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐπιτίθεται ἢ νὰ ἀμύνεται, κατὰ τὶς περιστάσεις ποὺ εἶχαν παρουσιαστῇ στοὺς δέκα γύρους.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἄκουσε εὐχαρίστως τὶς συμβουλὲς ἑνὸς παλαιοῦ συναδέλφου, καὶ μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὰ ἔβαζε ὅλα αὐτὰ εἰς ἐφαρμογήν. Τοῦ εἶπα ἀκόμη, ὅτι ἔπρεπε ν' ἁπλώνῃ τὸ δεξί του χέρι γρηγορώτερα καὶ μὲ περισσότερην ἀποφασιστικότητα, γιατί, ὅπως πολλοὶ τῆς κατηγορίας τῶν βαρέων, ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ «τηλεφωνῇ» τὶς γροθιὲς προτοῦ τὶς δώσῃ. Ἐπίσης, μετακινεῖται δυσαναλόγως πρὸς τὰ κτυπήματα ποὺ δίνει. Καὶ ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ εἰπῶ, ὅτι στὴν πυγμαχία πρέπει νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς περισσότερο τὶς γροθιές του παρὰ τὰ πόδια.

Ὅταν ὁ γίγας τελειοποιηθῇ σὲ ὅλα αὐτά, νομίζω ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὴν θριαμβευτικὴν ἄνοδον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Καρνέρα δὲν θὰ ἐνθουσιαστῇ περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει ἀπὸ τὰ ἐγκώμια καὶ τοὺς ἐπαίνους ποὺ τοῦ κάνουν οἱ ἐφημερίδες, ἀλλὰ θὰ φροντίσῃ νὰ τελειοποιηθῇ. Γιατὶ ὁ πυγμάχος πρέπει νὰ ὑφίσταται διαρκῶς θυσίες καὶ νὰ προπονῆται διαρκῶς, ἂν θέλῃ νὰ δημιουργήσῃ κάτι.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ὅπως ὅλοι οἱ ἀθληταὶ τῆς ἐποχῆς μου ποὺ ἐσέβοντο τὸν ἑαυτόν τους, ἔτσι κι' ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ πάω στὴν Ἀμερική, ἀφοῦ μάλιστα εἶχα βρῇ μιὰ κατάλληλον εὐκαιρία.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι στὰ μεγάλα ταξίδια, τὸ σπουδαιότερον εἶναι νὰ βρῇ κανεὶς μιὰν ἐνασχόλησι. Ἡ ἐνασχόλησις ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἐνδιαφέρουσα σὲ ἀνθρώπους ποὺ μιλοῦν διαφορετικὲς γλῶσσες, ποὺ ἀνήκουν σὲ διαφορετικὲς ἐθνικότητες καὶ ἔχουν διαφορετικὸν περιεχόμενον πορτοφολίου.

Ἀρχίσαμε πόκερ. Ἀλλὰ ἐπαίζαμε γιὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν μονάχα δύο τῆς παρέας, ποὺ ἐκέρδιζαν συστηματικά. Ἦταν δύο νέοι παραλῆδες, πολὺ ἀφελεῖς καὶ συμπαθητικοί.

Ὅταν, μετὰ τὴν εὔνοιαν αὐτὴν τῆς τύχης, οἱ ἄλλοι ἄρχισαν ν' ἀποσύρωνται, μ' ἐπλησίασε ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο τυχεροὺς καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ τύχη στὸ παιγνίδι δὲν εἶναι ποτὲ σταθερή, μοῦ εἶπε πὼς εἶδε ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν πουλήσει τὸ ρολόϊ τους νὰ γίνωνται ξαφνικὰ πλούσιοι, μ' ἕνα χαρτί, καὶ ὅτι τὰ παιγνίδια αὐτὰ τῆς τύχης, οἱ Ἀμερικανοὶ τὰ ἔλεγαν στὴ γλῶσσα τους «ξαναβρίσκω τὸ σκυλί μου». Τέλος, εἶπε τόσα πολλά, ποὺ μὲ ἀνάγκασε νὰ συνεχίσω τὸ παιγνίδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΙΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

«ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»! δύο λέξεις ποὺ φανερώνουν δυο σπουδαιοτάτας πραγματικότητας. «ΝΕΟΛΑΙΑ» τὸ ἄνθος ποὺ κλείει μέσα του τὸν καρπὸ τῆς αὔριον, τὴν αὐριανὴ γενεά! «ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» τῆς γλυκυτάτης Πατρίδος μας ποὺ ἐπρωτοστάτησε στὸ παρελθὸν μὲ τὴν λαμπάδα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ σήμερα, — ὕστερα ἀπὸ ἀθλίαν περίοδον καταπτώσεως καὶ ἀποσυνθέσεως—, σήμερα, χάριτι θείᾳ, ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου μας μὲ τεραστίαν θετικὴν ἀπόδοσιν ἀναζωογονεῖται. Καὶ ὅλο ἀνεβαίνει γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἐπαξία θέσι της στὸ ὑψηλότατο ἐπίπεδο ποὺ εἶνε ὁ προορισμός της.

Νεολαία τῆς Ἑλλάδος! Ἔχεις ἀνάγκην διαφωτίσεως γιὰ τὴν βασικώτερη Ἀλήθεια περὶ τῆς ΨΥΧΗΣ ΣΟΥ, τὴν ὁποίαν ἀλήθεια εἶχεν ἐπισκοτίσει ἡ μόλις πρὸ δύο ἐτῶν ἀκόμη ἐνεργοῦσα σκοτεινὴ ἰδεολογία τῆς ὑλιστικῆς καὶ ἀποκτηνωτικῆς περὶ ἀνθρώπου ἀντιλήψεως, — στὴν ἐκπαίδευσι καὶ στὴ λαϊκὴ μᾶζα...

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Τὸ σπουδαιότατο ἐρώτημα ποὺ τίθεται στὸν νέον ὁ ὁποῖος ἔχει λάβει συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ του εἶνε τὸ ἑξῆς: «Ποίαν κατεύθυνσιν θὰ δώσω στὸ ἰδεῶδες μου; Θὰ λάβω κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ΥΛΗΝ ἢ πρὸς τὸ ΠΝΕΥΜΑ; Θὰ παραδώσω τὰ ἡνία τοῦ ἑαυτοῦ μου εἰς τὰ ζῳώδη ἔνστικτα ἢ θὰ ἀκολουθήσω τὴν ὁδὸν τοῦ Χριστιανικοῦ Ἰδεώδους μὲ τὸν ἔνδοξον καὶ τιμητικὸν ἀγῶνα τοῦ πνεύματος ἐναντίον τῆς ἐξαχρειώσεως;

Διὰ νὰ λάβῃς μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀπόφασιν χρειάζεται διαφώτισίς σου μὲ ἐκλαϊκευμένην Ἐπιστήμην γιὰ τὸ ὕψιστον ζήτημα περὶ ΨΥΧΗΣ. Ἰδοὺ αὐτὴ εἰς γενικωτάτας γραμμάς:

1. Η ΨΥΧΗ. — ΑΛΛΗΛΕΞΑΡΤΗΣΙΣ ΜΕ ΤΟ ΣΩΜΑ

Πρῶτα — πρῶτα τί εἶνε ἡ Ψυχή μας; Ἡ ψυχή μας εἶνε τὸ «ΕΓΩ» μας ποὺ αἰσθάνεται, ποὺ σκέπτεται, ποὺ χαίρει ἢ λυπῆται, ποὺ θέλει καὶ ἐνεργεῖ διὰ τοῦ σώματος, εἶνε δηλαδὴ ὁ καθαυτὸ «ΕΑΥΤΟΣ ΜΑΣ».

Ὁ Ὑλισμὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ψυχὴ εἶνε προϊὸν τῆς ὕλης καὶ χάνεται, — μηδενίζεται,— μὲ τὸν θάνατον τοῦ σώματος, ἐνῷ τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκει, ἡ Ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κάτι χωριστό, αὐτόνομο ποὺ μένει προσωρινὰ δεμένο μὲ τὸ Σῶμα. Ἡ ψυχή μας ἔχει προορισμὸ νὰ καλλιεργηθῇ ἐδῶ στὴ ζωὴ μὲ τὸ Ἰδεῶδες τῆς Πίστεως καὶ τοὺς καρποὺς τῆς Ἀγάπης, καὶ Θυσίας ποὺ δίνουν τὸν παλμὸ καὶ τὸ θεῖο νόημα στὴ ζωή.

Ἂς παρακολουθήσουμε τώρα τὰς δύο ἀντιθέτους ἀντιλήψεις, ὑπὸ τὸ φῶς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης.

Ἡ Ὑλιστικὴ ἀντίληψις δύο ὀχυρώματα ἀντιτάσσει ἐκ πρώτης ὄψεως ἀκαθαίρετα. Πρῶτον, τὸ μέγεθος τῆς ΕΠΙΔΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, ἡ ἐπίδρασις αὕτη φαίνεται στὴ μέθη, στὰ ναρκωτικά, στὰς παθήσεις τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὕλης ἐπὶ τῆς ψυχῆς, βγάζουν βιαστικὰ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ ὕλη τοῦ σώματος καὶ δὲν ὑπάρχει καθ' ἑαυτήν. Αὐτὸς ὅμως ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένος. Διότι ὅσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ὕλη ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς εἶνε ἄλλο τόσο ἀλήθεια, λέγομεν, ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ σώματος. ὅταν π.χ. μᾶς ἀναγγείλουν μίαν συμφορὰν ἡ ὄρεξίς μας διακόπτεται ἀποτόμως, λιποθυμία μπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ. Ἐπίσης διὰ τῆς φαντασίας μποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν ἀσθένειαι ἐπὶ τοῦ σώματός μας τοῦ ὑλικοῦ, κλπ. Ἐπομένως ἐφαρμόζοντες καὶ ἐδῶ τὸν συλλογισμὸν τοῦ Ὑλισμοῦ πρέπει νὰ εἰποῦμε: ἡ Ψυχὴ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ σώματος εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ δὲν ὑπάρχει καθ' ἑαυτό!...

Τὸ σφάλμα τοῦ συλλογισμοῦ τούτου συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὴν ἐξάρτισιν δύο οὐσιῶν θεωρεῖ ὡς ΤΑΥΤΙΣΙΝ αὐτῶν, ἐνῷ δύο οὐσίαι μπορεῖ νὰ ἔχουν ἀλληλεξάρτισιν καὶ ὅμως νὰ μὴ εἶνε αἱ αὐταὶ π.χ. τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ ἐπιβαίνων ὁδηγός του ἔχουν ἀλληλεξάρτησιν χωρὶς ὅμως νὰ ταυτίζωνται.

Δεύτερον, ὁ Ὑλισμὸς μᾶς λέγει ὅτι δὲν εἴδαμε ποτὲ ψυχὴν ἀποθανόντος, ἄρα δὲν ὑπάρχει ψυχή. Χωρὶς ἐδῶ νὰ θίξωμε ζητήματα πνευματισμοῦ, ὁράματα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπαντῶμεν ὅτι εἶνε παιδαριῶδες νὰ νομίζῃ κανεὶς σήμερα ὅτι κάθε τι ποὺ δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς σωματικάς μας αἰσθήσεις κατ' ἀνάγκην δὲν ὑπάρχει. Ὕστερα ἀπὸ τὰς προόδους τῆς Ἐπιστήμης δὲν ἐγνωρίσαμε πλέον τὰ στενώτατα ὅρια ἐντὸς τῶν ὁποίων λειτουργοῦν, αἱ σωματικαί μας αἰσθήσεις; Δὲν ἐμάθαμε ὅτι ἡ παγκόσμιος ἐνέργεια μπορεῖ νὰ ἔχῃ ποικιλωτάτας μορφὰς ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ἐλαχίστας ἀντιλαμβάνονται αἱ αἰσθήσεις μας, — αὐτὰς ποὺ ἀποτελοῦν τὸν γνωστό μας ὑλικὸν κόσμον; Μήπως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀντιλαμβανόμεθα τὰ ἀναρίθμητα ἑρτσιανὰ κύματα ποὺ μᾶς διασχίζουν αἱ μουσικαὶ καὶ αἱ διαλέξεις ; Μήπως βλέπομεν τὰς ἠλεκτρομαγνητικὰς ἐκπομπὰς τῆς τηλεοράσεως; Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ ΑΥΤΗΝ ΓΥΡΩ ΜΑΣ! καὶ ἐὰν εἴχαμε τοὺς καταλλήλους ΔΕΚΤΑΣ θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ ἀντιληφθοῦμε. «Εἴμεθα σχεδὸν τυφλοὶ ἀπέναντι τῆς εὐρυτάτης πραγματικότητος», λέγει ὁ διάσημος Κ. Φαμπρύ, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

Οὔτε λοιπὸν ἡ ἐπίδρασις τῆς ὕλης ἐπὶ τῆς Ψυχῆς, — ἡ ὁποία ἐξουδετεροῦται μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ σώματος — οὔτε τὸ ἀθέατον τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ σωματικὰ μάτια μας, δὲν μποροῦν νὰ μᾶς σταματήσουν στὸν δρόμο μας. Ἔτσι ἐξακολουθοῦμε τὴν περὶ ψυχῆς ἔρευνά μας, χρησιμοποιοῦντες τὴν μέθοδον τῆς παρατηρήσεως ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη θετικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ μέθοδος.

II. ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ. ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Α΄ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΟΣ. — Ἡ καθημερινὴ παρατήρησις καὶ πεῖρα μᾶς φανερώνει ὅτι μεταξὺ τοῦ «Σώματος» καὶ τοῦ «Ἐνὼ»— τῆς Ψυχῆς,— μπορεῖ νὰ στηθῇ ἰσχυρὸς ἀνταγωνισμός. Ἡ Ψυχὴ μπορεῖ νὰ πολεμήσῃ ὀρέξεις καὶ ἀνάγκας τοῦ σώματος, νὰ λάβῃ ἀντίθετον κατεύθυνσιν πρὸς τὰς παρακινήσεις του καὶ μάλιστα νὰ παραδώσῃ τὸ σῶμα εἰς θάνατον παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας καὶ ἀντιδράσεις τῶν λειτουργιῶν του. Πλεῖστα ὅσα παραδείγματα ἑκουσίων θανάτων δι' περγίας πείνης, θανάτων μαρτυρικῶν πρὸς ὑποστήριξιν οἱασδήποτε ἰδεολογίας, δείχνουν ὅλα αὐτὰ ὅτι τὸ «Ἐνὼ», —ἡ Ψυχή—, εἶνε πραγματικότης διάφορος τοῦ σώματος καὶ μάλιστα ΑΝΩΤΕΡΑ τοῦ διότι ὅταν θέλῃ τὸ ὑποτάσσει καὶ παραδίδει αὐτὸ μέχρι τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου.

Β΄. Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΕΣΘΑΙ. — Ὁ ἄνθρωπος παρίσταται μάρτυς μιᾶς οἱασδήποτε σκηνῆς κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ αἰσθητήριά του μεταβιβάζουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὡρισμένας ἐντυπώσεις. Καὶ ὅμως! παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐντυπώσεις καὶ παραστάσεις ὅταν κατόπιν ἐρωτηθῇ ἠμπορεῖ ΕΣΚΕΜΜΕΝΩΣ νὰ ψευσθῇ. Δύναται ἄρα ἡ ψυχὴ νὰ παραποιήσῃ ἐκ προθέσεως ὅλας τὰς ἐντυπώσεις ποὺ ἐδέχθη ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον καὶ νὰ παραστήσῃ ὅλως διάφορα καὶ ἀντίθετα γεγονότα. Ἡ δυνατότης αὐτὴ δείχνει καθαρὰ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ὀντότης ΔΙΑΦΟΡΟΣ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἐνεργεῖ μὲ πρωτοβουλίαν καὶ ἐλευθερίαν ἀπέναντι τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τῶν παραστάσεων της. Ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε τὸ σύνολον τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν καθὼς λέγουν οἱ ὑλισταί, διότι τότε ἀναγκαστικῶς θὰ ἀπέδιδε ὅσα ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἐχαράχθησαν, καθὼς ἡ πλάκα τοῦ γραμμαφώνου καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ΨΕΥΣΘΗ. Εἰς τὴν περίπτωσιν λοιπὸν τοῦ «Ψεύδεσθαι» ἀποδεικνύεται ἡ Ψυχὴ μία ὀντότης ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος ἀπέναντι τῶν ἐγκεφαλικῶν ἐντυπώσεων.

Γ΄. Η ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΤΟΥ «ΕΓΩ» ΕΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ. —Ἡ Φυσιολογία μᾶς διδάσκει ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνταῦθα ζωῆς μας τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μας, — καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σώματός μας,— διαρκῶς ἀποβάλλονται διὰ τῶν ἐκκρίσεων καὶ ἀντικαθίστανται ὑπ' ἄλλων νέων τὰ ὁποῖα εἰσάγομεν διὰ τῶν τροφῶν. Ἕνας γέρων π.χ. ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἔχει ἀλλάξει τοὐλάχιστον εἴκοσι φορὲς τὸ ὑλικὸ τοῦ ἐγκεφάλου του. Καὶ ὅμως ἡ Ψυχή του,— τὸ Ἐγώ του—, ἔχει σαφεστάτην συνείδησιν, ὅτι παρέμεινε ἀναλλοίωτος, ὅτι εἶνε δηλαδὴ αὐτὴ ποὺ ἔπαιζε στὴν παιδικὴ ἡλικία, ποὺ διαδραμάτισε σκηνὰς στὴ σχολικὴ ζωή, τῶν ὁποίων διατηρεῖ καὶ τὴν ἀνάμνησιν, ἐνῷ οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ κύτταρα ποὺ ἐδέχθησαν τότε τὰς ἐντυπώσεις ἐκείνας δὲν εὑρίσκεται σήμερα εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ γέροντος, ὅλα ἔχουν φύγει πρὸ ἑβδομήντα ἐτῶν! Ἡ Ψυχὴ λοιπὸν διατηρεῖ μονιμότητα ἀντιθέτως πρὸς τὸ σῶμα ποὺ διαρκῶς ῥέει καὶ ἀντικαθίσταται. Εἶνε ἄρα οὐσία διάφορος τοῦ σώματος καὶ ἄφθαρτος.

Δ΄. Η ΝΟΕΡΑ ΟΜΙΛΙΑ. — Ἡ καθημερινὴ πεῖρα μαρτυρεῖ ὅτι μποροῦμε νὰ ὁμιλοῦμε ἐσωτερικῶς, ΝΟΕΡΩΣ, νὰ ἀγορεύωμεν νὰ ψάλλωμεν εὐκρινέστατα, χωρὶς νὰ χρειαζώμεθα καὶ νὰ κινοῦμεν τὴν ὑλικὴν γλῶσσαν τοῦ σώματός μας. Τὸ γεγονὸς τοῦτο δείχνει ὅτι ἡ Ψυχὴ ἔχει τὴν λαλιάν της ἀνεξάρτητον καὶ διατηρεῖ σὲ τὴν χωρὶς τὴν γλῶσσαν τοῦ σώματος.

Ὥστε ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων καὶ ἡ ΛΑΛΙΑ τῆς Ψυχῆς ἀποδεικνύεται ἀνεξάρτητος τῆς ὑλικῆς γλώσσης (νοερὰ ὁμιλία), καὶ ΑΥΤΗ Η ΙΔΙΑ ΨΥΧΗ μὲ τὸν ἐσωτερικόν της Κόσμον ἀνεξάρτητος τοῦ ὑλικοῦ ἐγκεφάλου (ἀνταγωνισμός, ψεύδεσθαι, μονιμότης τοῦ Ἐγώ). Αἱ δύο αὐταὶ φωτειναὶ πραγματικότητες μᾶς δείχνουν καθαρὰ τὴν Ψυχὴν ὡς ἕνα ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ μέσα στὸ σάρκινο τοῦτο σῶμα μας, σὰν τὸ πουλάκι μέσα στὸ αὐγό, προετοιμαζόμενον στὴν ἐπίγειον αὐτὴ ζωὴ γιὰ τὴν ὑπερβατικὴ καὶ αἰωνίαν πραγματικότητα.

III. ΤΟ ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Δὲν εἴμαστε ἁπλῶς ἕνας σωρὸς ὑλικῶν κυττάρων ποὺ μονάχα τὴν ὕλη πρέπει νὰ ζητοῦν, καθὼς σᾶς ἐδίδασκαν πρὸ δύο ἐτῶν οἱ φωτοσβέσται πράκτορες τῆς Μόσχας. Τὸ κέντρον τῆς ὑπάρξεώς μας, αὐτὴ ἡ οὐσιαστικὴ ὕπαρξίς μας εἶνε ἄλλη ὑπόστασις, — Η ΨΥΧΗ. Ἡ ψυχή μας εἶνε πνευματικὴ πραγματικότης καὶ ὡς τοιαύτη ἔχει ἀνάγκην πνευματικῆς τροφῆς. Ἔχομεν ἀνάγκην τῆς μεγάλης πραγματικότητος τοῦ ΘΕΟΥ, ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ. Ἐκεῖ μέσα θὰ εὕρωμε τὰ μεγάλα Ἰδανικά, — τῆς Ἠθικῆς, τῆς Ἀγάπης, τῆς Αὐτοθυσίας διὰ τὸ σύνολο δηλαδὴ γιὰ τὴν Πατρίδα, — κι' ἐκεῖ θὰ βροῦμε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς Δυνάμεως γιὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσωμε.

— Ἑλληνικὴ Νεολαία, κράτησε στὴν καρδιά σου τὶς μεγάλες αὐτὲς ἀλήθειες!

Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ
Δρ Μαθηματικῶν

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου — Σύγκρισις μὲ τὴ ζωή.

Εἰς τὸν Ἱερὸν Λόχον

Ἂς μὴ βρέξῃ ποτὲ
τὸ σύννεφον, καὶ ὁ ἄνεμος
σκληρὸς ἂς μὴ σκορπίσῃ
τὸ χῶμα τὸ μακάριον
ποὺ σᾶς σκεπάζει.

★

Ἂς τὸ δροσίζῃ πάντοτε
μὲ τ' ἀργυρᾶ της δάκρυα
ἡ ροδοπέταλος κόρη
καὶ αὐτοῦ ἂς ξεφυτρώνουν
αἰώνια τ' ἄνθη.

★

Σᾶς ἅρπαξεν ἡ Τύχη
τὴν νικητήριον δάφνην,
καὶ ἀπὸ μυρτιὰν σᾶς ἔπλεξε
καὶ πένθιμον κυπάρισσον
στέφανον ἄλλον.

★

Ἀλλ' ἄν τις ἀποθάνῃ
διὰ τὴν πατρίδα, ἡ μύρτος
εἶναι φύλλον ἀτίμητον
καὶ καλὰ τὰ κλαδιὰ
τῆς κυπαρίσσου.

† ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΑΡΘΡΟΝ ΕΙΔΙΚΟΥ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου ἐγένετο διὰ πρώτην φορὰν ἐκμετάλλευσις τῶν ἀκουστικῶν φαινομένων διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς θέσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔβαλλεν ὁ ἐχθρός. Σὺν τῷ χρόνῳ τὰ μέσα αὐτὰ ἐτελειοποιήθησαν καὶ τώρα ὅλοι οἱ στρατοὶ τοῦ κόσμου διαθέτουν θαυμάσια μηχανήματα ποὺ ἐξυπηρετοῦν κατὰ τὸν ἰδεωδέστερον τρόπον τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Τὸ ἀρχικὸν πρόβλημα ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ πυροβοληταὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων εἶχαν κατορθώσει νὰ κρύψουν τόσον καλὰ τὰ τηλεβόλα των καθὼς καὶ τὴν φλόγα ποὺ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμιον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως, ὥστε ὁ ἐχθρὸς νὰ μὴν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ ποτέ.

Προσεπάθησαν λοιπὸν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν θέσιν τοῦ τηλεβόλου ἀπὸ τὸν ἦχον, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξουδετερωθῇ διὰ κανένα πυροβόλον ὅπλον καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὰ τηλεβόλα. Ἐὰν ἀπὸ τρία διαφορετικὰ σημεῖα, εὑρισκόμενα εἰς γνωστὴν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ἀκουσθῇ ὁ κρότος ἑνὸς πυροβόλου καὶ μὲ τρία ἀκριβέστατα χρονόμετρα κατορθώσῃ κανεὶς νὰ σημειώσῃ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀντήχησε κάθε κρότος, εἶναι εὔκολον ἔπειτα νὰ εὑρεθῇ μὲ ὑπολογισμοὺς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεκίνησεν ὁ κάθε κρότος.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀκριβέστατα θεωρητικῶς, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ πρακτικῶς, διότι πολλὰ αἴτια συντελοῦν εἰς τὴν τροποποίησιν τῶν ἀποτελεσμάτων. Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἐξουδετερωθοῦν τὰ προσωπικὰ λάθη τῶν παρατηρητῶν, ἀντικαθιστῶντες αὐτοὺς μὲ ὑπερευαίσθητα αὐτόματα μηχανήματα. Ἔπειτα νὰ μεταχειρισθῶμεν ἠλεκτρικοὺς δείκτας ἀντὶ χρονομέτρου καὶ τέλος νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀνέμου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν λοιπὸν τοῦ μεγάλου πολέμου τὰ μηχανήματα αὐτὰ ἐτελειοποιήθησαν μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε μετὰ δύο ἢ τρεις κανονιοβολισμοὺς οἱ παρατηρηταὶ ἠμποροῦσαν νὰ μεταδώσουν εἰς τὸ στρατηγεῖον τὴν θέσιν τῆς ἐχθρικῆς πυροβολαρχίας, μὲ μίαν διαφορὰν τριάντα περίπου μέτρων. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εὑρέθη ἡ ἀκριβὴς θέσις τῆς «Μεγάλης Βέρθας» ποὺ ἐβομβάρδιζε τὸ Παρίσι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἕνα ἄλλο τρομερὸν ὅπλον ἐτελειοποιεῖτο: τὸ ἀεροπλάνον. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εὑρεθῇ τρόπος ἀμύνης κατὰ τοῦ ταχυτάτου καὶ τόσον εὐκινήτου αὐτοῦ ἐχθροῦ. Τὴν νύκτα καὶ μὲ τὴν ὁμίχλην, δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑπολογίσῃ παρὰ μόνον εἰς τὸν κρότον τοῦ μοτέρ. Ἔπρεπε ὅμως νὰ εὑρεθῇ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον προήρχετο ὁ κρότος αὐτὸς καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσουν μὲ μίαν ταχύτητα διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἦσαν κατάλληλα τὰ προαναφερθέντα ἀκουστικὰ μηχανήματα.

Τότε, προσεπάθησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν μίαν νέαν, ἁπλουστάτην παρατήρησιν. Ἡ ἀκοή μας ἠμπορεῖ θαυμάσια ν' ἀνακαλύψῃ τ' μέρος προελεύσεως ἑνὸς ἤχου, διότι, λόγῳ τῆς ἀποστάσεως, ὁ ἦχος αὐτὸς ἀκούεται ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα. Καὶ ἡ σχέσις μεταξὺ ἀποστάσεως καὶ χρόνου εἶναι γνωστή.

Μὲ τὴν τεχνητὴν λοιπὸν αὔξησιν αὐτῆς τῆς ἀποστάσεως μὲ εἰδικὰ τύμπανα, ἡ εὐαισθησία γίνεται πολὺ μεγαλειτέρα. Τέλος, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν δύο τεχνητῶν τυμπάνων ὁριζοντίων καὶ δύο ἄλλων καθέτων, ἀποκαλύπτεται ἀμέσως ἡ πραγματικὴ προέλευσις τοῦ ἤχου.

Τώρα ὅλοι οἱ στρατοὶ εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ τὰ ἀκουστικὰ αὐτὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα, χειριζόμενα ἀπὸ δύο μόνον στρατιώτας ἠμποροῦν ν' ἀνακαλύψουν τὸ ἀεροπλάνον ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέρχεται ὁ βόμβος τῆς ἕλικος καὶ μετὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν δρόμον του. Καὶ ἐδῶ αἱ τελειοποιήσεις εὑρίσκονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Γίνεται πρὸ παντὸς προσπάθεια ἀντικαταστάσεως τῶν τηλεφώνων μὲ ἠλεκτρικὰ μηχανήματα, ποὺ καταργοῦν τελείως τὴν βοήθειαν καὶ τὰ ἐνδεχόμενα λάθη τῆς ἀνθρωπίνης ἀκοῆς. Ἐπίσης καταβάλλεται προσπάθεια νὰ προσαρμοσθοῦν εἰς τὰ μηχανήματα αὐτὰ εἰδικαὶ συσκευαί, μὲ τὰς ὁποίας ὁ ἁρμόδιος ἀξιωματικὸς νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑπολογίζῃ καὶ νὰ μεταδίδῃ ταχύτατα τὰ δεδομένα τῆς βολῆς εἰς τὰ ἀντιαεροπορικὰ τηλεβόλα.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς τὰ τελειότερα μηχανήματα προσετέθη μία εἰδικὴ συσκευὴ ἀκριβείας, ἱκανὴ νὰ ἐκτελῇ αὐτομάτως καὶ ταχύτατα ὅλους τοὺς ὑπολογισμοὺς διὰ τὴν βολήν, τοὺς ἀπαραιτήτους λόγῳ τῆς συνεχοῦς μετατοπίσεως τοῦ στόχου.

Παρετηρήθη ὅτι ὁ ἀεροπόρος, γνωρίζων τοὺς κινδύνους ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανημάτων αὐτῶν, ἠμπορεῖ νὰ κανονίσῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὴν πορείαν του, ὥστε νὰ μὴ γίνεται συνεχὴς στόχος. Ἐὰν ὅμως σκεφθῆτε ὅτι τοῦτο εἶναι τόσον δύσκολον ὅσον ταχὺ καὶ βαρὺ εἶναι τὸ ἀεροπλάνον (ἰδιότητες αὐταὶ τὰς ὁποίας ἔχουν ὅλα τὰ βομβαρδιστικὰ) θὰ ἀντιληφθῆτε ἀμέσως ὅτι τὰ ἀκουστικὰ αὐτὰ μηχανήματα ἠμποροῦν νὰ προσφέρουν θετικὰς ὑπηρεσίας ἐν καιρῷ πολέμου, πρὸ παντὸς ὅταν αἱ προφυλακαί, εὑρισκόμεναι εἰς ἀρκετὰ προκεχωρημένον σημεῖον, εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δοθῇ καιρὸς εἰς τὸν ἀξιωματικὸν νὰ κανονίσῃ τὴν βολὴν καὶ νὰ μεταδώσῃ τὰς ὁδηγίας του εἰς τὰ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἡ νέα ἀκουστικὴ τοῦ πολέμου ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ὑποβρυχίων, ναρκῶν καὶ ἄλλων κινδύνων τοὺς ὁποίους ἐξαπέλυσεν ὁ ἐχθρός.

Ὁ Ἀκρίτας

Καβάλλα πάει ὁ χάροντας
τὸ Διγενῆ στὸν Ἅδη
κι' ἄλλους μαζί... κλαίει, δέρνεται
τ' ἀνθρώπινο κοπάδι.

★

Καὶ τοὺς κρατεῖ στοῦ ἀλόγου τοο
δεμένους 'στὰ καπούλια
τῆς λεβεντιᾶς τὸν ἄνεμο
τῆς ὠμορφιᾶς τὴν Πούλια.

★

Καὶ σὰν νὰ μὴ τὸν πάτησε
τοῦ Χάρου τὸ ποδάρι,
Ὁ Ἀκρίτας μόνο ἀτάραχα
κυττάει τὸν καβαλλάρη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ πατρίς

Μὴ πράσινοι παντοῦ δὲν εἶν' οἱ
(κάμποι;
κ' ἡ θάλασσα δὲν εἶναι γαλανή ;
παντοῦ ὁ ἴδιος ἥλιος μὴ δὲν λάμπει;
ἴδιοι παντοῦ δὲν εἶν' οἱ οὐρανοί;

★

Γιατί κανεὶς ὅταν ξενητευθῇ;
—ἀφοῦ στὴν ἴδια γῆ παντοῦ πλα-
(νᾶται —
γιατὶ μιὰ μένη γῆς γωνιὰ ποθεῖ ;
γιατί, ὅπου κι' ἂν πάῃ, τὴ θυμᾶται;

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

Αἱ τάξεις τῆς «Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας» τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας καθημερινῶς πληθύνονται. Ὁ Νομάρχης κ. Κισσόπουλος, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς «Ε.Ο.Ν.» τοῦ Νομοῦ του, κάθε του ὥρα ἐλεύθερη ἀπὸ τὶς ἄλλες μεγάλες του ἀσχολίες, τὴν διαθέτει ἐργαζόμενος γιὰ τὴν ὀργάνωσί μας. Τὶς Κυριακὲς φεύγει στὴν ὕπαιθρο, κῆρυξ ἀληθινός, τῶν ἀρχῶν μας.

Τελευταίως ἐξ ἄλλου ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Νεολαίαν τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας καὶ τὴν κάτωθι ἐμπνευσμένην προκήρυξίν του:

Αἱ κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθὸν ὁλοκλήρου εἰκοσαετίας ἐσωτερικαὶ κομματικαὶ διαμάχαι καὶ αἱ ἐκ τούτων πολιτικαὶ διαιρέσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς ὁμάδας ἀλληλομισουμένας καὶ ἐξοντωτικῶς ἀγωνιζομένας μεταξὺ των, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιφέρωσι τὴν τελείαν Κρατικὴν ἐξάρθρωσιν, καὶ νὰ δώσωσι τὴν ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Ἐθνοφθόρον Κομμουνισμὸν νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἔντιμον Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, εἰς τὸ Σχολεῖον, εἰς τὰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Στρατὸν καὶ τὸν Στόλον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο:

Ἡ ἔνδοξος Ἑλληνικὴ ἱστορία τῶν προγόνων μας ἐλησμονήθη.

Αἱ Ἐθνικαὶ μας παραδόσεις εἶχον ἐγκαταλειφθῆ.

Τὰ Ἐθνικὰ καὶ Θρησκευτικά μας σύμβολα περιεφρονήθησαν.

Ἡ Θρησκεία μας ἐχλευάσθη.

Ἡ οἰκογένεια ἐκφυλισθεῖσα εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαλύεται.

Ἡ Κοινωνία διεφθείρετο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ.

Νέαι δὲ ἰδέαι σαπραὶ καὶ κοῦφαι, σκοπίμως εἰσαχθεῖσαι ὑπὸ τῶν μισθωτῶν ὀργάνων τῆς Μόσχας τῇ ἀνεπαρκείᾳ ἢ ἀνοχῇ δυστυχῶς τῶν τότε Κυβερνήσεων, ὄχι μόνον ἐστρέβλωσαν τὴν διανοητικότητα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἕλληνος ἀλλὰ καὶ ἔπληξαν ἐν πολλοῖς καὶ αὐτὴν τὴν ψυχήν του.

Τὸ Κράτος κατέρρεε, ἀπὸ στιγμῆς δὲ εἰς στιγμὴν ἀνεμένετο ἡ ἔκρηξις τῆς κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἡ ἀδελφοκτονία, ἡ αἱματοχυσία τὴν ὁποίαν εἶχε προπαρασκευάσει ὁ Κομμουνισμός, ἵνα οὕτω ἐπιβάλῃ τὴν ἐρυθρὰν ἀναρχίαν, καὶ συμπληρώσῃ τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἡ Ἑλλάς μας ἡ ἐπιζήσασα διὰ μέσου τόσων αἰώνων, τραυματισμένη θανασίμως ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ Κομματισμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ ἔπνεε τὰ λοίσθια, χάρις ὅμως εἰς τὸν προστάτην Θεὸν τῆς Ἑλλάδος, ἐμφανίζεται ὁ Ἐθνικός μας Κυβερνήτης ὁ ὁποῖος τῇ ἐγκρίσει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἀποφασιστικὸς καὶ θαρραλέος ἀναλαμβάνει κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου 1936 τὴν Διακυβέρνησιν τοῦ Κράτους, ἐπιβάλλει ἀμέσως τὴν τάξιν, διαλύει τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος, καὶ σώζει τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς βεβαίας καταστροφῆς.

Τὸ Κράτος αὐτὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τὴν θερμουργὸν πνοὴν τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Βασιλέως, καὶ τὴν πεφωτισμένην διάνοιαν καὶ σιδηρὰν πυγμὴν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου ρίπτεται ὁλοταχῶς πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως, ἀναστηλώνει τὰ ὑπὸ τῶν Κομμάτων δημιουργηθέντα ἐρείπια, καὶ στρέφει ἀμέριστον τὴν προσοχήν του πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ πρὸς τὰς ἐκφάνσεις τῆς Δημοσίας ζωῆς.

Μία ἀληθὴς κοσμογονία ἐπιτελεῖται:

Ἡ Ἐθνικὴ Ἄμυνα συμπληροῦται ταχέως.

Ἡ Ἐκπαίδευσις ἀναπλάσσεται καὶ ἀποδίδει εἰς τὴν Κοινωνίαν χρηστοὺς καὶ φιλοτίμους πολίτας μὲ ἀκμαῖον τὸ Ἐθνικὸν Φρόνημα.

Ὁ ἀγρότης ἀπαλλαγεὶς τῶν ἐκμεταλλευτῶν του ἐπιδίδεται ἀμέριμνος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς Γῆς. Μεγάλα παραγωγικὰ ἔργα ἐκτελοῦνται.

Ὁ Ἐργάτης προστατευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀφωσιώθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ Ἑλλὰς ἀναγεννωμένη βαδίζει πλέον ἡνωμένη ἐπὶ τῆς Λεωφόρου τῶν ἱστορικῶν της παραδόσεων.

Τὸ γιγάντιον ὅμως τοῦτο ἔργον τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου θὰ ἦτο ἡμιτελὲς ἂν μὴ ἐκ παραλλήλου δὲν προητοιμάζετο ἡ νέα γενεὰ ὥστε βραδύτερον νὰ εἶνε εἰς θέσιν καὶ συνεχίσῃ τὸ μεγάλον τοῦτο ἔργον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν συνεστήθη ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἡ ὁποία θὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους της ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ τὰς Ἑλληνοπούλας γιὰ νὰ τοὺς διαπαιδαγωγήσῃ Ἐθνικῶς, τοὺς προπαρασκευάσῃ διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ζωῆς, τοὺς ἐξασκήσῃ σωματικῶς, τοὺς ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα τους, τοὺς καλλιεργήσῃ τὴν ψυχήν τους καὶ τοὺς διαμορφώσῃ τὸν χαρακτῆρα τους, ὥστε νὰ καταστοῦν χρήσιμοι εἰς τὸν ἑαυτόν τους, εἰς τοὺς γονεῖς τους, εἰς τὴν Κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν Πατρίδα μας.

Αὐτὸς εἶνε ὁ μεγάλος Ἐθνικὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἔχει ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ νὰ ἐκπληρώσῃ, διὰ τοῦτο δὲ ὁ Ἐθνικός μας Κυβερνήτης παρ' ὅλον τὸν φόρτον τῶν τόσων σοβαρωτάτων ἀσχολιῶν του ἐτάχθη ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὀργανώσεως, μὲ γενικὸν Ἀρχηγὸν αὐτῆς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου.

Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τῆς Πατρίδος τῆς ὁποίας σύμβολον εἶνε ὁ Βασιλεὺς

ΠΡΟΣΚΑΛΩ

Τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας νὰ ὁδηγήσωσι μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ τέκνα των εἰς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἡ ὁποία μέλλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὕπαρξιν, τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

ΠΡΟΣΚΑΛΩ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ νὰ προσέλθῃ μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν ἀκλόνητον ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἵνα ἀποτελέσῃ δύναμιν ἀκατανίκητον ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Πατρίδος, τῆς Κοινωνίας καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Νεολαίας, καὶ συντελέσῃ ὥστε ἡ ΕΛΛΑΣ καταστῇ ἰσχυρὸς παράγων προόδου καὶ ἀξία νὰ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν Κρατῶν ἐκείνων «ποὺ θέλουν, δύνανται, καὶ ἀξίζουν νὰ ζήσουν».

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Νεολαίαν τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας, οὗτινος ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προΐσταμαι, στρατιώτης καὶ ἐγὼ τῆς ὅλης ἀναδημιουργικῆς προσπαθείας τῆς ὁποίας ἡγεῖται ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, εἶμαι βέβαιος ὅτι μετ' ἀσυναγωνίστου προθυμίας καὶ πίστεως θὰ ἀκούσῃ τὸ Ἐθνικὸν σάλπισμα τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ θὰ προσέλθῃ νὰ ταχθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

Ἀληθῶς μὲ συγκινεῖ ἡ τιμὴ ἣν μοὶ παρέχει ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυβερνήτου διὰ τὴν προκειμένην ὀργάνωσιν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐνθουσιάζει τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἔργον μου καθιστᾷ εὐχερὲς ἡ πίστις σας πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν, τὸ θάρρος σας, ὁ πατριωτισμός σας καὶ ὁ ἐνθουσιασμός σας.

Ὁ Νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας
Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν.

ΝΙΚ. ΚΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Η ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ὅσοι εὐτύχησαν νὰ ἴδωσι τὸν ἔνδοξον ἀρχιστράτηγον Κολοκοτρώνην, ἐνθυμοῦνται βεβαίως ὅτι εἰς τὰς ἐπισημοτέρας τοῦ βίου του περιστάσεις ἐσεμνύνετο φέρων πολεμικὴν περικεφαλαίαν. Ἐὰν δὲ ἐρρίπτετε ἓν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, ἠθέλατε ἴδει μίαν ἐπιγραφήν, τὴν λέξιν «Εἴθε». Γνωρίζετε πότε ἐχαράχθη ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τοῦ ἥρωος ἡ ἀρχαϊκὴ αὐτὴ ρῆσις; Δὲν ἐχαράχθη τὸ 1821, οὐδ' εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐνδόξου ταύτης χρονολογίας. Ἐχαράχθη τὸ 1808. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ στρατηγὸς ἦτον συνταγματάρχης τῶν ἀγγλικῶν ὅπλων ἐν Ἑπτανήσῳ, καὶ εἶχε διαταχθῆ νὰ ὀργανώσῃ δύο συντάγματα ἐξ Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Ἵνα συνδέσῃ δὲ τοὺς τότε μαχητὰς τῆς Ἑλλάδος μὲ ἓν αἴσθημα ἐθνικὸν καὶ δώσῃ πρὸς αὐτοὺς τὸ σύνθημα ἑνὸς μέλλοντος, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας αὐτῶν τὴν λέξιν «εἴθε»· ἤτοι εἴθε φθάσει ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ ἀναγεννηθῇ ἡ Ἑλλάς! Εἰς τὰ συντάγματα δὲ ταῦτα διέπρεπεν ὁ ἀείμνηστος Κολοκοτρώνης, ὁ στρατηγὸς Νικήτας, ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Θ. Γρίβα, ὁ Τζαβέλας καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διακριθέντες ἔπειτα εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐθνικῆς πάλης.

(Πρακτικὰ τῆς Βουλῆς περίοδ. Ε', σύνοδ. Β', τόμ. 19, 1857—1858 σ. 1028).

ΣΤΟ ΜΩΡΙΑ—ΑΡΧΗ ΤΟΥ 1821

Ὁ Κολοκοτρώνης πρωτοπάτησε τὸ πόδι του στὴ Μάνη, ἀρχίζοντας ἡ Ἐπανάσταση. Ἀπὸ κεῖ τράβηξε μὲ Μανιάτες καὶ Μεσσήνιους γιὰ τὴν Τριπολιτσά, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν πολιορκήσῃ. Στὸ δρόμο, μὲ τὸ πρῶτο τουφέκι ποὺ κάμανε μὲ τοὺς Τούρκους, ὁ κόσμος ἄμαχος κι' ἄπειρος φοβήθηκε καὶ σκόρπησε. Οἱ ἄλλοι καπεταναῖοι εἴπανε στὸν Κολοκοτρώνη:

—Τί θὰ κάμουμε πλειὰ ἐδῶ; Νὰ πᾶμε κατὰ τὸ Λοντάρι, νὰ δοῦμε τί γίνεται κ' ἐκεῖνος ὁ κόσμος.

—Ἐγὼ δὲν πάω πουθενά! εἶπε ὁ Κολοκοτρώνης. Ἂν θέλετε σεῖς τραβᾶτε. Ἐγὼ θὰ μείνω 'δῶ, νὰ μὲ φάνε τὰ πουλιὰ τῆς πατρίδας μου, ποὺ μὲ ξέρουνε.

Κάθισε μονάχος του συλλογισμένος σὲ μιὰ πέτρα, καὶ τοὺς ἔβλεπε νὰ φεύγουν. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ μπῆκε σὲ μιὰν ἐκκλησιὰ τῆς Παναγιᾶς, κοντὰ στὸ δρόμο, καὶ προσευκήθηκε.

—Παναγία μου, εἶπε, βόηθα τοὺς χριστιανοὺς νὰ κάμουνε καρδιὰ νὰ πολεμήσουν!

ΤΑ ΠΗΡΟΥΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

«Εἰς τὸ 1821 Ἰουλίου 20 συνέτρωγαν ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης καὶ ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τοὺς ἴσκιους τῶν δένδρων τοῦ Ἄστρους τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅπου ὁ Ὑψηλάντης εἶχε φθάσει. Γίδα ψητὴ στρωμένη εἰς φύλλα, ἀσκὶ μὲ ρετσινόκρασο, μισὸ φλασκὶ διὰ ποτῆρι καὶ ψωμὶ ὄχι πρώτης ποιότητος, ἦτον ἡ ἑτοιμασία τοῦ γεύματος. Ὅταν ἐκάθισαν, κόβοντας ὁ Κολοκοτρώνης τὸ ψητὸ μὲ τὰ χέρια του, εἶπεν εἰς τὸν Ὑψηλάντην:

—Αὐτὰ εἶναι τὰ χρυσᾶ πηρούνια καὶ τὰ χρυσᾶ μαχαίρια τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸ τὸ ρετσινόκρασο τὰ πολύτιμα κρασιά της.

Ἄρεσεν εἰς τὸν φιλόπατριν Ὑψηλάντην τὸ γεῦμα τοῦ Κολοκοτρώνη, ἐπειδὴ ἐννόησε τὸ πνεῦμα του. Ἤθελε νὰ τὸν προλάβῃ ὁ Κολοκοτρώνης μὲ μάθημα, αὐτὸν ἀναθρεμμένον μὲ ὅλην τὴν πολυτέλειαν τῆς εὐζωΐας, καὶ νὰ τοῦ εἰκονίσῃ τὰς δεινοπαθείας τοῦ ἑλληνικοῦ πολέμου, ἀλλὰ συνάμα καὶ ὅτι μὲ τὰ μέσα τοῦ τόπου, ἂν καὶ ἀτελῆ, πρέπει νὰ γενναιοψυχοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρόν».

ΠΩΣ ΑΝΑΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὰ ξενιτευμένα Ἑλληνόπουλα, αὐτοί· οἱ ἀπόγονοι τοῦ θρυλικοῦ Ὀδυσσέως, ποὺ εἶναι σκορπισμένοι σ' ὅλες τὶς ἄκρες τῆς γῆς, διατηροῦν ἀμείωτο τὸ ἐθνικὸ φρόνημά των. Ἔτσι δίνουν τὴν ἐντύπωσι στοὺς ξένους ποὺ τοὺς καμαρώνουν ὅτι εὑρίσκονται στὴν... Ἑλλάδα. Τὸ Παρίσι ἔχει τὴν ἑλληνικὴ συνοικία του, τὴν τόσο γραφικὴ Μπὲλλ-Βίλλ, ποὺ εὑρίσκεται σ' ἕνα βραχῶδες ὕψωμα βορειοανατολικὰ τῆς πόλεως. Τὸ Λονδῖνον τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ ὅλα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης. Μὰ ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ ἀποθέωσις τοῦ ἑλληνικοῦ δαιμονίου εἶναι ἡ Ἀμερική. Σ' αὐτὴν ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ 550 χιλιάδες Ἕλληνες. Κι' αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς θὰ ἦταν ἀπείρως περισσότερος ἂν μετὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο οἱ νόμοι περὶ μεταναστεύσεως δὲν περιώριζαν τὸν ἀριθμὸ τῶν εἰσαγομένων κατ' ἔτος δι' ἐργασίαν Ἑλλήνων στὴν Ἀμερικὴ στοὺς 314 περίπου. Αὐτὴ ὅμως ἡ μανία τῆς μεταναστεύσεως δὲν ἔχει κανένα ἄλλο σκοπὸ παρὰ τὸ χρηματικὸ κέρδος. Ὁ Ἕλλην ἐκπατρίζεται, δεινοπαθεῖ, στερεῖται, κάνει οἰκονομίες καὶ τέλος μ' ἄσπρα μαλλιὰ ἔρχεται στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ διαθέσῃ ὅλη τὴν περιουσία του ποὺ μάζεψε... δεκάρα μὲ δεκάρα, σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, σὲ δωρεές, σὲ κοινωφελῆ ἔργα. Εἶναι ὑπερήφανος καὶ θέλει ἡ πατρίδα του νὰ εἶναι ἡ καλλίτερη καὶ ἡ πλουσιώτερη ἀπ' ὅλες. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀντικρύσῃ τὰ γαλανὰ ἀκρογιάλια της δακρύζει ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Νέου Κόσμου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅταν γυρίσουν στὴν ἀγκαλιά, τῆς ἀγαπημένης μητέρας τους, στὴν Ἑλλάδα, κάνουν σὰν μεγάλα παιδιά. Τὸ βλέμμα τους ἀνακτᾷ ὅλη τὴν ὑπερηφάνειά του, ἕνα χαμόγελο μακαριότητος ἁπλώνεται στὰ χείλη τους καὶ τὸ πρόσωπό τους ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Κατὰ τὴν τελευταία ἐκδρομὴ τῶν «Ἀχέπανς» εἶχα ἐπιβιβασθῆ τοῦ ὑπερωκεανείου «Κόντε ντὶ Σαβόϊα» μὲ τὴν δημοσιογραφικὴ ἐπιθυμία νὰ περιγράψω τὶς σκηνὲς ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσαν στὸ πλοῖο μόλις οἱ «Ἀχέπανς» θ' ἀντίκρυζαν τὰ ὤμορφα ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια. Κι' αὐτὲς οἱ σκηνὲς ἦταν τόσο συγκινητικὲς ποὺ ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σβύσουν ἀπὸ τὴν μνήμη μου.

Οἱ «Ἀχέπανς» εἶχαν ξεχυθῆ στὰ καταστρώματα τοῦ πλοίου καὶ γυρμένοι ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελλα ἢ ἀκουμπῶντας στὰ μπουτέλια γελοῦσαν κι' ἔκλαιγαν μαζί. Οἱ μητέρες ἐπίσης σήκωναν στὴν ἀγκαλιὰ τὰ παιδιά τους, δείχναν σ' αὐτὰ μιὰ λευκὴ μικρὴ λουρίδα ποὺ ἔλαμπε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος καὶ τοὺς δήλωναν μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησι:

—Ἀλκιβιάδη, νὰ ἡ πατρίδα σου ἡ Ἑλλάδα!

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀλκιβιάδης ποὺ εἶχε ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας στὸ εἰκοστὸ διαμέρισμα ἑνὸς οὐρανοξύστου καὶ ποὺ εἶχε νανουρισθῆ μὲ τὸν δαιμονισμένο θόρυβο τῶν ἠλεκτρικῶν τραίνων ποὺ περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του, κύτταζε μὲ δικαιολογημένη ἔκπληξι αὐτὸ τὸ ἥσυχο κομμάτι τῆς γῆς, κτυποῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ τὰ χέρια του καὶ ξεσποῦσε σὲ ζητωκραυγές. Ἔπειτα στὸ μυαλό του μπερδεύονταν οἱ σελίδες τῆς ἱστορίας καὶ μιὰ φαντάζονταν ὅτι θὰ ἰδῇ τοὺς Ἀθηναίους νὰ φοροῦν χιτῶνες καὶ νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους στὸν Κεραμεικὸ καὶ μιὰ ὅτι θὰ φοροῦν φουστανέλλα, θὰ στρίβουν ἀρειμανίως τὸ μουστάκι τους καὶ θὰ σφυρίζουν κλέφτικα σὰν νὰ βρισκόντουσαν στὰ λαγκάδια.

Ἄλλοι «Ἀχέπανς» πάλι εἶχαν ἀρχίσει νὰ λένε δημοτικὰ τραγούδια καὶ μερικοὶ χοροπηδοῦσαν στὸ κατάστρωμα κι' ἔφερναν τὴν πρώτη γυροβολιά...

Μὰ ἦταν πολλοί, πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ τὴν συγκίνησι δὲν μποροῦσαν νὰ εἰποῦν μιὰ λέξι. Εἶχαν ἀποκαλυφθῆ μὲ σεβασμό, στεκόντουσαν σὲ στάσι προσοχῆς κι' ἄφηναν τὴν σκέψι τους καὶ τὴν καρδιά τους νὰ ταξιδέψουν στὸ πέλαγος τῶν παιδικῶν τους ἀναμνήσεων. Ἔβλεπαν πάλι τὸ λευκὸ χωριό τους μὲ τὰ καταπράσινα βουνὰ καὶ τ' ἀνθισμένα δένδρα, ἔβλεπαν τὴν σεβάσμια μορφὴ τῆς μητέρας τους κι' ἄκουγαν τὸ κελάρισμα μιᾶς κρυστάλλινης πηγῆς ποὺ τραγουδοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ ὁλόδροσα πλατάνια...

Ὁ κ. Ι. Νταῖβις ὕπατος ἀρχηγὸς τῶν «Γυιῶν τοῦ Περικλέους»

Τοὺς ἀφήσαμε σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ συγκίνησί τους. Κι' ὕστερα μόνοι τους ἐκεῖνοι μᾶς διηγήθηκαν ἕνα σωρὸ ἱστορίες τῆς βασανισμένης καὶ φιλεργατικῆς ζωῆς των.

—Μὰ πῶς, ἀπορήσαμε, διατηρεῖτε τόσο ζωηρὸ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας ἐνῷ λείπετε εἴκοσι καὶ τριάντα χρόνια ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα; Ποιὸς σᾶς ἐδίδαξε τὴν ἱστορία της; Ποιὸς σᾶς πληροφορεῖ μὲ κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὴν ζωή της; Ὅταν μιλῶ μαζί σας ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρίσκομαι στοῦ Ζαχαράτου καὶ συζητῶ μὲ ἀνθρώπους ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα στὴν πρωτεύουσα.

Τὰ ξενιτευμένα Ἑλληνόπουλα χαμογέλασαν.

—Αὐτό, μᾶς δήλωσαν, ὀφείλεται στὴν ὑποδειγματικὴ ὀργάνωσι τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀποτελοῦμε μιὰ μεγάλη καὶ ἀγαπημένη οἰκογένεια ποὺ πειθαρχεῖ στοὺς νόμους της, σέβεται τὶς ἑλληνικὲς παραδόσεις, εἶναι ἀφωσιωμένη στὴν ἐκκλησία καὶ προσπαθεῖ νὰ μὴ λησμονήσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ μᾶς ἀγαποῦν καὶ μᾶς θαυμάζουν. Μᾶς θεωροῦν συνεργάτας των κι' ἐμεῖς ὑπερηφανευόμαστε γι' αὐτὸ γιατὶ ὁ λαὸς τῆς Ἀμερικῆς εἶναι εὐγενής, φιλόξενος καὶ λαὸς τῆς προόδου.

—Καὶ εἶναι πολλὲς αὐτὲς οἱ ἑλληνικὲς παροικίες;

—Περὶ τὶς 550.

Κι' αὐτὲς οἱ ἑλληνικὲς περοικίες εἶναι τὰ φυτώρια στὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται οἱ «Γυιοὶ τοῦ Περικλέους».

—Οἱ γυιοὶ τοῦ Περικλέους;

—Πῶς; Δὲν τοὺς ξέρετε λοιπόν;

Μὰ τὴν ἀλήθεια ἀναγκασθήκαμε νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι δὲν ξέραμε γι' αὐτοὺς καὶ πολλὰ πράγματα. Ξέραμε μόνο ὅτι αὐτὴ ἡ ὀργάνωσι τῶν «Γυιῶν τοῦ Περικλέους» ἦταν κάτι παρόμοιο σὰν τὴν δική μας τὴν Νεολαία. Μὰ φυσικὰ μιὰ ποὺ μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία δὲν τὴν ἀφήσαμε νὰ μᾶς ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας.

—Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς δώσετε μερικὲς πληροφορίες; Τὰ Ἑλληνόπουλα ἐνδιαφέρονται πολὺ νὰ μάθουν πῶς ἀνατρέφονται τ' ἀδέλφια τους, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Ἰούνιο.

—Ὥστε τὸ ξέρετε πῶς θὰ ἔρθουνε;

—Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ μάθῃ κανανείς. Ὥστε λοιπὸν οἱ «Γυιοὶ τοῦ Περερικλέους» εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία τῆς Ἀμερικῆς;

—Ἀκριβῶς, φίλε μου. Εἶναι μάλισιστα δημιούργημα τῆς «Ἀχέπα». Ἐμεῖς τοὺς καθοδηγήσαμε καὶ τοὺς καθοδηγοῦμε. Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν πρέπει νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρά του. Πρέπει διαρκῶς νὰ σκέφτεται ὅτι μιὰ εἶναι ἡ πατρίδα του: ἡ Ἑλλάδα. Πρέπει ἀκόμη νὰ μάθῃ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ σέβεται τὴν δεύτερη πατρίδα του: τὴν Ἀμερική.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸν συνομιλητή μας τὸν καλοῦν στὸ τηλέφωνο:

—Ἐλᾶτε νὰ μιλήσετε ἀγγλικά.

—Στὴν πατρίδα μου μιλῶ μόνο ἐλλληνικά, δηλώνει ὁ συνομιλητής μααας. Ὑπάρχει πιὸ ὤμορφη γλῶσσα ἀπαπὸ τὴν Ἑλληνική; Γιατὶ ἀφοῦ αὐτόςὸς ποὺ μὲ ζητάει εἶναι Ἕλλην δὲν μιλιλάει τὴν μητρική του γλῶσσα;

—Εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς μόδας, παρατηροῦμε.

Μὰ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς «Ἀχέπα» δὲν καταλαβαίνει τοὺς ἀθηναϊκούς... μαϊμουδισμούς. Ἔτσι προτιμοῦμε νὰ συνεχίσουμε τὴν κουβέντα μας.

—Πότε τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς ὠνομάσθησαν «Γυιοὶ τοῦ Περερικλέους»;

—Τὸ πρῶτο σωματεῖο, ἡ πρώτη ὁμάδα, νὰ ποῦμε, τῶν «Γυιῶν τοῦ Περερικλέους» ἔγινε τὸ 1924 στὸ Νιοῦ Μάντσεστερ, στὸ Χαμπσάϊρ. Ὁ γιατρὸς κ. Καμπάδης μαζὶ μὲ ἄλλους πατριῶτες ἀπεφάσισε νὰ συγκεντρώσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα σὲ μιὰ ὁμάδα, νὰ τὰ ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ ἀληθινὰ Σπαρτιατικὴ ἀνατροφή. Καὶ πράγματι διάλεξε δέκα γερὰ καὶ εὐσταλῆ παιδιά, τὰ ὁποῖα καὶ ἦταν οἱ πρῶτοι «Γυιοὶ τοῦ Περικλέους».

—Γιατί λέτε διάλεξε τὰ παιδιά;

—Γιατὶ ἀκόμη καὶ σήμερα διαλέγονται οἱ «Γυιοὶ τοῦ Περικλέους». Πρέπει νὰ εἶναι εὔρωστοι, εὐγενεῖς, φιλότιμοι, ἐργατικοὶ καὶ ἄξιοι νὰ φορέσουν τὴν δοξασμένη ἑλληνικὴ φουστανέλλα. Τ' ἄλλα, τὰ φιλάσθενα παιδιά, τὰ παίρνουμε στὶς συγκεντρώσεις τῶν «Γυιῶν τοῦ Περικλέους» γιὰ νὰ διασκεδάσουν, ἀνήκουν κι' αὐτὰ στὸ Σύλλογο, μὰ δὲν μετέχουν στὶς παρελάσεις. Θέλουμε νὰ δείχνουμε στοὺς ξένους ὅτι καὶ οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἶναι γεμᾶτοι λεβεντιὰ σὰν τοὺς προγόνους των. Σήμερα οἱ «Γυιοὶ τοῦ Περικλέους» εἶναι πολλὲς χιλιάδες.

—Ποιὸς εἶναι ὁ ἀρχηγός τους;

—Ὕπατος ἀρχηγὸς των εἶναι ὁ κ. Νταῖβις, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους πατριῶτες. Ἐνῷ ἔχει ἕνα σωρὸ μαγαζιὰ νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ διευθύνῃ, ὡστόσο κλέβει ἀπὸ τὴν δουλειά του ὅσες ὧρες μπορεῖ περισσότερες γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν καλλιτέρα ὀργάνωσι τῶν «Γυιῶν τοῦ Περικλέους».

—Καὶ πῶς εἶνε ὠργανωμένοι;

—Κάθε τμῆμα διευθύνεται ἀπὸ ἕνα συμβούλιο, τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦν παιδιά. Αὐτὸ τὸ συμβούλιο εἶναι ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τριῶν μελῶν τῆς «Ἀχέπα» μὰ ἔχει πλήρη ἐλευθερία δράσεως. Ὅλες οἱ ἑλληνικὲς παροικίες ἔχουν τμήματα τῶν «Γυιῶν τοῦ Περικλέους» γιατὶ κάθε Ἑλληνόπουλο φιλοδοξεῖ νὰ ἀνήκῃ σ' αὐτὴ τὴν πατριωτικὴ ὀργάνωσι.

—Καὶ πῶς ἐκπαιδεύονται τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς;

—Τ' ἀφήνουμε ν' ἀναπτύσουν ἀπόλυτη πρωτοβουλία. Κάνουν διαλέξεις, ἔχουν τὰ διοικητικὰ συμβούλιά των, κάνουν ἐκδρομές, λαμβάνουν μέρος στὶς φιλανθρωπικὲς γιορτές, μετέχουν ἐνεργῶς σὲ κάθε κίνησι τῶν Ἑλλήνων. Γιὰ νὰ τοὺς ἀναπτύσουμε δὲ τὸν ζῆλο τους, τοὺς δίδουμε ἐμεῖς διάφορα θέματα.

—Δηλαδή;

—Νά, παραδείγματος χάριν, ρωτοῦμε ἕνα παιδὶ γιατί τὸ λένε Κωνσταντῖνο καὶ τοῦ ζητοῦμε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, ἐμᾶς τοὺς γέρους, ποὺ δὲν ξέρουμε καὶ πολλὰ γράμματα, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνος καὶ τί ἔκανε γιὰ τὴν πατρίδα του. Καὶ τὸ παιδὶ σπεύδει νὰ ρωτήσῃ τὸν δάσκαλό του, νὰ μελετήσῃ τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπάντησι. Ἔπειτα ἐμεῖς τοὺς κάνουμε διάφορες διαλέξεις γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τοὺς μιλᾶμε γιὰ τὸν πολιτισμό της, γιὰ τὴν πρόοδό της καὶ κάνουμε αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ εἶναι ὑπερήφανα γιὰ τὴν πατρίδα τους. Μὰ φροντίζουμε ἀκόμη νὰ κάνουμε καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ Ἀμερικανίδες μητέρες ν' ἀγαπήσουν τὴν Ἑλλάδα. Ὅλες οἱ Ἀμερικανίδες ποὺ ἔχουν παντρευθῆ Ἕλληνες ἀγαποῦν σὰν ἀληθινὲς Ἑλληνίδες τὴν μεγάλη Ἑλλάδα μας. Ἰδοὺ δὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς ὑποβάλλουμε:

—Δὲν μοῦ λές, Σοφοκλῆ, τοῦ λέμε, πῶς λένε τὴν μητέρα σου;

—Μαίρη, μᾶς ἀπαντᾷ ἐκεῖνο.

—Μαίρη, δηλαδὴ Μαρία, ἔ;

Ναί.

—Ἔ, θὰ ἠθέλαμε νὰ τὴν παρακαλέσῃς νὰ σοῦ εἰπῇ ποιὰ ἦταν ἡ Μαρία ποὺ ἔσωσε τὸν κόσμο ἢ νὰ ρωτήσετε ἂν δὲν τὸ ξέρει τὸν παπᾶ τῆς ἐκκλησίας σας.

Καὶ ἡ Ἀμερικανίδα μαθαίνει ἀπὸ τὸν Ἕλληνα ἱερέα ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Παρθένου, τὴν ὁποίαν καὶ ἀφηγεῖται κατόπιν στὸ παιδί της.

Τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς, οἱ «Γυιοὶ τοῦ Περικλέους», ἀνατρέφονται πράγματι μὲ Σπαρτιατικὴ αὐστηρότητα. Ὅλα ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ τὴν μακρυνὴ πατρίδα τους καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν γνωρίσουν. Γι' αὐτὸ κι' ὅλας οἱ «Ἀχέπανς» ὀργανώνουν ἤδη μιὰ ἐκδρομὴ τῶν «Γυιῶν τοῦ Περικλέους». Τὰ μικρὰ αὐτὰ Ἑλληνόπουλα θὰ μᾶς ἔρθουν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου. Καὶ ἡ Νεολαία ἡ δική μας θὰ τὰ ὑποδεχθῇ μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ θὰ τὰ κάμῃ ν' ἀγαπήσουν περισσότερο τὴν πατρίδα τους, γιατὶ ἂν καὶ γεννήθηκαν μακρυὰ ἀπὸ αὐτὴν ἔμαθαν νὰ τὴν λατρεύουν γιατὶ πιστεύουν ὅτι «ἂν κλείσῃ κανεὶς τὴν Ἑλλάδα στὴν καρδιά του, θὰ δοκιμάσῃ κάθε εἴδους μεγαλεῖο».

Καὶ τώρα ἀκόμη μιὰ πληροφορία: Οἱ Ἀμερικανοὶ πρόσκοποι ποὺ λατρεύουν τοὺς Ἕλληνας, ἔχουν ὡς ὕμνο τους, τὸν Σπαρτιατικὸ ὕμνο τῶν «Γυιῶν τοῦ Περικλέους»!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ

«Ἐνῷ ἐπέστρεφεν ὁ Καραϊσκάκης εἰς τὴν κατοικίαν του (1826) καταβεβαρημένος ἀπὸ τὴν βροχήν, ἀπὸ τὴν λάσπην καὶ ἀπὸ τὸν κόπον, ἰδὼν πλησίον του τὸν ἐθελοντήν, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ὅτι διὰ περιέργειαν καὶ φιλοτιμίαν ἐξέθεσε τὸν ἑαυτόν του εἰς τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ἐκστρατείας· «βλέπεις (λέγει πρὸς αὐτὸν) εἰς ποία βάσανα ἤμεθα ὑποκείμενοι; Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ποῖος μᾶς τὸ γνωρίζει; Ἂν κατὰ τὸ παρὸν (ἀπεκρίθη ὁ νέος) τὰ πάθη δὲν ἀφήνουν νὰ γνωρισθῶσιν αἱ ἐκδουλεύσεις καὶ οἱ ἀγῶνες σου, δὲν πρέπει ν' ἀπελπισθῇς. Θέλει ἔλθει καιρὸς νὰ γνωρίσωσι τὴν ἀξίαν ἑκάστου καὶ ν' ἀποδώσωσι τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον καὶ τὴν δικαίαν ἀμοιβήν. Γράφε κἂν (ἐπανέλαβεν ὁ Καραϊσκάκης) γράφε ὅ,τι βλέπεις καὶ τοῦτο θέλει εἶναι ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ δι' ἡμᾶς».

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Ὁ Καραϊσκάκης δὲν ἐβράδυνε νὰ συγκαλέσῃ πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς ἐν συμβουλίῳ· εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἀνάγκη εἰς ἐξ ὅλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον ὁδηγῶν τριακοσίους στρατιώτας. Οἱ πάντες ὡς δι' ἠλεκτρισμοῦ ἠτένισαν πρὸς τὸν Κριεζώτην, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Καραϊσκάκης.

Ὁ Καραϊσκάκης ἰδὼν ὅτι οὐδεὶς ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἀπετάθη διὰ τῶν ἐθῆς πρὸς αὐτόν:

—Ὠρὲ καπετὰν Νικόλα, ἀπὸ αὐτοὺς ὁποῦ βλέπεις κανεὶς δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ, σένα καὶ μένανε παρατηροῦν, λοιπὸν ἢ ἐσὺ θὰ θὰ ὑπάγῃς ἢ ἐγώ.

Τότε ἀναστὰς ὁ Κριεζώτης εἶπε:

—Καπετὰν Καραΐσκο, πρέπει ἐγὼ νὰ ὑπάγω, διότι καὶ ἂν χαθῶ ἐγώ, ὀλίγον εἶναι τὸ κακόν, ἀλλ' ἂν ἐσύ, χάνεται ἡ ἐπανάστασίς μας.

Εἰς ταῦτα τοῦ Κριεζώτου ἀνταπαντᾷ τὰ ἑξῆς:

—Ἄϊντε, ὠρὲ λιοντάρι μου, πήγαινε καὶ θὰ ἴδῃς ἂν ὁ Καραΐσκος σὲ ἀγαπᾷ· σὲ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἔλθω νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα τοῦ φρουρίου κλοτζιὰ καὶ σοῦ εἰπῶ ἔβγα ἔθω, διότι κατεστρέψαμε τὸν Κιουταχῆ μὲ τὴν Καρατουρκιά του!

Ἐναγκαλισθέντες δὲ τότε εἶπον τὸ «καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὸ φρούριον».

(«Νικόλ. Κριεζώτης ὑπὸ Ἀθαν. Χρυσολόγη» Ἀθῆναι 1877, σ. 55).

ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ ΑΤΑΧΤΩΝ (1827)

«Ἡ ἀρετὴ τοῦ Καραϊσκάκη ἦτανε νὰ δημιουργῇ στρατὸ χωρὶς καμμιὰ φανερὴ βοήθεια καὶ νὰ νικάῃ ἐχθρὸ πολὺ δυνατώτερό του. Ἐνῷ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἦτανε τόσο ἀγαπητὸς ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του, ἀπ' τὴν ἄλλη πέτυχε νὰ τακτοποιήσῃ καὶ πειθαρχήσῃ τὸ στρατό του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀρχηγό. Τὸν πιὸ μεγάλον ἔπαινο ἀξίζει καὶ μᾶς δίνει τὸ μέτρο του, πῶς ἐνῷ ἡ διαγωγὴ τῶν ἀτάχτων ν' ἀρπάζουνε μὲ τὸ ἔτσι θέλω ἀπ' τοὺς χωριάτες τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ζωντανά τους ἦταν ἡ χειρότερη πληγὴ ἀπὸ ὅλα τὰ κακὰ τοῦ πολέμου, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Καραϊσκάκη (μόλις γίνηκε ἀρχιστράτηγος) ἦτανε νὰ συνάξῃ τοὺς καπεταναίους ὅλους καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἕνα σύστημα ταχτικό, κανεὶς νὰ μὴν παίρνῃ τίποτε ἀπὸ κανένα χωρὶς νὰ πληρώνῃ. Τὴν τάξι αὐτὴ τὴν ἐφάρμοσε σὲ τέτοιον αὐστηρὸ βαθμό, ποὺ ὁ Νικηταρᾶς καὶ ἄλλοι ἀξιόπιστοι, ποὺ ὑπηρετοῦσαν κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές του, μοῦ ξεμολογηθήκαν πῶς οἱ βοσκοὶ μὲ τὰ κοπάδια τους μπορούσανε νὰ περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ στρατόπεδο, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς πειράξῃ στὸ παραμικρό, καὶ πότε; Ὅταν ἡ λεβεντουριὰ δὲν εἶχε ψωμὶ καὶ ξεπάγιαζε ἀπὸ τὸ κρύο...»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΣΙΔΕΡΕΑ

Τὸ ἀνέκφραστο θρησκευτικὸ μεγαλεῖο ποὔχει ἡ θεία λειτουργία τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ στὰ φτωχικὰ ἐρημοκκλήσια δὲ βρίσκεται στὶς μεγάλες καὶ γεμᾶτες πολυτέλεια ἐκκλησίες τῆς Πολιτείας.

Ἡ ἁπλότητα καὶ ἡ γλυκειὰ γαλήνη τοῦ μικροῦ ξωκκλησιοῦ, ὁ ἀπέριττος καὶ γεμᾶτος μυστικοπάθεια φτωχικὸς διάκοσμός του, τὸ τρεμόσβυστο φῶς τῶν καντηλιῶν κι' ἡ μονότονη ψαλμωδία τοῦ ἀσκητῆ παπᾶ μὲ τὰ τριμμένα ράσα ποὔναι ψάλτης καὶ ἱερέας μαζύ, σὲ φέρνουνε πειὸ κοντὰ στὴν πίστη... Σὲ φέρνουνε πειὸ σιμὰ στὸ βαθύτατο νόημα τοῦ μεγαλυτέρου μυστηρίου τῆς Χριστιανωσύνης καὶ νοιώθεις καλύτερα τούτη τὴν ἀνέκφραστη χαρὰ τῆς Ἀνάστασης τοῦ γλυκύτατου Ναζωραίου.

Νοιώθεις στὰ φτωχικὰ ἐρημοκκλήσια μιὰν ἀληθινὴ Ἀνάσταση καὶ βρίσκει ἡ ψυχὴ σου μακρυὰ ἀπ' τὸ θόρυβο τῆς πολιτείας τὴ γαλήνη, τὴν ἀνακούφιση καὶ τὴν παρηγοριά...

Μεγάλο Σάββατο βράδυ. Οἱ δρόμοι τῆς πολιτείας γεμᾶτοι ἀπὸ πολύβοο καὶ χαρούμενο πλῆθος. Ἡ μεγάλες ἐκκλησίες λουσμένες σὲ ἄπλετο ἠλεκτρικὸ φῶς πρόσμεναν τοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν Ἀνάσταση.

Ἔκανα τὴ σκέψη πῶς τὸ ἅγιο φῶς θὰ χανότανε ὁλότελα μέσα στὴ λάμψη τῶν ἠλεκτρικῶν καὶ πολὺ πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ξεκίνησα γιὰ τὸ ἀπόμερο ἐκκλησάκι τοῦ Ἅγιου — Σιδερέα ποὔναι ριζωμένο στὸ βράχο τοῦ Λυκαβηττοῦ σὰν μικρὴ κάτασπρη περιστεροφωλιά.

Ἀνέβηκα ἀργὰ τὸ ἐρημικὸ κι ἀνώμαλο μονοπάτι ποὺ φέρνει στὸ γραφικὸ ξωκκλῆσι κι' ἄφησα τὴ σκέψη μου νὰ πετάξῃ μακρυὰ πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν Ἱερὰ Πόλη ποὺ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς..

Ἀπ' τὴ βροχούλα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἦταν ἀκόμα τὸ χῶμα νοτισμένο καὶ τ' Ἀπριλιάτικα ἀγριολούλουδα μαζὺ μὲ τὰ πεῦκα ἀνάδιναν μύρια μεθυστικὰ ἀνοιξιάτικα ἀρώματα... Ἀνάδιναν τῆς Φύσης τὸ θεῖο λιβανωτὸ ποὺ ἀνέβαινε πρὸς τὸ ἄπειρο τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ σὰν θυμίαμα καὶ ὕμνος τῶν λουλουδιῶν πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων...

Σιγὰ — σιγὰ πλησίασα πρὸς τὸ ξωκκλῆσι. Ἡρεμία βασίλευε γύρω. Λίγοι πιστοὶ — μαυροφόρες γρηοῦλες καὶ ἁπλοϊκὸς κόσμος — καθισμένοι στὰ κάτασπρα πεζούλια κυττούσανε κάτω τὴν Πολιτεία ποὺ ἔλαμπε ἀπ' τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα καὶ καταύγαζε μὲ τὴ φωτοπλημμύρα της περίλαμπρα τὸν Ἀττικὸ οὐρανό.

Προχώρησα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ἅγιου Σιδερέα. Τὸ ἐκκλησίασμα ἦταν ἀραιό.

Στὸ βάθος, τὸ ἱερὸ λαξεμένο στὸ βράχο φωτιζότανε ἀμυδρὰ ἀπὸ τὸ ἀχνὸ φῶς τῶν καντηλιῶν. Παληὲς ἁγιογραφίες μαυρισμένες ἀπὸ τὸ διάβα τοῦ χρόνου στόλιζαν τὸν κάτασπρο τοῖχο. Ἡ εἰκόνα τοῦ θλιμμένου Ναζωραίου ἦταν ἀπέριττα στολισμένη μὲ μαργαρῖτες, κρινάκια, ἀγριολούλουδα καὶ ταπεινὰ χαμομήλια...

Σιγὰ - σιγὰ ἡ μικρὴ ἐκκλησοῦλα γέμισε ἀπὸ εὐλαβικοὺς προσκυνητὰς ποὺ ἄκουγαν μὲ κατάνυξη τὰ τροπάρια τῆς Ἀνάστασης.

Πλησίαζαν μεσάνυχτα. Ὁ ἀσκητής παπᾶς τοῦ Ἅγιου Σιδερέα μὲ τὰ κάτασπρα γένεια καὶ τὴ γαλήνη βγῆκε ἀπ' τὸ ἱερὸ καὶ κρατῶντας στὰ χέρια του τ' ἅγιο φῶς ἄρχισε νὰ ψέλνῃ σιγαλινά: «Δεῦτε λάβετε φῶς»...

Ὁ βράχος τοῦ ἐρημοκκλησιοῦ ἔβγαλε τότε ἕνα βαθὺ καὶ μακρόσυρτο ἀντίλαλο ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λαξεμένου ἱεροῦ: «Δεῦτε λάβετε φῶς»...

Τὸ ἐκκλησίασμα ἄναψε τὰ κεράκια του ἀπ' τὸ ἱερὸ φῶς κι' ἐβγῆκε στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησούλας γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀνάστασης.

Τὰ μεσάνυχτα καὶ μόλις ἔπεσε τὸ κανόνι τοῦ Λυκαβηττοῦ ὁ παπᾶς τοῦ Ἅγιου Σιδερέα ἄρχισε νὰ ψέλνῃ μαζὺ μὲ ὁλόκληρο τὸ ἐκκλησίασμα τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Τὴ σιγανὴ ὅμως φωνὴ του ἔσβησε ὁ δυνατὸς ἀχὸς ποὺ σκόρπιζαν ἡ ἄλλες ἐκκλησίες τῆς Πολιτείας μὲ τὶς μεγάλες καμπάνες τους.

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση πῆρα καὶ πάλι τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ κατεβῶ στὴν πολύβοη Πόλη.

Ἡ μικρὴ καμπάνα τοῦ Ἅγιου Σιδερέα ἀχολογοῦσε ἀκόμα μὲ τὴν ταπεινὴ της φωνὴ — ποὔμοιαζε τεττιβισμα σπουργίτη — καὶ διαλαλοῦσε χαρμόσυνα τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου...

Καθὼς κατέβαινα νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς ὁ ἀχὸς τοῦ φτωχικοῦ ἐρημοκκλησιοῦ ἔφτασε στὰ οὐράνια μαζὺ μὲ τὸ θυμίαμα ποὺ ἀνάδιναν τὰ ἀνοιξιάτικα λουλουδα καὶ πῶς τὸν ὑποδέχτηκε σὰν ἁγνὴ προσευχὴ ὁ Δημιουργός.

Νόμισα ἀκόμα πῶς ἄκουσα νὰ ἑνώνωνται μαζὺ μὲ τὸν ἀχὸ τῆς ταπεινῆς καμπανοῦλας θειες μελωδίες ἀγγέλων ποὔψελναν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ τὴν αἰώνια δόξα τοῦ Θεανθρώπου...

Μ. ΚΩΝ — Σ

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙΑ

Εἶναι 'στὰ ἐρημοκκλήσια ποὺ γκρεμίζονται
θλιμμένες Παναγιές, χλωμὲς εἰκόνες,
καὶ μοναχὰ ἀγαπᾶνε τ' ἀγριολούλουδα:
κρινάκια, κυκλαμιές, σπάρτα, ἀνεμῶνες

Στὰ θυμιατήρια ἀγροτικὰ κ' ἐφήμερα,
σκόρπια ἢ δεμένα 'ς ἄτεχνο στεφάνι,
τὴν ἄνθινή τους τὴν ψυχὴ σκορπίζουνε
ψυχομαχῶντας 'ς ἄϋλο λιβάνι:

Ἄχ: ὅποιος πάει ἐκεῖ μὲ τ' ἀγριολούλουδα
στὸ πρῶτον ἄγγιγμά του ἀνοίγει ἡ πόρτα,
ποὺ ὁλόγυρα ἡ φωλιὲς τὴν ἐπλουμίσανε,
τῆς λησμονιᾶς τὴν κέντησαν τὰ χόρτα.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα ἔτσι ὅπου συνείθισε
νὰ τὴν ἀνοίγῃ μόνον ὁ ἀγέρας,
σἄμπως νὰ τὴν ἀνοίγῃ ἡ Παναγιὰ
μὲ τὴν ἀνησυχία γλυκειᾶς μητέρας—

Χαροκαμμένης γρηᾶς, ποὺ τὴ λησμόνησαν
'στὸ ἔρμο φτωχικό της καὶ προσμένει
κάποιους νἄρθουνε πέρ' ἀπὸ μιὰ θάλασσα,
αἰώνια σκοτεινή, φουρτουνιασμένη.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Οἱ χῶρες τοῦ ἀγνώστου

Τί εἶνε ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Ὁμήρου; Εἶνε τὸ μυθιστόρημα τῶν μυθιστορημάτων, ὅπου οἱ περιπέτειες, τὰ φανταστικὰ παραμύθια, τὰ ἠθικὰ διδάγματα, ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀποτελοῦν ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο.

Ὁ Ὀδυσσέας εἶνε ἕνας ἰδιότροπος ἄνθρωπος, φιλόδοξος καὶ ἀνήσυχος, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ μένῃ στὸ σπίτι του, νὰ κάνῃ πάντα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

Λαχταράει νὰ δῇ κόσμο, νὰ δῇ τοὺς παράξενους λαοὺς τῆς σφαίρας μας, ποὺ ξιστορήζανε οἱ παραμυθάδες, καὶ νά, μιὰ μέρα, τὸ παίρνῃ ἀπόφαση, ξεκινάει μὲ τὸ καράβι του, καὶ γυρίζει ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀγνώριστος πιὰ στὸ πατρικό του. Κι' ὅλα αὐτά, ποὺ ἄκουσε στὸ μακρυνὸ ταξίδι του, τὰ διηγότανε τὰ βράδυα στοὺς φίλους του. Καὶ τί δὲν ἤξερε, πόση πολιτικὴ καὶ χίλιες δυὸ ἐπιστημονικὲς γνώσεις. Ὅλα τἄξερε νεράκι.

Οἱ ἐξερευνητές, οἱ ἀτρόμητοι θαλασσοπόροι καὶ οἱ ταξιδιῶτες, ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν σὲ κάθε ἐποχή, καὶ τὶς πρωτάκουστες ἱστορίες, ποὺ λέγανε, τὶς γράφανε οἱ σοφοὶ καὶ φτιάνανε τὰ ἔπη, τὰ ταξίδια καὶ τὰ μυθιστορήματα, ποὺ μᾶς εἶνε γνωστά.

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, στὴν ἀρχαία δηλαδή, ἐποχή, ἡ σφαῖρα μας ἦτανε σχεδὸν ἄγνωστη. Οἱ ταξιδιῶτες ἐκεῖνοι τὴ φανταζότανε ἀπέραντη, ἀρχὴ καὶ τέλος ἀπείρου· Ἔτσι ξεκινούσανε ἀτρόμητοι, γεμᾶτοι ἐνθουσιασμὸ κι' ἐλπίδα, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τ' ἀνθρωπόμορφα τέρατα, καὶ τ' ἄλλα πράμματα ποὺ οἱ προηγούμενοι ταξιδιῶτες ἐπιβεβαιώνανε ὅτι τὰ εἴδανε. Μὰ τώρα πιὰ ὅλα αὐτὰ χάθηκαν, σὰν καπνὸς μέσα στὸ κόσμο τῶν παραμυθιῶν, καὶ ξέρουμε πιά, ὅτι ἡ πραγματικότητα διαφέρει ἀπὸ τὴ φαντασία.

Καὶ ὅμως τὴ γῆς μας δὲν τὴ ξέρουμε καλὰ—καλὰ ἀκόμα. Οἱ ἀπάτητες χῶρες τῶν πάγων, εἶνε σήμερα ὁ φοβερὸς ἐφιάλτης τῶν θαλασσοπόρων καὶ τῶν ἀεροπόρων. Τὸ φοβερὸ κρύο, ποὺ κάνει στοὺς τόπους αὐτούς, εἶνε ἀνυπέρβλητο φράγμα γιὰ τὴν ἀχαλίνωτη περιέργεια τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος θὰ ὑπερπηδήσῃ καὶ αὐτὴ τὴ δυσκολία καὶ μιὰ μέρα θὰ παίζουμε στὰ δάχτυλα τὴ σφαῖρα μας, τόσο περισσότερο, ποὺ μὲ τὴ κατάχτηση τοῦ διαστήματος διὰ μέσου τοῦ ἤχου καὶ τῆς ὁράσεως, ὁ κόσμος ἔγινε πιὰ πολὺ μικρός.

Θαρρεῖτε τώρα πὼς οἱ καταχτήσεις τοῦ ἀγνώστου τελείωσαν;

Ἴσα-ἴσα, σήμερα βλέπουμε καὶ ἀρχίζουνε οἱ σπουδαιότερες, καὶ αὐτὲς εἶνε οἱ καταχτήσεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς μηχανῆς.

Οἱ αὐριανοὶ ἐξερευνηταὶ δὲ θἆναι πιὰ οἱ ἀτρόμητοι θαλασσοπόροι, μὰ οἱ θαρραλέοι ἐπιστήμονες, ποὺ σύντομα, θὰ μᾶς φανερώσουν τὰ θαύματα τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, καὶ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τῶν ἀτόμων καὶ ἄλλων τέτοιων, ποὺ εἶνε δύσκολο τώρα, μὲ δυὸ λόγια νὰ τὰ ἐξηγήσω.

Αὐτὴ εἶνε, λοιπόν, ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου, νὰ πηγαίνῃ πάντα πιὸ ψηλά, νὰ ὠθῇ τὴ φαντασία του πιὸ πέρα.

Γιατὶ πάντα θὰ ὑπάρχῃ ἔδαφος καταχτήσεως στὸν κόσμο μας, ποὺ εἶνε πάντα ἄγνωστος, ἀνεξερεύνητος καὶ ἄπειρος.

★

Ἂν πιάσουμε τώρα, νὰ ἐξετάσουμε ὅλα τὰ βιβλία ποὺ γράφηκαν, σχετικὰ μὲ τὰ διάφορα ταξίδια τοῦ κόσμου, θἄχουμε νὰ κάνουμε μὲ μιὰ ἀπέραντη βιβλιοθήκη. Ἂς μάθουμε μόνο, πὼς κάθε ἐποχὴ ἔχει καὶ τὸ δικό της τρόπο νὰ ξιστορίζῃ τὰ πράμματα.

Οἱ εἰδωλολάτρες, λόγου χάριν, ποὺ πιστεύανε ὄχι σ' ἕνα μόνο θεὸ ἀλλὰ σὲ χίλιους δυὸ τέτοιους, ποὺ πλανόντανε πάνω στὴν ἀτμόσφαιρα, καὶ κατοικούσανε τὰ καταχθόνια καὶ τὰ οὐράνια, νομίζανε ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ νοιαζότανε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι παρακολουθούσανε τὰ ἴχνη τῆς πορείας του καὶ τῶν κατορθωμάτων τους, τοὺς προστατεύανε ἢ τοὺς ἐμποδίζανε ἀνάλογως.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ξεκίνησε, ὄχι μοναχός του μὰ μὲ ὁλόκληρο στρατό, γιὰ τὶς ἄγνωστες χῶρες, νὰ μάθῃ τὸν πολιτισμὸ ἄλλων λαῶν καὶ μαζὶ νὰ τοὺς φέρῃ τὸν ἑλληνικὸ τέτοιο.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, λοιπόν, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι κλείνει τὴ περίοδο αὐτὴ τῆς εἰδωλολατρείας, κι' ἀνοίγει μιὰ νέα περίοδο, τὴ Μεσαιωνική, ὅταν βασιλεύανε δηλαδὴ οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου. Τὰ ταξίδια τότε ἀρχίζουν καὶ πέρνουν μιὰ νέα σημασία, τὴ σημασία τῆς ἀποστολῆς τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἰδοὺ καὶ ὁ «Πνευματικὸς Βούδδας», ὅπως τὸν ἀπεκάλεσαν οἱ καλλιτέχναι κατασκευασταί του. Εἶνε τὸ ὡραιότερον ἐξ ὅλων τῶν ἀγαλμάτων τῶν σπηλαίων Γιοὺν — Γάγκ. Τὰ πέριξ αὐτοῦ παράθυρα φωτίζουν τὰ πρόσωπα τῶν κολοσσιαίων τοιχογραφιῶν

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, ποὺ ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερική, ἀνοίγει τὴ νεώτερη περίοδο, ὁπόταν τὰ ταξίδια πέρνουν σημασία ἐπιστημονική, ὅπως θὰ ἐξηγήσουμε πιὸ κάτω καλύτερα.

Οἱ ταξιδιῶτες, ὅταν ρωτάγανε τοὺς ἀπλοϊκοὺς γιὰ νὰ μάθουν πληροφορίες, γύρω στὴν ἱστορία τῶν λαῶν, ἀκούγανε συχνὰ ἀπ' αὐτοὺς ἀπίστευτα παραμύθια. Μὰ κεῖνοι τὰ μαζεύανε στοργικά, κι' ἀνακατώνοντάς τα μὲ τὰ χρονογραφήματά του τὰ δένανε μὲ τέχνη ἔτσι ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο. Στὴ τέχνη αὐτή, λεπτότεροι στάθηκαν οἱ Ἕλληνες, νὰ ἱστορίσουν τὴ πραγματικότητα μὲ τὴ φαντασία τοῦ μύθου. Γιὰ τοῦτο ὁ Ἡρόδοτος ἀπὸ τὴν Ἀλικαρνασσὸ λεγότανε Πατέρας τῆς Ἱστορίας.

Τί ἄραγε νἆταν ἐκεῖνοι οἱ Κύκλωπες, ἐκεῖνοι οἱ παράξενοι ἄνθρωποι ποὺ κατοικούσανε στὰ δένδρα, ἐκεῖνα τὰ πουλιὰ ποὺ εἶχαν ἀνθρώπινα κεφάλια, καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν κεφάλια ἀπὸ λύκο;

Θαλασσοπόροι στάθηκαν καὶ οἱ Φοίνικες, λαὸς ποὺ κατοικοῦσε στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπ' αὐτοὺς μάθαμε τὸ ἀλφάβητο.

Οἱ Ἀργοναῦτες τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ξεκίνησαν γιὰ τὴ κατάχτηση τοῦ ἀγνώστου, ὅταν πιὰ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχε καταστρώσει τὰ σχέδιά του γιὰ τὴν κατάχτηση τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁ Καρχηδόνιος καπετάνιος Ἀνόνης, ξεκίνησε μὲ 50 καράβια καὶ μὲ τρεῖς χιλιάδες ἄνδρες, γιὰ τὴν Εὐρώπη, κι' ἔφτασε ἐκεῖ ποὺ κατοικούσανε οἱ ἄνθρωποι-γορίλλες. Στὸ μεταξύ, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχε φτάσει, μὲ τὸ στρατό του στὸ ποτάμι τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ὅπου φανταζότανε πὼς ἦτανε τὰ σύνορα τοῦ κόσμου.

Στὸ Μεσαιῶνα δυὸ εἶνε οἱ σπουδαιότεροι ἐξερευνητές· ὁ Ἰταλὸς Μάρκο Πόλο, ποὺ ταξίδεψε στὰ βάθη τῆς Κίνας, καὶ ὁ Πορτογάλος Βάσκο ντὲ Γκάμα, ποὺ ἀνακάλυψε τὸ δρόμο τῶν Ἰνδιῶν.

Ὁ Μάρκος Πόλο, μὲ τὸ βιβλίο του ποὺ ἔχει τίτλο ΜΙΛΙΟΥΝΙ, μιλάει κι' αὐτὸς γιὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα, ποὺ ζοῦν στὴν Ἀνατολή, γιὰ δένδρα, ποὺ βγάζουν ψωμί, ἀντὶς γιὰ φροῦτα καὶ ἄλλα τέτοια. Καὶ ὅμως οἱ γεωγραφικὲς ἀκρίβειες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶνε τέτοιες, ποὺ κανεὶς ἱεραπόστολος δὲν πήγαινε στὴν Ἀνατολή, ἂν δὲν ἔπερνε μαζί του «Μιλιοῦνι», σὰν ὁδηγὸ τοῦ δρόμου.

Ὥστε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀρχαία ἐποχὴ ἔσπασε τοὺς φραγμοὺς τοῦ ἀγνώστου καὶ ὁ Μεσαίωνας πασχίζει νὰ καταστρώσῃ τὰ σχέδια,, γιὰ τὴ συντόμευση τῶν δρόμων τοῦ κόσμου.

Ὁ Μεσαίωνας ἔχει κι' αὐτὸς τὸν Ὅμηρό του, τὸν Ἰταλὸ ποιητὴ Λουδοβῖκο Ἀριόστο, ποὺ ἔγραψε τὸ ἔπος «Ὀρλάνδος ὁ Μανιασμένος». Εἶνε ἡ Ἰλιάδα καὶ ἡ Ὀδύσσεια μαζὶ καὶ σὰν κανεὶς τὸ διαβάσῃ, θὰ δῇ τέτοιες καταπληκτικὲς ὁμοιότητες μὲ τὸν Ὅμηρο, ὥστε δὲν θὰ τοῦ εἶνε δύσκολο, νὰ φαντάζεται πὼς ὁ Ἀριόστο, σὲ κάθε εὐκαιρία ποὺ ἔγραφε, εἶχε πάντα γιὰ πρότυπο τὸν Ὅμηρο. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι ὅλα τὰ κατορθώματα τοῦ Μεσαίωνα εἶνε καταλογισμένα ἐδῶ μέσα μὲ μιὰ ἀρχιτεκτονικὴ ἑνότητα.

Τὰ πρόσωπα, ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἀρίοστο, εἶνε φανταστικά, μὰ πίσω τους κρύβονται ὅλοι οἱ ξακουστοὶ καπετάνιοι ἐξερευνητὲς καὶ ταξιδιῶτες τοῦ Μεσαίωνα, ὅλοι οἱ πόθοι τους κι' ὅλες οἱ λαχτάρες τους γιὰ νὰ μᾶς φέρνουν ἕνα νέο κόσμο καὶ νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὰ ποὺ πιστεύανε οἱ ἀρχαῖοι, πὼς ἦτανε θαυματουργήματα.

Ἔτσι βλέπουμε ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ποὺ εἶνε εἴτε ἥρωες, εἴτε ἅγιοι, εἴτε ἱππότες, νὰ ζοῦν σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα θαυματουργική, ἔτσι ποὺ κάθε μέρα δίνει τὴ θέση της σὲ ἄλλη. Νοιώθεις μιὰ δύναμη ἐδῶ μέσα ποὺ νικάει τὴν ἀπόσταση. Βλέπουμε πράγματι πὼς οἱ Μάγοι ποὺ ζοῦν σὲ ἄγνωστες σπηλιές, ξέρουν τὴ τέχνη τῆς μεταδόσεως τῆς φωνῆς ἐξ ἀποστάσεως. Ὁ δυστυχισμένος καβαλλάρης, ποὺ ἦτανε ὑποχρεωμένος νὰ μένῃ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο, ἔχει τοὐλάχιστον τὴν ἀνακούφιση νὰ μιλήσῃ μαζί του ἀπὸ μακρυά, φτάνει νὰ χτυπήσῃ ὁ μάγος τὸ μαγικὸ ραβδί του. Μὲ τὸ ἄγγισμα πάλι ἑνὸς κουμπιοῦ φωτίζονται τὰ σκοτάδια, καθὼς καὶ πάνω στὸν ἄσπρο τοῖχο, μπορεῖ ν' ἀναπαρασταθῇ μιὰ περασμένη σκηνή.

Ἀλλὰ ὁ Ἀρίοστο στάθηκε ἕνας πραγματικὸς προφήτης τῶν σημερινῶν θαυμάτων, ποὺ πραγματοποιοῦνται διὰ μέσου τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ὁ «Ὀρλάνδος» εἶνε λοιπὸν τὸ στερνὸ τραγοῦδι τῆς Μεσαιωνικῆς περιόδου, τῆς περιόδου τῶν θαυμάτων, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν περίοδο τῆς πραγματικότητας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸ Χριστόφορο Κολόμβο. Ἡ Ἀμερικὴ θὰ πραγματοποιήσῃ μὲ ἐπιστημονικὰ μέσα τὰ ἀπίστευτα παραμύθια τοῦ Μεσαίωνα.

★

Μάθετε τώρα ὅτι ὁ Ἕλληνας φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, εἶχε συλλάβει μὲ τὸ μεγάλο του μυαλό, ὅλη τὴ σοφία τῆς ἀρχαιότητας κι' ἔβγαλε ἕνα μεγάλο ἀποτέλεσμα μὲ τὰ συγγράμματά του.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στάθηκε μαθητής του καὶ ἀπὸ τὰ λόγια του φωτίστηκε, γιὰ νὰ σπάσῃ τοὺς φραγμοὺς τοῦ ἀγνώστου κόσμου καὶ νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό. Ὅταν λοιπὸν ὁ Μεσαίωνας διελύθη, πολλοὶ φυσικοὶ ἐπιστήμονες ἀπὸ τὸ Βορρᾶ τῆς Εὐρώπης ἔπιασαν καὶ μελέτησαν τὸν Ἀριστοτέλη κι' ἔβγαλαν πρωτάκουστα συμπεράσματα.

Σὰν τέτοια ἡ σφαῖρα μας δὲν μποροῦσε νάτανε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ σύμπαντος, τὰ ἀστέρια ποὺ λαμποκοποῦσανε τὴ νύχτα δὲν ἦτανε ἁπλᾶ φανάρια γιὰ νὰ στολίζουν τὸ θαυμαστὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, μὰ ἦτανε κόσμοι ὅπως ὁ δικός μας.

Αὐτὲς οἱ θεωρίεες βρίσκουν ἀντίκτυπο στὸν Ἰταλὸ σοφὸ Γαλλιλαῖο, ὁ ὁποῖος ξεσκεπάζει πρῶτος τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ κι' ἀνακάλυψε τοὺς νέους πλανῆτες καὶ τοὺς δορυφόρους.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ὁ τελευταῖος ἀτρόμητος θαλασσοπόρος τοῦ Μεσαιῶνα, εἶνε καὶ ὁ πρῶτος τῆς νεώτερης ἐποχῆς μας, ποὺ ξεκίνησε βασισμένος πάνω σὲ προηγούμενους ἐπιστημονικοὺς ὑπολογισμούς.

Μὲ τὴ πεποίθηση ὅτι ἡ γῆ πραγματικὰ εἶνε στρογγύλη, ἀποφάσισε νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὶς Ἰνδίες, ὄχι πιὰ ἀπὸ τὸ συνειθισμένο δρόμο τῆς Ἀνατολῆς, μὰ ἀπὸ τὴ Δύση. Ἔκαμε ὅμως λάθος, γιατὶ ἀντὶς νὰ φτάσῃ στὶς Ἰνδίες ἔφτασε στὴν Ἀμερική. Τοῦτο στάθηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα τὰ θαύματα ποὺ εἴπαμε.

Ἀπὸ τὸ 1700 καὶ πέρα ἡ θεία γνῶσις βασιλεύει πιὰ πάνω στὸν κόσμο μας καὶ τὰ τέρατα καὶ οἱ παράξενοι θεοὶ πάνω στὸν κόσμο τῶν παραμυθιῶν θὰ ξεκουρασθοῦν.

Ἀπὸ τότε καὶ πέρα οἱ Ἀγγλοσάξωνες στάθηκαν οἱ πιὸ σπουδαῖοι ταξιδιῶτες καὶ πιὸ πολὺ στάθηκαν καταχτητὲς λαῶν καὶ ἄποικοι.

Τί νὰ κάνουν τώρα οἱ κακόμοιροι μυθιστορηματογράφοι ποὺ ἤθελαν νὰ θρέφουν τὴ φαντασία μας μὲ ἄγνωστα μυστήρια καὶ μὲ παράξενα ζῶα;

Τότε τὰ μυστικὰ βάθη τῆς θάλασσας στάθηκαν τὸ κατάλληλο θέμα τους ὅπως βλέπουμε στὶς ἱστορίες τοῦ Ἰουλίου Βέρν, στὰ ξωτικὰ τοπεῖα της καὶ στὰ πολύχρωμα ψάρια καὶ τέρατα.

Τώρα πιὰ κι' αὐτὴ ἡ θάλασσα μᾶς φανέρωσε κάθε μυστικό της κι' ὁ λόγος εἶνε στὸ μέλλον στὶς καταχτήσεις τοῦ ἀέρος, τῆς ἀστρονομίας, τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, ὅπως εἴπαμε παραπάνω.

Ποιοὺς ἄραγε νέους ὁρίζοντες τοῦ ἀγνώστου θὰ μᾶς ἀνοίξουν στὸ μέλλον οἱ ἐπιστήμονες;

ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑ·Ι·ΜΗΣ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρός 3 3)4 ο)ο
ΜΕΧΡΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 125.000
ΟΨΕΩΣ .....)
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ) ὑπό τούς καλλιτέρους ὅρους

Ὁ τόκος ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς καταθέσεως. Ἅπασαι αἱ Καταθέσεις εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ ΤΑΧΙΣΤΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: (Πανεπιστημίου 31)
34 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ, 64 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ, 10 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

Ο ΕΝΔΙΑΦΕΡΩΝ ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΙΣΟΠΑΛΟΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Η ΑΚΑΡΠΟΣ ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ „Π.Α.Ο."

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἔγινεν ὁ ἀγὼν Ὀλυμπιακοῦ — Παναθηναϊκοῦ. Δὲν συνεκέντρωσεν τὸν κόσμον ποὺ συγκεντρώνουν συνηθως ἀγῶνες τῶν δύο ὁμάδων οὔτε προὐκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ προκαλοῦν οἱ ἀγῶνες αὐτοί.

Το γήπεδον δὲν ἐγέμισεν ἀσφυκτικῶς διότι ὁ ἀγὼν ἦτο φιλικός, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ κατήρχετο εἰς αὐτὸν ἔπειτα ἀπὸ ἀτυχίες καὶ χωρὶς τιμητικοὺς τίτλους, ὅπως συνέβαινε στοὺς ἀγῶνας τοῦ παρελθόντος. Δὲν ἐνεθουσίασε δὲ τὸ παιγνίδι τῶν δύο ἀντιπάλων διότι ἦτο πενιχρότατον εἰς τέρματα, οἱ δὲ φίλαθλοι, οἱ ὀπαδοί τῶν δύο ὁμάδων ἀλλὰ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ποδοσφαίρου μόνον, ποὺ ἀνέβηκαν στὸ γήπεδον νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἀναμενομένην ... τιτανομαχίαν, περίμεναν ἀπὸ τοὺς ...«βομβαρδιστὰς», τοὺς «ἐκπορθητὰς» καὶ τοὺς «θρυλικοὺς» κυνηγοὺς τῶν δύο ὁμάδων πολλὰ γκόλ! Ἐὰν ὅμως ἀνέβαιναν χωρὶς ἀξιώσεις γιὰ γκόλ, ἀλλὰ γιὰ καλὸ παιγνίδι θὰ ἔμειναν ἱκανοποιημένοι. ἂν ὄχι ἀπολύτως, τοὐλάχιστον ἀρκετά.

Διότι τὸ παιγνίδι καὶ τῶν δύο ὁμάδων ἦτο ἀρκετὰ καλό. Καὶ τῆς ὁμάδος τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ψηλὸ καὶ τῆς ὁμάδος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ πάντοτε σχεδὸν χαμηλὸ καὶ μὲ αἰφνιδιαστικὰ «ἀνοίγματα» πρὸς τοὺς ἀκραίους.

Ἡ ὁμὰς πάντως τοῦ Παναθηναϊκοῦ μὲ τὸ ψηλὸ παιγνίδι της κέρδισε ἐπὶ μεγαλείτερον χρόνον τὴν ἐδαφικὴν ὑπεροχήν. Ἀπὸ τὰ ἐννενῆντα λεπτὰ τοῦ ἀγῶνος τοὐλάχιστον τὰ πενῆντα ἔπαιζεν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ συνήθως ἐπικινδύνως κοντὰ στὸ τέρμα του. Ἀποτέλεσμα ὅμως; Τὸ ἴδιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἐπέτυχεν ἡ ὁμὰς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἡ ὁποία δὲν κατώρθωσε νὰ καρφώσῃ στὴν περιοχή της τὴν ὁμάδα τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ἀλλὰ κατώρθωνε κάτι ... «ποδοσφαιρικώτερο» ἂν ἐπιτρέπεται ὁ χαρακτηρισμός. Νὰ δημιουργῇ μὲ τὰς ἐξορμήσεις της πανικὸν στὶς τάξεις τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Χαρακτηριστικὸν ἄλλως τε εἶνε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι παρ' ὅλην τὴν ἐδαφικήν της ὑπεροχὴν ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ λιγώτερες φορὲς ἔφερε σὲ κίνδυνο πραγματικὸ τὸ ἀντίπαλό της τέρμα. Ἡ ἀστοχία τῶν κυνηγῶν τοῦ Παναθηναϊκοῦ εἶνε ἡ μόνη αἰτία τοῦ ὡς ἄνω γεγονότος.

Πολλοὶ μποροῦν νὰ λέγουν καὶ νὰ ἐπιμένουν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν χθὲς ἄτυχοι. Δὲν ἔχουν δίκηο. Ἦσαν ἁπλούστατα ἄστοχοι, ἴσως ὅσον δὲν ἦσαν ποτὲ στοὺς ἐφετεινούς των ἀγῶνας. Ἐὰν δὲ προσθέσωμεν καὶ τὸ ὅτι ἡ γραμμὴ τῶν μέσων ἔπαιξε κυρίως μόνον διὰ τὴν ἄμυναν τῆς ὁμάδος θὰ δοῦμε διατὶ τὸ τέρμα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ δὲν παρεβιάσθη πολλὲς φορές.

Τὸ τέρμα τοῦ Παναθηναϊκοῦ ἀντιθέτως δὲν παρεβιάσθη διότι οἱ ὑπερασπισταί του κράτησαν καλὰ τὰς θέσεις των μπροστὰ στοὺς κινδύνους τους μεγάλους. Μπορεῖ κοντὰ στὸ κέντρον τοῦ γηπέδου νὰ ὑπερφαλαγγίζοντο σχετικῶς εὔκολα, μπροστὰ στὰ δίχτυα ὅμως τοῦ τέρματος ἐφαίνοντο ἀποφασιστικοί, ἀποτελεσματικοί.

Θὰ ἦταν ὅμως καὶ ἄδικο νὰ χάσουν γκὸλ περισσότερα τοῦ ἑνός. Κι' αὐτὸ τὸ γκὸλ μάλιστα ποὺ ἔχασαν, ἐφ' ὅσον μόνον ἕνα ἐπέτυχεν ἡ ὁμὰς των μὲ ὅλη τους τὴν ὑπεροχὴ — τὴν ἐδαφικὴ — εἶνε βαρὺ δι' αὐτὴν ἀποτέλεσμα.

Ο ΑΓΩΝ

Τὸ πρῶτον ἡμιχρόνιον ἔληξε μὲ 1—0 ὑπὲρ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Τὸ γκὸλ ἐπέτυχεν ὁ ἔξω δεξιὰ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὅταν μπροστὰ στὸ τέρμα ἐδημιουργήθη σύγχυσις τρομακτικὴ ἀπὸ αἰφνιδιαστικὴ ἐξόρμησι καὶ ἀλλεπάλληλες πάσσες τῶν κυνηγῶν. Ὁ τερματοφύλαξ τὶς στιγμὲς αὐτὲς ἔμοιαζε μὲ ποντικὸ σὲ φάκα ποὺ τοῦ ρίχνουν πετρέλαιο καὶ τοῦ βάζουν φωτιά. Ἔτσι ἔτρεχε δῶθε — κεῖθε, ὡς ὅπου τὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ γλύστρισε καὶ ἔπεσε, ἐνῷ ἡ μπάλλα περνοῦσε κοντὰ — κοντά του πρὸς τὰ δίχτυα. Ἂς σημειωθῇ δὲ ὅτι τὸ γκὸλ αὐτὸ ἐπετεύχθη ἔπειτα ἀπὸ ἐγκαθίδρυσι τῶν Παναθηναϊκῶν μπροστὰ στὸ τέρμα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Κι' ἄλλες δυὸ φορὲς ὅμως ποὺ ξέφυγαν οἱ κυνηγοὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀπὸ τὸν κλοιὸν τῶν πολιορκητῶν των, ἐνεφανίσθησαν μπροστὰ στὸ ἀντίπαλον τέρμα, φοβερὰ ἐπικίνδυνοι. Τὴν πρώτη μάλιστα φορὰ ὁ τερματοφύλαξ μ' ὡραία του ἐπέμβασι ἔσωσε τὸν Παναθηναϊκὸ ἀπὸ βεβαιότατο γκόλ. Τινάχτηκε ἀπὸ τὴ μιὰ γωνιὰ τοῦ τέρματος στὴν ἄλλη μ' αὐτοθυσία κι' ἔπιασε τὴ μπάλλα στὸν ἀέρα.

Μετὰ τὸ γκὸλ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ζωήρεψαν κάπως. Οἱ Παναθηναϊκοὶ φυσικὰ δὲν ἔχασαν τὸ ἠθικόν των, ἀλλὰ ἄλλαξαν παιγνίδι. Ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ τῆς ἀτυχίας των ἔπεφταν ὅλοι γιὰ γκόλ, ἄρχισαν νὰ ἀφήνουν τοὺς ἐνδιαμέσους κυνηγοὺς νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους καὶ κατὰ πίσω»!

Εἰς τὸ δεύτερον ἡμιχρόνιον ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ εἶχε πάλιν ἐδαφικὴν ὑπεροχήν. Ὄχι ὅμως ὅσην εἰς τὸ πρῶτον, ἀλλὰ συνάμα οὔτε ὅσον εἰς τὸ πρῶτον χλιαράν. Εἰς τὸ δεύτερον ἡμιχρόνιον οἱ κυνηγοί, ἐνισχυόμενοι πλέον ἐλαφρῶς ἀπὸ τοὺς μέσους ἦσαν ἐπικίνδυνοι πραγματικά.

Γρήγορα — γρήγορα ἄλλως τε σὲ μιὰ ἐπίθεσί των κέρδισαν ἕνα θαυμάσιο «ἄπιαστο» ὅπως λένε, γκόλ! Τὸ ἐπέτυχεν ὁ Τριανταφύλλης μὲ σοὺτ πολὺ δυνατό. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ — καλὰ λένε τρώγοντας ἔρχεται ἡ ὄρεξις — οἱ παῖκται τοῦ Παναθηναϊκοῦ ἐνεφανίζοντο πιὸ ἀποφασιστικοί. Καὶ οἱ ὀπαδοὶ των πιὸ ἀπαιτητικοί. Οἱ παῖκται στὴν προσπάθειά τους ὑπέπεσαν σὲ φάουλ, πολλὰ τῶν ὁποίων χονδροειδῆ. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ, μόλις ἡ μπάλλα ἔφθασε στὰ πόδια παίκτου τῆς ὁμάδος των σήκωναν τὸ γήπεδο μὲ τὶς φωνές των. Πῶς δὲν σάστισαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ πάλιν παλά. Ἀντιθέτως πέρασαν ἄθικτα τὶς κρίσιμες αὐτὲς στιγμὲς χάρις εἰς τὴν ψυχραιμίαν των καὶ σὲ μιὰ περίπτωσι καὶ χάρις στὴν ... δοκό, ποὺ ἀπέκρουσε ἕνα σοὺτ περίφημο, τοῦ Τριανταφύλλη, ἄθικτοι ὅταν λέμε, ἐννοοῦμεν, ἄθικτοι ἀπὸ γκόλ. Διότι κατὰ τὰ ἄλλα δὲν ἔμειναν ἄθικτοι. Ὁ Χέλμης ἔσπασε τὸ κεφάλι του σὲ σύγκρουσι μὲ παίκτη τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Ὡρμοῦσαν κι' οἱ δυὸ κατὰ τοῦ Μπαλτάση. Ὁ τελευταιος πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ συνθλιβῇ, ξέφυγε ἐγκαίρως καὶ οἱ ἀντίπαλοί του ἐκτύπησαν κατ' ἀλλήλων. Ἄλλοι παῖκται τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔνοιωσαν γιὰ καλὰ στὰ πόδια τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν σκληρότητα τῶν ἀντιπάλων των, δεῖγμα τοῦ φιλικοῦ χαρακτῆρος ποὺ εἶχεν ὁ ἀγών.

Κατώρθωσαν ὅμως νὰ μὴ χάσουν, ὅ,τι κι' ἂν ἔπαθαν τὸ λησμόνησαν μὲ τὴ χαρὰ ὅτι αὐτοὶ ἐπίδοξοι πρωταθληταὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἡττήθησαν — ἂς ἐκινδύνευσαν — ὑπὸ τοὺς ... τρίτους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πρωταθλήματος.

ΠΟΙΟΙ ΔΙΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

Καὶ τῶν δύο ὁμάδων οἱ ἀγωνισταὶ ἔπαιξαν καλά. Καλλίτερα ὅλων ἐκράτησαν τὰς θέσεις των οἱ Μηγιάκης καὶ Μίχας τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ Αναματερὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Ὁ Ζώγας τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὁ Κρητικὸς τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ ὁ Βάζος, ἔπαιξαν ἐπίσης πολὺ καλά. Μερικοὶ ἦσαν μόνον καλοί. Κανεὶς δὲν ἦτο κακός. Δεδομένου δὲ ὅτι καὶ ὁ διαιτητὴς — ὁ κ. Χατζόπουλος — ἦτο πολὺ καλός, ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως τὸ μάτς ἦτο πολὺ καλό. Ἐὰν καὶ τὰ τέρματα ἐδέχοντο στὰ δίχτυα τους περισσότερες φορὲς τὴ μπάλλα τότε κι ὁ ἀγὼν τῆς Κυριακῆς θὰ ἦτο ἐξαιρετικός.

Ν. Κ.

ΟΙ ΠΑΝΙΩΑΝΝΙΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἄνω: Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ ὁμιλῶν μετὰ τοὺς ἀγῶνας περὶ τῶν σκοπῶν τῆς ΕΟΝ. Κάτω: Φαλαγγῖται τῆς ΕΟΝ Ἰωαννίνων παρακολουθοῦντες τοὺς ἀγῶνας

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 17ην τρέχοντος ἐτελέσθησαν μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας οἱ προαναγγελθέντες Πανιωαννίτικοι ἀγῶνες κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐνταῦθα εὐφήμως δρῶντος ἀθλητικοῦ συλλόγου «Ἀβέρωφ».

Εἰς τούτους παρέστησαν ὁ Γεν. Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Ὑπουργὸς Γεν. Δ)τὴς κ. Β. Γκορτζῆς, ὁ στρατηγὸς VIII Μεραρχίας κ. Κατσημῆτρος, ὁ Δήμαρχος κ. Βλαχλείδης καὶ λοιπαὶ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πλῆθος φιλάθλου κόσμου.

Ἐπίσης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ὁμοδάρχας παρηκολούθησε τοὺς ἀγῶνας ὁλόκληρος ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας. Τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν διετέθη ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Νεολαίας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὡμίλησεν ἀπὸ μικροφώνου διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Νεολαίας ὁ ὑποφαλαγγάρχης Ιου τάγματος ἰατρὸς κ. Εὐάγ. Ἐμμανουὴλ καθὼς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος τετράρχης κ. Κυρκόπουλος.

Ἡ διανομὴ τῶν ἐπάθλων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν.

Γ. ΚΩΤΣΗΣ

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΜΑΣ ΚΟΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Ἡ ἐκδρομὴ τῶν φαλαγγιτῶν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν εἰς τὰ σύνορα, ἔγινε μὲ ἐπιτυχίαν. Μετέσχον 90 φαλαγγῖται οἱ ὁποῖοι ἐφιλοξενήθησαν εἰς Ἀλεξανδρούπολιν, Σέρρας καὶ Φλώριναν. Παντοῦ ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό. Παντοῦ τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ κατὰ τόπους συναγωνισταί των μὲ θερμότητα. Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα διῆλθον στὰ φυλάκια μαζὶ μὲ φρουροὺς τῶν συνόρων.

Ἐπέστρεψαν τὴν πρωΐαν. Δὲν προφθαίνομε νὰ δώσουμε λεπτομερείας τῆς ἐκδρομῆς των. Θὰ τὶς δώσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο τῆς «Νεολαίας».

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΕΙΝΕ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ 21. Η «Ε.Ο.Ν.» ΦΙΛΟΔΟΞΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΥΣ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ.

Τοῦ κοσμου

Τὰ περίεργα

Ο ΤΕΤΡΑΧΕΙΡ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

Ὁ «Τζιότος» εἶνε ὁ θαυμασιώτερος χιμπατζῆς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου καὶ οἱ φύλακές του δὲν ἔχουν καθόλου ἄδικον νὰ εἶνε ὑπερήφανοι γι' αὐτόν.

Ὁ «Τζιότος» τρώγει μὲ μαχαῖρι καὶ πηροῦνι καὶ χειρίζεται τὰ δύο αὐτὰ ὄργανα μὲ μιὰ τέτοια ἄνεσι, τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήλευαν καὶ ἄνθρωποι ἀκόμη.

Ὁ «Τζιότος» εἶνε μανιώδης καπνιστὴς πούρων. Ἀλλὰ πούρων ὅμως πολυτελείας. Τὰ καπνίζει μὲ νωχέλειαν χιλίων πριγκήπων καὶ εἶνε πάντοτε ἕτοιμος νὰ σᾶς προσφέρῃ εὐγενικώτατα ἕνα ἀπὸ τὰ πούρα του.

Ὁ «Τζιότος» τρέφει ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν εἰς τὰς εἰκονογραφημένας ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας περιεργάζεται μὲ ἐμβρίθειαν σοφοῦ καθηγητοῦ.

Καὶ κάτι ἀκόμη.

Ὁ «Τζιότος» μόλις σᾶς δῇ σπεύδει νὰ σᾶς κάμῃ μίαν ὡραίαν ὑπόκλισιν καὶ σᾶς δίνει ἕνα ἀπὸ τὸ τέσσαρα χέρια του μὲ τὴν χάριν ἑνὸς καλοανατεθραμμένου τζέντλεμαν.

Δέχεται ὅ,τι τοῦ προσφέρετε καὶ σᾶς εὐχαριστεῖ μὲ μίαν χειρονομίαν, ἡ ὁποία σᾶς κάμνει νὰ ξεκαρδίζεσθε στὰ γέλια. Ἐπὶ πλέον ὁ «Τζιότος» εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ προσφέρῃ ἕνα ἄνθος εἰς τὰς κυρίας καὶ τὸν ἐπιστάτην τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου.

ΕΧΟΡΕΥΣΑΝ 24 ΩΡΕΣ

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε βέβαια οἱ πιὸ πρωτότυποι καὶ ἴσως καὶ οἱ πιὸ παράξενοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ἀλλὰ καθὼς μᾶς πληροφορεῖ μία ἀγγλικὴ ἐφημερὶς κάποιος χορευτὴς μὲ τὴν παρτναίρ του ὑπερέβησαν πᾶν ὅριον πρωτοτυπίας καὶ ἐκκεντρικότητος.

Τὸ ζεῦγος αὐτὸ τῶν χορευτῶν ἐπροκήρυξεν ἕνα διαγωνισμὸν ἀντοχῆς χοροῦ.

Μετὰ τοὺς προκριματικοὺς ἀγῶνας ἔμειναν διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν κυρίως διαγωνισμὸν ὀκτὼ ζεύγη χορευτῶν καὶ ὁ στροβιλισμὸς ἤρχισε.

Κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ χορευτικοῦ ἀγωνίσματος κατέθεσαν τὰ ὅπλα τρία ζεύγη. Ἐχόρεψαν συνεχῶς ἐπὶ 12 ὥρας. Τὰ ἄλλα πέντε ζεύγη ἐσυνέχισαν. Ἀλλὰ μετὰ πάροδον ἄλλων πέντε ὡρῶν ἀπεσύρθησαν ἢ μᾶλλον ἔπεσαν ἐπὶ τῆς χορευτικῆς πίστας ἀκόμη τρία ζεύγη. Ἔτσι ἔμειναν δύο μόνον διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν φοβερὸν αὐτὸν διαγωνισμὸν ἀντοχῆς.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι εἰς τὸ διάστημα τῆς χορευτικῆς αὐτῆς πάλης οἱ μουσικοὶ ἔλειψαν πέντε φορές.

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἐναπομείναντα ζεύγη χορευτῶν ἀπεχώρησεν ἔπειτα ἀπὸ χορὸν εἴκοσι ὡρῶν.

Ἔμεινε τέλος τὸ τελευταῖον τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ χορεύσῃ ἐπὶ ὁλόκληρον εἰκοσιτετράωρον.

Ὅταν σταμάτησε ὅμως ἐδέησε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Καὶ οἱ δύο χορευταὶ εἶχον πάθει ἀπὸ παράλυσιν τῶν κάτω ἄκρων.

ἡ κίνησις ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Η ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΛΑΙΜΟΥ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΛΑΙΜΟΥ

Τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐγένετο ἀναδάσωσις τῆς θέσεως Ἁγ. Δημητρίου ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. Λαιμοῦ διὰ φυτεύσεως δύο χιλιάδων πεύκων Θάσου καὶ δενδροφυτεύσεως τῶν ὁδῶν τῆς Κοινότητος διὰ καταλιῶν. Ἀπὸ πρωΐας οἱ νέοι τῆς Ε. Ο. Ν. Λαιμοῦ συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ μετ ἀσμάτων, ἔχοντες εἰς τοὺς ὤμους των τσαπιὰ καὶ φτυάρια ξεκίνησαν διὰ τὴν θέσιν Ἁγίου Δημητρίου, ὅπου εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἀναδάσωσιν τοῦ γυμνοῦ λόφου.

Εἰς τὸ πρόγραμμά της ἔχει ἡ Ε. Ο. Ν. νὰ καλύψῃ καὶ τὰ ἑλονοσογόνα μέρη, ὥστε νὰ ἐκλείψῃ ἡ μάστιξ τῆς ἑλονοσίας.

Λ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
Διδ)λος

Η Ε. Ο. Ν. ΛΑΡΙΣΗΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 10ην τρέχ. μηνὸς ἡ Ὑ)διοίκησις τῆς Ε. Ο. Ν. Λαρίσης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑποδιοικητὴν αὐτῆς κ. Στ. Δούβλην καὶ τὸν φαλαγγάρχην κ. Δ. Σέμψην ἔκαμε διὰ ποδηλάτων τὴν πρώτην της ἐκδρομὴν εἰς τὰς δυτικὰς ὑπωρείας τοῦ Κισσάβου, εἰς τὴν μαγευτικὴν καὶ περιώνυμον κωμόπολιν «Συκούριον».

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα φαλαγγῖται ποδηλάται εἴμεθα συγκεντρωμένοι ἔξωθεν τῶν γραφείων τῆς Ὑποδιοικήσεως ἕτοιμοι πρὸς ἐκκίνησιν.

Μετὰ τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας, ἥτις ἐγένετο μὲ ὅλας τὰς τιμάς, τὴν 7 π. μ. ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν οἱ φαλαγγῖται πορευόμενοι κατὰ τριάδας, ἡγουμένου τοῦ Ὑποδιοικητοῦ ἔψαλλον τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ διάφορα ἄλλα ἐμβατήρια. Τὴν 9ην ἀκριβῶς εἰσήλθομεν εἰς τὸ Συκούριον, ὅπου μας ἐγένετο θερμὴ ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ κ. προέδρου τῆς Κοινότητος, τῶν συγκεντρωθέντων φαλαγγιτῶν Συκουρίου καὶ περιχώρων, καὶ πλήθους κόσμου.

Ἀκολούθως κατηυθύνθημεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, ὅπου ἐκκλησιάσθημεν. Μετὰ ταῦτα μετέβημεν ἔξωθεν τῶν γραφείων τῆς Κοινότητος, ὅπου μετὰ τὰς γενομένας προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις ἐγένετο παρέλασις εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου ἐνώπιον τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. Λαρίσης, τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κοινότητος μετὰ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐπηκολούθησε γεῦμα δαπάναις τῆς Κοινότητος.

Τὴν 3ην μ. μ. ἐγένετο γενικὴ συγκέντρωσις ὅλων τῶν φαλαγγιτῶν εἰς τὸ κοινοτικὸν γυμναστήριον ὅπου παρέστησαν ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ τῆς κωμοπόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὡμίλησεν ὁ ὑποδιοικητὴς κ. Σ. Δούβλης ἐξάρας τὸ ἔργον τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου καὶ τὸν μέγαν προορισμὸν τῆς Νεολαίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΡΟΠΙΔΗΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΝΑΥΓΛΙΑΣ

Μετὰ συνεχῆ καὶ ἐντατικὴν ἐργασίαν πρὸς ἐγγραφὴν μελῶν εἰς τὴν ὀργάνωσίν μας καὶ κατάλληλον τούτων διαφώτισιν διὰ τοὺς ἐπιδιωκομένους κοινωνικοὺς καὶ ἠθικοὺς σκοπούς, μετὰ τὴν κατανομὴν τῶν Ἐπιτελικῶν Γραφείων, μετὰ μερίμνας πολλὰς καὶ ποικίλας διὰ τὴν διαρρύθμισιν τῆς αἰθούσης τῆς Λέσχης σύμφωνα μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς ὀργανώσεως καὶ κατανομὴν τῶν διαφόρων βαθμῶν εἰς δραστήρια καὶ ἱκανὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως, ἤρξατο ἤδη συστηματικὴ καὶ ἐπὶ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, ἥτε πνευματικὴ μόρφωσις καὶ ἡ σωματικὴ ἄσκησις καὶ ἀνάπτυξις τῶν νέων καὶ νεανίδων.

Προς τοῦτο κατηρτίσθη ἀναλυτικὸν καὶ ὡρολόγιον πρόγραμμα ἀπογευματινῶν καθημερινῶν συγκεντρώσεων καθ' ἃς ἀπὸ τῆς 6ης μέχρι τῆς 9ης ἀπογευματινῆς παρέχεται εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. πνευματικὴ τροφή, ἠθικὴ μόρφωσις, ψυχαγωγία καὶ πλεῖσται ἀπαραίτητοι γνώσεις. Διὰ τὰς μορφωτικὰς καὶ ἠθικὰς ὁμιλίας εὐγενῶς προσεφέρθησαν οἱ κ.κ. καθηγηταὶ τοῦ ἐνταῦθα γυμνασίου, δι' εἰδικὰς δὲ διδασκαλίας ὡς τοπογραφίαν, σηματολόγιον, Μὸρς κλπ. εἰδικὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως.

Παραλλήλως ἱδρύθη καὶ σχολεῖον βαθμοφόρων, διὰ τὴν ἀπόκτησιν συνειδητῶν καὶ ἀρτίως κατηρτισμένων στελεχῶν. Ἐπίσης ἤρχισαν καταβαλλόμεναι προσπάθειαι διὰ τὴν ταχυτέραν ἀπόκτησιν τῶν στολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλπίζεται νὰ εἶναι ἕτοιμοι μέχρι τοῦ Πάσχα, ὥστε ἡ ὀργάνωσις νὰ παρουσιασθῇ ἀρτίως συγκεκροτημένη ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

Ἤρχισαν ἤδη καταβαλλόμεναι αἱ σχετικαὶ ἐνέργειαι διὰ τὴν ἵδρυσιν ὁμάδων Ε. Ο. Ν. εἰς τὰ χωρία τῆς περιφερείας τῆς διοικήσεώς μας.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀνηγγέλθησαν σημαντικαὶ προσφοραὶ συμπολιτῶν μας ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεώς μας, ἥτις διὰ τῆς ἀθορύβου ἀλλ' ἀόκνου ἐργασίας της, ἔχει ἀποκτήσει τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν.

ΝΙΚ. Μ. ΛΑΜΠΡΟΥ

Η Ε. Ο. Ν. ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΥ — ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Τὸ χωρίον μας πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν κάθε προοδευτικῆς κινήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ ὑστερήσῃ εἰς τὴν ἐκδηλωθεῖσαν προσπάθειαν τῆς σημερινῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐθνικῆς νεολαίας καὶ τὴν διαπαιδαγώγησιν ταύτης ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἁγνῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν θρησκείας, πατρίδος καὶ οἰκογενείας. Κατόπιν δὲ ὁδηγιῶν τοῦ διελθόντος ἐκ Ναυπάκτου Γενικοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος κ. Κανελλοπούλου πρὸς τὸν μεταβάντα ἐκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀντιπρόσωπον τοῦ χωρίου, ὁδηγιῶν δὲ ἐπίσης τοῦ Νομάρχου κ. Ἀν. Λεμπέση ἱδρύθη ἐνταῦθα ὀργάνωσις ἐθνικῆς νεολαίας ἀριθμοῦσα μέχρι τῆς στιγμῆς ἄνω τῶν 25 μελῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτελικὴν διοίκησιν τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος, ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου Καταφυγίου, προέδρων ἀλληλοβοηθητικοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ συλλόγων, προέδρου σχολικῆς ἐφορείας καὶ δημοδιδασκάλου Β. Δημητρίου, ἥτις ἐμπνεομένη ἀνέκαθεν ὑπὸ ἐθνικοφρόνων αἰσθημάτων ἀσφαλῶς θὰ κατευθύνῃ τὴν νεολαίαν ἐπὶ τῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν τοῦ κράτους ὡς τοῦτο διεμορφώθη μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

Σ. Θ. Δ.

Η Ε. Ο. Ν. ΚΟΡΘΙΟΥ ΑΝΔΡΟΥ

Πρωτοβουλία τῆς δημοδιδασκαλίσσης δίδος Αἰκατερίνης Λ. Καμπάνη ἐγένετο συγκέντρωσις ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἁπάσης τῆς σχολικῆς καὶ ἐξωσχολικῆς νεολαίας τῆς Κοινότητος. Ἡ ἰδία ὡμίλησε περὶ τῆς δράσεως τῆς Ε. Ο. Ν. ἀνὰ τὴν ὅλην Ἑλλάδα καὶ τοὺς σκοποὺς οὓς ἐπιδιώκει.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνέγνωσε καὶ ἀνέπτυξε διαφόρους λόγους τοῦ κ. Γενικοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τῆς Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ Νεανίδων σπουδαστριῶν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία». Ἅμα τῷ πέρατι τῆς ὁμιλίας ἤρχισαν ἀθρόαι ἐγγραφαὶ ἐκ μέρους τῆς ἐξωσχολικῆς νεολαίας, τῆς ἐσωσχολικῆς οὔσης ἤδη ἐγγεγραμμένης.

Η Ε. Ο. Ν. ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἐγένετο εἰς τὸν περίβολον τοῦ ἐνταῦθα γυμνασίου ἀρρένων συγκέντρωσις ὅλων ἐν γένει τῶν νέων τῆς πόλεώς μας πρὸς συγκρότησιν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὅλοι οἱ νέοι, ἀνερχόμενοι εἰς ἑξακοσίους (600) περίπου, μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν καὶ χαράν, ποὺ ἐπροξένησε συγκίνησιν, κατετάχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων.

Εἰς τὸν περίβολον συνεκεντρώθη πλῆθος κόσμου καὶ παρηκολούθησε τὴν ἑορτὴν ταύτην. Μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν διμοιριῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας τῆς περιφερείας μας, ὁ κ. Γιαννόπουλος Ἀλέξανδρος, καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς τοῦ ἐνταῦθα γυμνασίου ἀρρένων, τοῦ ὁποίου ἡ μέχρι σήμερον ἐθνικὴ δρᾶσις του εἶναι ἀπερίγραπτος, ἐξεφώνησε λόγον.

Εἰς τὸν λόγον του ὁ κ. Γιαννόπουλος ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ὀργανώσεως καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ προερχόμενα ἐξ αὐτῆς καὶ διὰ τὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα καὶ διὰ τὴν μόρφωσίν μας. Συγχρόνως ἐγκωμίασε τὸ ἔργον καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ Μεγάλου μας Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τοῦ λαοφιλοῦς μας Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', οἱ ὁποῖοι νυχθημερὸν ἐργάζονται διὰ τὴν ἐξύψωσιν καὶ εὐημερίαν τῆς νέας γενεᾶς.

Τέλος ὅλοι μαζὶ καὶ τὸ παρευρισκόμενον πλῆθος ἐξέσπασεν εἰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τῆς ὀργανώσεώς μας.

Γ. ΜΠΙΒΟΥΛΑΣ
Φαλαγγίτης

Η ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΛΑΜΙΑΣ

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ε. Ο. Ν. Λαμίας καθημερινῶς προσέρχονται πρὸς ἐγγραφὴν νέοι, μὲ ἐνθουσιασμὸν κατατασσόμενοι εἰς τὰς φάλαγγας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τοῦδε ἐγγραφέντων ὑπερβαίνει τοὺς 800. Ἐξ αὐτῶν οἱ 400 περίπου ἔχουν ἤδη τὰς στολάς των. Οἱ λοιποὶ θὰ ἐνδυθῶσι μέχρι τοῦ Πάσχα. Εἰς ὅλους γίνονται καθημερινῶς σχεδὸν γυμνάσια καὶ θεωρία. Κατ' αὐτὰς θὰ ἀρχίσουν καὶ διαλέξεις παθητικῆς ἀεραμύνης ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ κ. Πιπιλίγκα. Αἱ διαλέξεις θὰ γίνωνται εἰς τὴν αἴθουσαν διαλέξεων τοῦ γυμνασίου ἀρρένων ὅπου θὰ δύνανται νὰ προσέρχωνται καὶ μὴ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

Η ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΣΥΡΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἡ Σῦρος καὶ γενικῶς αἱ Κυκλάδες οὐδεμιᾶς ἄλλης πόλεως ὑπελείφθησαν εἰς ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ε. Ο. Ν. Πράγματι μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ νομάρχου Κυκλάδων ἤρχισε μὲ ταχὺν ρυθμὸν ἡ συγκρότησις τῆς Ε. Ο. Ν. Σύρου. Οἱ νέοι μὲ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν ἔσπευσαν νὰ ἐγγραφοῦν, οὕτως ὥστε ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. Σύρου ἀνέρχεται ἤδη εἰς 600, περιλαμβάνουσα φαλαγγίτας καὶ σκαπανεῖς. Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Κυκλάδων εἶναι ὁ δραστήριος καὶ ἄοκνος Νομάρχης κ. Βάσσος, διοικητὴς ὁ κ. Μακρῆς, ὑποδιοικητὴς ὁ κ. Βατίμπλας, τετράρχης ὁ κ. Κοντοκώστας καὶ λοχίαι οἱ κ. κ. Γαλανόπουλος, Καραγεώργης καὶ Σταυρόπουλος.

Ἡ Ε. Ο. Ν. ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ἀξιωματούχων αὐτῆς κατώρθωσε ἐπὶ πλέον νὰ καταρτίσῃ τμήματα Ψυχαγωγίας, Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, Καλλιτεχνικοῦ, Ὀρειβατικοῦ, Προπαγάνδας καὶ Ἀθλητικοῦ εἰς τὰ ὁποῖα ἐνεγράφησαν πλεῖστοι φαλαγγῖται. Τὰ τμήματα αὐτὰ καίτοι δὲν ἔχουν εἰσέτι ὀργανωθῆ τελείως, πιστεύεται ὅτι ταχέως θὰ τεθοῦν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Νεολαίας Σύρου.

Ἡ Ε. Ο. Ν. Σύρου ἂν καὶ εὑρισκομένη ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προσπαθείας συνεκέντρωσε τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον τῆς νεολαίας, ἥτις κατανοήσασα τὸ μεγαλόπνοον πρόγραμμα τοῦ Νέου Κράτους, σπεύδει νὰ ἐγγραφῇ μὲ τοιαύτην προθυμίαν, ὥστε ὑπολογίζεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. Σύρου θὰ ἀνέρχεται εἰς 1.000 καὶ πλέον φαλαγγίτας.

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ ΣΤΟ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗ ΚΙ' ΑΥΤΟΣΟΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΥΛΟΥ

Ἐργάται καὶ φαλαγγῖται ἀδελφωμένοι ἀρχίζουν τὴν ἐργασίαν.— Εἰς τὸ μέσον: Ἡ Ε.Ο.Ν. Πύλου καὶ οἱ ἐργάται μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας παρελαύνοντες πρὸ τοῦ ἡρῴου τοῦ φιλέλληνος Σανταρόζα, ρίπτουν, διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς ὀργανώσεως κ. Κανελλοπούλου, ἀνθοδέσμην εἰς τὰ περιβρέχοντα τὸ ἡρῷον κύματα.

ΕΙΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἡ διανομὴ συσσιτίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ε. Ο. Ν. ΠΥΡΓΟΥ: Καὶ κατὰ τὸ δεκαήμερον τοῦτο μετὰ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἐνέργειαι τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχου Ἠλείας κ. Διαμαντοπούλου περὶ τῆς συγκροτήσεως τμημάτων εἰς ὁλόκληρον τὸν Νομὸν Ἠλείας.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΗΛΕΙΑΣ: Κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Νομάρχου συνεκροτήθη καὶ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Ἠλείας μὲ ἕδραν τὴν πόλιν τοῦ Πύργου, ἡ προσωρινὴ Διοίκησις τῆς ὁποίας ἀνετέθη εἰς τὴν καθηγήτριαν τῆς γυμναστικῆς κ. Σουσάναν Πανουτσοπούλου. Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἠλείας θὰ ὑπάγωνται ἅπασαι αἱ ὀργανώσεις Θηλέων τοῦ Νομοῦ. Ὡς κέντρον συγκεντρώσεων ὡρίσθη τὸ οἴκημα τοῦ γυμνασίου Θηλέων Πύργου.

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.: Καθωρίσθη ὅπως αἱ ὁμιλίαι τῆς Ε. Ο. Ν. πρὸς τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως εἴτε ἐκ μέρους τῶν βαθμοφόρων αὐτῆς εἴτε ἐκ μέρους ἐπιστημόνων καὶ διανοουμένων γίνονται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου. Πρὸς τοῦτο κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου Πύργου, παρεχωρήθη τὸ θέατρον εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Κατὰ τὸ λῆξαν δεκαήμερον ἐγένοντο εἰς συγκεντρώσεις τῆς Ε. Ο.Ν. αἱ κάτωθι ὁμιλίαι:

Τὴν 5)4)38 ὡμίλησεν ὁ ἀξιωματικὸς Πύργου Ἀντώνιος Θεοδωρόπουλος μὲ θέμα: «Ἡ φιλανθρωπία».

Τὴν 7)4)38 ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Ἰωάννης Δαβέτας μὲ θέμα: «Μερικαὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821».

Τὴν 9)4)38 ὡμίλησαν οἱ φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου, Γουσέτης Γεώργ. περὶ «Τῶν ἀρχῶν τοῦ Νέου Κράτους καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.» ὡς καὶ ὁ Μαλοῦχος Διον. περὶ «Τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Σπάρτης». Εἰς τὸ τέλος τῶν ὁμιλιῶν οἱ φαλαγγῖται ψάλλουν τὸν ὕμνον τῆς νεολαίας. Αἱ ὁμιλίαι θὰ συνεχισθῶσιν μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ προλάβουν μορφὴν λαϊκῆς διαφωτίσεως.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ: Κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Νομάρχου συνεκροτήθη σχολεῖον φωνητικῆς μουσικῆς, ἡ διεύθυνσις τοῦ ὁποίου ἀνετέθη εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς ᾠδικῆς κ. Κ. Κοτέτσην. Ἐδιδάχθησαν εἰς τὰς ὁμάδας τῶν ἐξωσχολικῶν ὁ ὕμνος τῆς νεολαίας καὶ ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος. Ταχύτατα θα συγκροτηθῇ καὶ τμῆμα ἐνοργάνου μουσικῆς τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ: Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Ἠλείας ἐκοινοποίησεν διαταγὴν περὶ ὑποχρεωτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας. Κατόπιν ταύτης ἅπαντα τὰ τμήματα θὰ ἐκκλησιάζωνται κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΤΜΗΜΑΤΩΝ: Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου τὴν 10)4)38 μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Ἅγιος Ἰωάννης καὶ Βυτινέϊκα σιδηροδρομικῶς. Ἐγένετο ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν ἐκεῖ τμημάτων, τῶν προέδρων τῶν Κοινοτήτων, Σχολείων καὶ κατοίκων. Εἰς συγκέντρωσιν τῶν κατοίκων καὶ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου — Ἁγ. Ἰωάννου καὶ Βυτινεΐκων ὡμίλησεν ὁ προϊστάμενος τοῦ Κ.Γ.Τ. ὁμαδάρχης Παλαιολόγος μὲ θέμα: «Ἡ νέα κοινωνία χρειάζεται ἰσχυρὲς ἀτομικότητες». Ἀκολούθως ἐγένετο ὁμιλία παρὰ τοῦ ἰδίου μὲ θέμα ἱστορικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς σκοπιμότητος περὶ «Τῆς ἀρχαίας πόλεως Λετρινῶν».

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ: Ἀνελλιπῶς αἱ τοπικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι εἰδήσεις περὶ τῶν κινήσεων τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ Νομοῦ Ἠλείας.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ Ε.Ο.Ν. ΗΛΕΙΑΣ: Συνεστήθη διαχείρισις Ε.Ο.Ν. Ἠλείας, ἥτις ἀνετέθη εἰς ὁμαδάρχην Παλαιολόγον Κωνστ. Ε.Ο.Ν. Πύργου.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΜΗΜΑΤΩΝ: Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης κ. Διαμαντόπουλος τὴν 10ην τρέχοντος ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων τῶν χωρίων Κατσαροῦ — Ξυλοκέρας — Βουνάργου — Τζόγια — Φωναΐτίκων καὶ Μυρτιᾶς. Ἐκ μέρους τῶν κατοίκων καὶ τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. ἐγένοντο παλλαϊκαὶ ὑποδοχαὶ εἰς τὸν κ. Νομάρχην. Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Κυβερνήσεως νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν λαὸν τῆς ὑπαίθρου.

Ε. Ο. Ν. ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Καὶ τὸ τμῆμα τοῦτο παρουσιάζει ζωηρὰν κίνησιν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Νομάρχου Ἠλείας τὴν 8)4 μετέβη εἰς Ἀμαλιάδα ὁ διαχειριστὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Παλαιολόγος Κ. καὶ ἐνήργησε μετὰ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως καὶ τοῦ ὑποδιοικητοῦ Χωροφυλακῆς Ἀμαλιάδος πρόχειρον δημοπρασίαν διὰ τὴν κατασκευὴν 100 στολῶν φαλαγγιτῶν τοῦ ὡς ἄνω τμήματος. Ὠνομάσθη διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Τετράρχης τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀμαλιάδος ὁ γυμναστὴς τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου κ. Τραχανᾶς Παν. Διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν στολῶν Ἀμαλιάδος ὁ Δῆμος ἐψήφισε τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 20.000.

Ε.Ο.Ν. ΓΑΣΤΟΥΝΗΣ: Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Γαστούνης δι' ἐράνου μεταξὺ τῶν κατοίκων συνεκέντρωσε τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 20.000. Τὴν 8)4 ἐνεργήθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν κατασκευὴν 60 στολῶν φαλαγγιτῶν τοῦ ἐκεῖ τμήματος παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, τοῦ ἀστυνόμου Γαστούνης καὶ τοῦ διαχειριστοῦ Ε.Ο.Ν. Ἠλείας. Παρὰ ἐρασιτεχνῶν τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ παιχθῇ ἐν Γαστούνῃ τὸ δράμα «Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου», αἱ εἰσπράξεις δὲ θὰ διατεθῶσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς ὀργανώσεως.

Ε.Ο.Ν. ΑΡΧ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ: Τὸ ἀνωτέρω τμῆμα συνεχίζει κανονικῶς τὰς συγκεντρώσεις του. Γίνονται συχνὰ ὁμιλίαι ἐν τῇ λέσχῃ. Κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Νομάρχου Ἠλείας τὸ τμῆμα Ε.Ο.Ν. Ἀρχαίας Ὀλυμπίας προέβη εἰς τὴν ἀποκάμπευσιν τῶν πευκοφύτων λόφων τοῦ Μουσείου — Ξενοδοχείου Σ.Π.Α.Π. τοῦ Κρονίου κ.λ.π.

Δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἠλείας ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀρχ. Ὀλυμπίας ἐζήτησεν ὅπως κατασκευάσῃ διὰ προσωπικῆς ἐργασίας μίαν ὁδὸν τῆς Κοινότητος ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ φέρῃ τὴν ὀνομασίαν τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἰδοὺ πῶς μεγαλώνουν τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου, τῆς ἡρωϊκῆς Αἰτωλίας. Αὐτὴ ἡ συμβολικὴ φωτογραφία λέγει πολλά. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὅτι ἡ νέα γενεὰ θὰ γιγαντωθῇ μὲ τὶς ἀρχὲς τῶν προγόνων, ποὺ εἶχαν ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς των νὰ πεθάνουν ἀγωνιζόμενοι γιὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος.

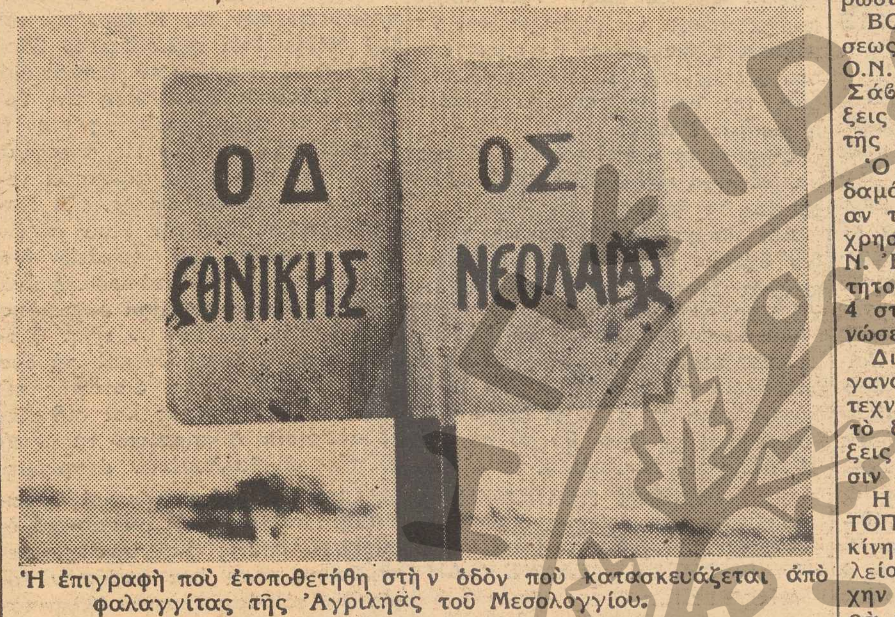

Ἡ ἐπιγραφὴ ποὺ ἐτοποθετήθη στὴν ὁδὸν ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ φαλαγγίτας τῆς Ἀγριλιᾶς τοῦ Μεσολογγίου.

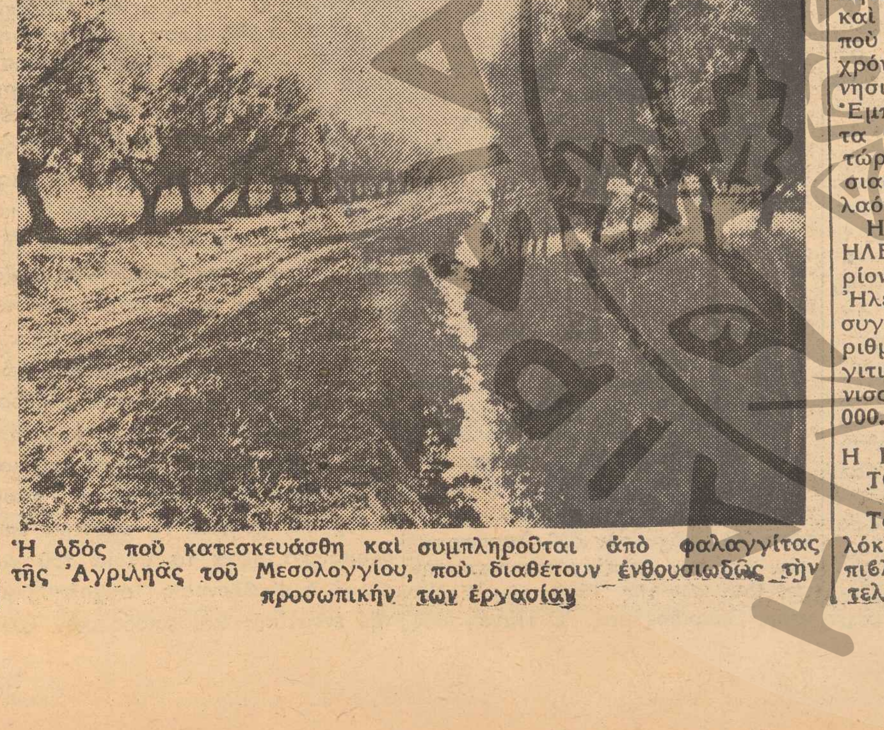

Ἡ ὁδὸς ποὺ κατεσκευάσθη καὶ συμπληροῦται ἀπὸ φαλαγγίτας τῆς Ἀγριλιᾶς τοῦ Μεσολογγίου, ποὺ διαθέτουν ἐνθουσιωδῶς τὴν προσωπικήν των ἐργασίαν

Ὁ κ. Νομάρχης διὰ διαταγῆς του πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος ἐνετείλατο ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ προσφορὰ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἱκανοποιηθῇ ἡ προσπάθεια τῶν νέων της.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ Ε.Ο.Ν. ΕΝ ΤΩ ΝΟΜΩ.— Βαρθολομιό: Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐνταῦθα Κέντρου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡ αἴθουσα εἶχε διακοσμηθῆ μὲ εἰκόνας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου. Ὑπὸ τοῦ πρωθιερέως κ. Ζαφειροπούλου ἐψάλη ἁγιασμός. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὡμίλησεν ὁ ὑποφαλαγγάρχης κ. Ἀγγελόπουλος περὶ τῶν κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Ἀγαλιανὸς μὲ θέμα: «Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μάρκου Μπότσαρη». Τὸ τέλος τῆς ὡραίας ἑορτῆς ἔκλεισεν ὁ ὕμνος τῆς νεολαίας καὶ ὁ ἐθνικὸς ὕμνος.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ: Ἡ Ε.Ο.Ν. Πλατάνου κατὰ Κυριακὴν κάμνει γενικὰς συγκεντρώσεις τῶν μελῶν της. Μέχρι σήμερον ἔχουν σχηματισθῆ δύο ὁμάδες φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων. Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις γίνονται ὁμιλίαι. Ὡμίλησεν ὁ ἱερεὺς κ. Παπαβασιλείου καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Διαμαντάκος.

ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΙΣ.— Ἡ Ε. Ο. Ν. προέβη εἰς τὴν φύτευσιν 120 δενδρυλλίων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πύργου — Ἀρχ. Ὀλυμπίας.

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ.— Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου τῆς Ε.Ο.Ν. ὠργανώθη ἐρασιτεχνικὴ ἑορτὴ καὶ ὑπὸ μελῶν αὐτῆς ἐπαίχθη τὸ δράμα «Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου». Εἰσεπράχθησαν δραχ. 1070.

ΣΤΡΕΦΙ. Ἡ Ε.Ο.Ν. τοῦ χωρίου μας ἀποτελεῖται σήμερον ἀπὸ δύο ὁμάδας ἑκάστη τῶν ὁποίων περιλαμβάνει 50 φαλαγγίτας ἐξωσχολικοὺς καὶ 50 σκαπανεῖς μαθητάς. Εἰς τὸ χωρίον λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὑπὸ τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν διδασκάλων μας, ἐγένοντο ἐμβολιασμοὶ διαφόρων ἀγρίων δένδρων διὰ τὴν ἐξημέρωσίν των.

ΒΟΥΝΑΡΓΟΝ: Κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν. Ἠλείας ἐδόθη τὸ παρελθὸν Σάββατον χορός, αἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποίου διετέθησαν ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. Βουνάργου.

Ὁ συμπολίτης μας κ. Δημ. Ἀδαμόπουλος προσέφερεν τὴν οἰκίαν του ἵνα ἐν τρίμηνον δωρεὰν χρησιμεύσῃ ὡς Κέντρον τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐπίσης ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος δαπάναις του κατεσκεύασε 4 στολὰς φαλαγγιτῶν τῆς ὀργανώσεώς μας.

Διὰ τὸ προσεχὲς Σάββατον ὀργανοῦται ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐρασιτεχνικὴ ἑορτὴ καθ' ἣν θὰ παιχθῇ τὸ δράμα «Ὀρφεύς». Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου τῆς Ε.Ο.Ν.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ κ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ.— Ὅλη ἡ ἐξαιρετικὴ κίνησις τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ Νομοῦ Ἠλείας ὀφείλεται εἰς τὸν Νομάρχην κ. Διαμαντόπουλον, ὅστις παρὰ τὸ τεράστιον βάρος τῆς διοικητικῆς μηχανῆς, τὰ πολύμορφα καὶ σοβαρὰ ζητήματα τοῦ Νομοῦ ποὺ ἀπασχολοῦν αὐτὸν εὑρίσκει χρόνον νὰ κατευθύνῃ τὴν ὅλην κίνησιν καὶ τὸ ἔργον τῶν νέων μας. Ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὰ κηρύγματα τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του εἰς τὸν ἠλειακὸν λαόν.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ Ε. Ο. Ν. ΝΟΜΟΥ ΗΛΕΙΑΣ: Ἤδη δὲν ὑπάρχει χωρίον καὶ συνοικισμὸς ἐν τῷ Νομῷ Ἠλείας εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχῃ συγκροτηθῆ τμῆμα Ε.Ο.Ν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν φαλαγγιτῶν, φαλαγγιτισσῶν, σκαπανέων καὶ σκαπανισσῶν τοῦ Νομοῦ ἔφθασε τὰς 6.000.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Τὰ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα μετέσχον ἐπιβλητικὰ εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς τοῦ Πάσχα. Εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας φαλαγγῖται ἐτήρουν τὴν τάξιν καὶ μὲ προθυμίαν καὶ χαρακτηριστικὴν εὐγένειαν ἐξυπηρέτουν τοὺς ἐκκλησιαζομένους. Τὴν δὲ Μεγάλην Παρασκευὴν τιμητικὴ φρουρὰ τῶν ἐπιταφίων ἀπετέλουν φαλαγγῖται καὶ φαλαγγίτισσαι, ὅπως τὴν νύκτα κατὰ τὴν περιφορὰν τῶν ἐπιταφίων φαλαγγῖται καὶ φαλαγγίτισσαι μετέσχον ὡς τιμητικὰ ἀποσπάσματα.

Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ τῶν τμημάτων μας ἐνεποίησε παντοῦ ἀρίστην ἐντύπωσιν τῆς Κοινωνίας.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δὲ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του δι' ἡμερησίας διαταγῆς.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝΩΝ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἀντιπροσωπεῖαι μας μετέβησαν εἰς τοὺς στρατῶνας ὅπου οἱ στρατιῶται ἑώρτασαν τὸ Πάσχα καὶ ηὐχήθησαν εἰς αὐτοὺς τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

Φαλαγγῖται ἐτσούγκρισαν αὐγὰ μὲ στρατιώτας καὶ διεσκέδασαν μαζί των.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΕΝ ΔΡΑΜΑ

Ὁ ἀφιχθεὶς εἰς Δράμαν Ὑπουργὸς Γεν. Διοικητὴς Θράκης κ. Κάβδας ἀνεκοίνωσεν ὅτι συνεστήθη εἰς τὴν πόλιν ταύτην Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν σύστασιν σώματος Ἐθνικῆς Νεολαίας μὲ ἀρχηγὸν τὸν καθηγητὴν κ. Δημητρίου. Παρ' ὅλον ὅτι διετέθη παρὰ τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Θράκης ποσὸν ἑνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν διὰ τὴν ἵδρυσιν «Στέγης Νέου», θὰ διατεθῇ προσθέτως καὶ ἄλλο ποσὸν διὰ τὴν ὅλην ὀργάνωσιν καὶ ὁμοιόμορφον ἐμφάνισιν τῶν νέων μας.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΧΑΝΙΩΝ

Ἀπὸ ἡμερῶν ἤρξατο ἡ προεργασία διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας εἰς Χανιά. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὡρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Κρήτης οἱ κ.κ. Ἀντ. Σηφάκης καὶ Ἀντ. Σεργεντάνης, καθηγηταί, διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐσωσχολικῆς νεολαίας καὶ ὁ λοχαγὸς κ. Καραχάλιος διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐξωσχολικῆς τοιαύτης.

ΤΜΗΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΕΙΣ ΑΣΤΡΟΣ

Ἀπὸ καιροῦ ὠργανώθη εἰς τὸ Ἄστρος Κυνουρίας Τμῆμα Ἐθνικῆς Νεολαίας. Κρίνομεν σκόπιμον νὰ σημειώσωμεν τὴν ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴν δρᾶσιν τῶν καθηγητῶν κ.κ. Φλούδα καὶ Χαρμαντὰ καὶ τῶν διδασκάλων τῶν δημοτικῶν σχολείων Ἄστρους καὶ Βερβαίνων χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐπετεύχθη ἡ ἵδρυσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, τῆς ὁποίας τὴν πρώτην διοίκησιν ἀπετέλεσαν οἱ νέοι: Μίμης Ζαχαρίου, Ἰωάν. Μ. Μαγκλῆς καὶ Ἐμμ. Παπαγεωργίου, τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ δίδες Βενετία Κασίμου, Κικὴ Δαμιανοῦ καὶ Σοφία Χρυσογένη τοῦ τμήματος νεανίδων.

Τὰ νέα τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Ἄστρους εἰς τὰ ὁποῖα μετέχουν καὶ νέοι τῆς γειτονικῆς τοῦ Ἄστρους Μελιγοῦς, προπαρασκευάζονται πυρετωδῶς διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 115ης ἐπετείου τῆς Β' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἑλλήνων τοῦ 1821, ἥτις συνῆλθεν ἐν Ἄστρει. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου ταύτης, ὅστις θὰ γίνῃ τὴν 29ην τρέχοντος, ἐκλήθη, ὡς πληροφορούμεθα νὰ παραστῇ καὶ ἡ Διοίκησις τῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ Κέντρου.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΝΕΟΛΑΙΑΣ» ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΕΙΝΕ ΑΝΟΙΚΤΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΕΙ 5—6 μ. μ.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ, καὶ οἱ ἀναγνῶσται της

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κον ΕΥΘ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ (Τείχιον) : Ζητήσατε πληροφορίας ἀπὸ τὸν Νομάρχην τῆς περιφερείας σας.

Κον Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΝ : Τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε τὰ διαπνέει θερμὸς πατριωτισμός. Δυστυχῶς ὅμως ἔχουν πολλὲς χασμωδίες καὶ στιχουργικὰ λάθη. Διαβάστε πατριωτικὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Κάλβου καὶ τοῦ Βαλαωρίτη.

Δίδα ΑΛΙΚΗΝ ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ (Θεσσαλονίκην) : Τὸ γράμμα ποὺ μᾶς στείλατε διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι γραμμένο μὲ μολύβι καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ διαβαστῇ εὔκολα ἀπὸ τοὺς τυπογράφους. Ἀποφεύγετε νὰ γράφετε καὶ ἀπὸ τὰ δύο φύλλα τοῦ χάρτου ὅταν στέλνετε κάτι πρὸς δημοσίευσιν.

Κον Ι. ΣΟΛΔΑΤΟΝ (Σπάτα — Ἀττικῆς) : Τὸ ποιηματάκι ποὺ μᾶς στείλατε δὲν κρίνεται δημοσιεύσιμο.

Κον Ε. ΧΑΣΟΥΛΑΝ (Γραικόν—Μεγαλοπόλεως) : Στεῖλτε μας πιστοποιητικὸν ἰατροῦ, πιστοποιητικὸν ἀπορίας καὶ αἴτησίν σας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως περὶ εἰσαγωγῆς σας εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Διὰ τὰ ἄλλα θὰ φροντίσωμεν ἡμεῖς καὶ θὰ σᾶς στείλωμεν τὸ εἰσιτήριον διὰ νὰ εἰσαχθῆτε εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Κον ΗΛ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΝ, ζωγράφον (Χαλκηδόνα — Θεσσαλονίκης) : Τὸ ἔργον ποὺ μᾶς στείλατε ἀπεστάλη σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Κον Α. ΜΑΚΡΗΝ (Κασσάνδραν — Χαλκιδικῆς) : Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ γράφετε διὰ τὸ περιοδικόν μας.

Κον ΙΑΚ. ΑΡΚΑΛΑΝ: Σας εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ὑποδείξεις σας. Ἡ «Νεολαία» θὰ δημοσιεύῃ πάντοτε πατριωτικὰ διηγήματα καὶ βιογραφίας ἡρώων τοῦ 1821.

Κον ΑΝ. ΜΑΡΙΝΟΝ, φαλαγγίτην : Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια ποὺ γράφετε διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου.

Κον Α. ΚΑΤΣΙΜΑΤΙΔΗΝ, φαλαγγίτην : Τὰ καλὰ λόγια ποὺ γράφετε διὰ τὴν «Νεολαίαν» μᾶς συγκινοῦν.

Κον Φ. ΑΔΑΜΙΔΗΝ, ὁμαδάρχην Ε.Ο.Ν. : Τὸ ποιηματάκι ποὺ μᾶς στείλατε ἀρκετὰ καλό.

Κον Σ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, μαθητήν : Αἱ πασχαλιναὶ ἐκθέσεις σας καλές. Ἂν θέλετε νὰ γράψετε μιὰ μέρα καλὰ πρέπει νὰ διαβάσετε πρῶτα πάρα πολὺ τοὺς κορυφαίους Ἕλληνας λογίους.

Κον Δ. ΠΑΠΑΜΠΟΥΚΛΗΝ : Τὸ Πατριωτικὸν ἐμβατήριον ποὺ γράψατε ἀρκετὰ καλό.

Δίδα ΦΙΦΗΝ ΗΡΕΙΩΤΟΥ: Τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στείλατε διαπνέεται ἀπὸ Πατριωτικὰ αἰσθήματα. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε, διότι ἔχει πολλὰ στιχουργικὰ λάθη.

Κον Λ. ΣΧΙΩΤΑΝ, φαλαγγίτην (Γουμενίτσαν) : Ἡ φωτογραφία ποὺ μᾶς στείλατε εἶνε ἀνεπιτυχής.

Κον Μ. ΚΟΚΚΑΛΗΝ (Κωνσταντινούπολιν) : Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὰ Πατριωτικά σας αἰσθήματα.

Κον Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ— Τὸ ἄρθρον σας θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Κον Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΝ (Κυριάννα Ρεθύμνου — Κρήτης) : Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μᾶς γράφετε καὶ σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὸν πατριωτισμόν σας.

Κον Γ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΝ (Καλλονήν — Λέσβου) : Τὸ ἐνθουσιῶδες γράμματα ποὺ μᾶς στείλατε διὰ τὴν «Νεολαίαν» μᾶς συνεκίνησε.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γράμματα πρὸς τὴν «Νεολαίαν»

Ἀγαπητή μου «Νεολαία» χαῖρε,

Μὲ συγκεκινημένην καὶ πάλλουσαν καρδίαν χαιρετίζω τὴν ἐμφάνισίν σου ἀνὰ τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

Δὲν φαντάζεσαι, ἀγαπητή μου «Νεολαία», μὲ πόσην χαρὰν τῆς ψυχῆς μου παίρνω τὰ ἑβδομαδιαῖα σου φύλλα καὶ μὲ πόσην προσοχὴν κι' ἀφοσίωσιν μελετῶ τὰς ὡραίας σου σελίδας, παρακολουθόντας τὴν Ε.Ο.Ν. τῆς Ἑλλάδος. Εἰς σὲ «Νεολαία» εὑρῆκα ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε ἡ ψυχή μου, διότι ἐσὺ δὲν εἶσαι ὅπως τ' ἄλλα συνήθη περιοδικά, ἀλλ' εἶσαι ἓν περιοδικὸν ποὺ μὲ τὴν ἠθικήν σου ὕλην ἐμπνέεις καὶ πλημμυρίζεις τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν κάθε Ἑλληνόπουλου.

Δὲν ἠμπορῶ ἀγαπητή μου «Νεολαία» νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν λύπην ποὺ αἰσθάνομαι μέσα εἰς τὰ σπλάχνα τῆς καρδιᾶς μου, διότι δὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ καταταχθῶ κι' ἐγὼ εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ νὰ φορέσω κι' ἐγὼ τὴν ὡραίαν στολὴν — στολὴν ἥτις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ἑνώσεως πάντων τῶν Ἑλληνοπαίδων εἰς ἕνα συμπαγῆ κι' ἀδιάσπαστον σύνολον — διότι εὑρίσκομαι μακρὰν ἀπ' τὴν ἱερὴν κι' ἀθάνατον ἑλληνικὴν γῆν, ἀπ' τὴν γῆν ἐκ τῆς ὁποίας ἐδημιουργήθη κι' ἔλαμψε ὁ πρῶτος πολιτισμὸς τοῦ κόσμου.

Καὶ τώρα, ἀγαπητή μου «Νεολαία», σοῦ εὔχομαι ἐνθέρμως νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ ὑψηλὸν ἔργον ποὺ ἀνέλαβες μὲ θάρρος καὶ τόλμην, ἵνα δημιουργήσωμεν μίαν Ἑλλάδα νέα καὶ μεγάλη, ἀντάξια τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἱστορίας της·

Μὲ ἀγάπην

ΘΕΟΚΛΗΣ Ι. ΚΥΡΟΥΣΗΣ

Κωνσταντινούπολις 10)4)38

*

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Νεολαία! Καὶ τί δὲν περιέχει ἡ λέξις αὐτή. Ἡ ἁγνότης, ἡ τρυφερότης, ἡ ὠμορφιά, ἡ ἐλπίδα κάθε φυλῆς καὶ κάθε Κοινωνίας. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ὅλα αὐτὰ μαζὺ καὶ χίλια δυὸ ἀκόμα, κι' ἄλλα κι' ἄλλα καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἡ ὑπέροχη, ἡ ὑπέρλαμπρη, ἡ καταπληκτικὴ κληρονομία τῆς Ἀρχαίας, τῆς Βυζαντινῆς, τῆς Νεωτέρας, τῆς Νεωτάτης Ἑλληνικῆς Δόξης. Παιδιά, πόσες μυθολογίες, πόσοι θρῦλοι, πόσες ἱστορίες, πόσα γραμμένα καὶ ἄγραφα, πόσεις διηγήσεις ἀνθρώπουν ποὺ ζοῦν ἀκόμη, πόσες μορφὲς σκοτωμένων καὶ πόσες ἀφηγήσεις λαβωμένων. πόσες θυσίες ἀπὸ τὸ καιρὸ ποὺ ὑπάρχει ἱστορία στὸν κόσμο, ὅσαμε χτὲς ἀκόμα Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ποὺ ἔδωκαν πρόθυμα καὶ πρόσχαρα τὴ ζωή τους γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ πότισαν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ Δένδρο τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. δὲν μᾶς ἐμάζεψαν ὅλους ἐδῶ γιὰ νὰ δοῦμε τί εἴμαστε καὶ τί μποροῦμε νὰ γίνουμε εἰς τρόπον ὥστε νὰ ποῦμε μιὰ μέρα μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, καὶ κυττάζοντες κατάμματα τὸν ἥλιο τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, νὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο ποὺ ἔλεγαν τὰ παιδιὰ τῆς Σπάρτης : ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες» Ὁ σκοπός μας ποιὸς εἶναι; Ὁ σκοπός μας ποιὸς πρέπει νὰ εἶναι; Νὰ δημιουργηθοῦμε γιὰ νὰ δημιουργήσουμε. Νὰ δημιουργηθοῦμε καλοὶ πολῖται καὶ ἔπειτα καλοὶ Ἕλληνες πολῖται. Γιατὶ ὁ Ἕλλην ἤτανε πάντα καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατὶ ὁ Ἕλλην παιδιὰ εἶναι καὶ τώρα ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ. «Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος», ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας ὅταν ἔχτιζαν τὴν Ἀκρόπολι καὶ ὅταν ἔσωζαν τὸν πολιτισμὸ ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων.

Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι γεννηθήκαμε κι' ἐμεῖς ἀκοῦμε καὶ τὸ πιστεύουμε ὅτι εἴμαστε καλλίτεροι ἀπ' ὅλους· εἴμαστε λίγοι, ἀλλοῦ εἶνε πολλοὶ καὶ φαίνονται περισσότερο. Ἀλλὰ πάντα λίγοι ἐμεῖς νικούσαμε πολλοὺς καὶ πάντα εἴμαστε μπροστὰ μπροστὰ στοὺς ἀγῶνες κατὰ τῆς βαρβαρότητος καὶ γι' αὐτὰ ὅλα ἔχει μιλήσει στὸ κόσμο τὸ δόρυ τοῦ Μαραθῶνος καὶ ἡ Τριήρης τῆς Σαλαμῖνος, αἱ σάρισσαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὰ ἅρματα τῆς Θεοδώρας, τὸ ὑγρὸν πῦρ τοῦ Παλαιολόγου, αἱ Βαλληστρίδες τοῦ Βυζαντίου καὶ ἡ Σκούνα τῆς Μπουμπουλίνας, τα καρυοφίλια τοῦ 21 καὶ τὰ μάνλιχερ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Αὐτῆς τῆς γενιᾶς εἴμαστε ἡ σημερινὴ νεότης. Οἱ πλάτες μας πρέπει νὰ εἶναι γερὲς γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κρατοῦν αὐτὴ τὴ κληρονομία. Οἱ καρδιές μας πρέπει νὰ εἶναι σιδερένιες. Τὰ μπράτσα μας γερὰ για νὰ κρατοῦν στερεὰ τὸ σπαθί. Ὁ Κυναίγειρος μεταχειρίστηκε καὶ τὰ δόντια του, θὰ μεταχειρισθοῦμε κι' ἐμεῖς τὰ δικά μας. Οἱ Σουλιώτισσες μεταχειριστήκανε τὰ γιαταγάνια τους θὰ μεταχειρισθοῦμε κι' ἐμεῖς ἅμα ἡ Πατρίδα τὸ θελήσῃ τὰ δικά μας.

Θυσία στὴ θυσία, καὶ προσφορὰ στὴ προσφορά· αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπός μας. Ὅλα γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τίποτα γιὰ μᾶς.

Ἡ ἀγωγὴ τῆς Νεολαίας ὑπῆρξε γιὰ τοὺς προγόνους μας κυριώτερη φροντίδα· ἤξεραν ἐκεῖνοι τί θὰ πῆ ἐκπαίδευσις τῶν νέων, στοὺς ὁποίους μετ' ὀλίγον θὰ παρεδίδετο ἡ τύχη τῆς Πολιτείας. Αὐτὸ τώρα γίνεται καὶ σὲ μᾶς. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μάθουμε καὶ νὰ νοιώσουμε ὅτι αὔριον θὰ εἴμαστε ὁ στυλοβάτης τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας, τῆς ὁποίας σήμερα εἴμαστε ἡ ὡραιες ἐλπίδες.

Εἴμαστε οἱ καλλίτεροι ἀπ' ὅλους καὶ σὲ λίγο καιρὸ θὰ τὸ μάθουν ὅσοι δὲν τὸ ξέρουν.

Δὲν θὰ μιμηθοῦμε κανένα γιατὶ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μιμηθοῦμε κανένα· ἔχουμε παραδείγματα δικά μας, ντόπια.

Θὰ ὀργανωθοῦμε καὶ θὰ δώσουμε στὸν κόσμο τῶν ξένων Νεολαιῶν ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν. Τὸ ὑπόδειγμα αὐτὸ ἐμεῖς θὰ τὸ λέμε: «ΗΜΕΙΣ καὶ οἱ ξένοι θὰ τὸ λένε : Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία!».

ΕΛΕΝΗ ΠΑΚΠΟΥΚΗ

★

«Η ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ...»

Παρῆλθεν ἔτος καὶ μῆνες περίπου ἐπτὰ ἀφ' ὅτου ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ πολιτικὴ μεταβολή, ἡ ὁποία ἤγαγεν εἰς τὴν ἀδελφικὴν ἕνωσιν τῶν ἁπανταχοῦ εὑρισκομένων Ἑλλήνων. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶχεν ἐξαθλιωθῆ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν κομματισμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε ὁδηγήσει εἰς διαφωνίαν τὸν Πατέρα μὲ τὸν υἱόν, οὕτως ὥστε νὰ εὑρίσκωνται ἀντιμέτωποι ἀλλήλων!!! Ετσι ἡ οἰκογένεια, πολὺ δὲ περισσότερον ἕνα Κράτος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐημερήσῃ ἐφ' ὅσον ἡ διχόνοια τὰ ἐμάστιζε. Κατόπιν τῶν γεγονότων τούτων ποίαν πρόοδον ἀναμένατε διὰ τὴν Ἑλλάδα; Μήπως τὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ Στρατοῦ; τοῦ Στόλου; τῆς Ἀεροπορίας; Τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὑποστήριξιν τῶν ὑπαλλήλων; Τῶν ἐργατῶν; Ὄχι, ὄχι, τὸν ἀλληλοσπαραγμὸν καὶ τὴν τελείαν καταστροφὴν τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἱστορικῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος μας. Ὁ Πανάγαθος ὅμως Θεὸς δὲν ἠθέλησε τὴν καταστροφὴν καὶ χώρας μας καὶ μὲ τὴν δύναμίν του κατώρθωσε ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης μας ν' ἀναδημιουργήσῃ μίαν κραταιὰν καὶ ἑνωμένην Ἑλλάδα, ἀντάξιαν τῆς Παλαιᾶς. Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους ὁποίαν σημασίαν ἔχει ἡ ἕνωσις διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀτομικῶς πολὺ δὲ περισσότερον διὰ μίαν οἰκογένειαν, διὰ ἕνα Κράτος. Ἡ «ἕνωσις φέρει τὴν δύναμιν» λέγει ἡ λαϊκὴ παροιμία ἡ ὁποία ἔχει ἀναμφισβήτητον κῦρος. Μόνον ἑνωμένοι ἀλλὰ καὶ πειθαρχημένοι οἱ Ἕλληνες δύνανται νὰ δημιουργήσουν μία ἀξιοζήλευτον καὶ ἰσχυρὰν Ἑλλάδα. Δυστυχῶς ὅμως ἡ κομματικὴ ἐποχὴ ὄχι μόνον δὲν ἐδείκνυε ἀπέχθειαν πρὸς τὴν συμφιλίωσιν, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦσε τὸ μῖσος καὶ τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, τόσον ὥστε νὰ αἰσθανώμεθα εὐχαρίστησιν διὰ τὸ ἐπερχόμενον κακὸν εἰς τὸν πλησίον μας, εἰς τὸν Πατέρα μας,εἰς τὸν ἀδελφόν μας!!!

Ἡ σημερινὴ ἕνωσις καὶ ἁρμονικὴ συμβίωσις τῶν Ἑλλήνων ὀφείλεται εἰς τὴν γενομένην, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Μεταξᾶ, μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου 1936. Οἱ Ἕλληνες ἀπαλλαγέντες ἀπὸ τὰ αἰσχρὰ μίση, τοὺς φθόνους καὶ τὰ κόμματα, ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται πυρετωδῶς διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀναδημιουργικοῦ ἔργου τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ἀνεργία ἐμάστιζε τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. 145.999 περίπου ἄνεργοι ἦσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν κομματικὴν ἐποχήν, σήμερον ὅμως ὄχι ἀνεργίαν δὲν ἔχομεν, ἀλλὰ ἔλλειψιν ἐργατικῶν χειρῶν σὲ μερικὰ εἰδικὰ τμήματα ἐργασίας. Οἱ ἀδελφωμένοι ἐργάται ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκωνται εὐχαριστοῦν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων των τὸν Κυβερνήτην καὶ τοῦ δίδουν ἔτσι περισσότερον θάρρος διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του. Ἔπαυσαν οἱ ἀγῶνες τῶν ἐργατῶν μὲ τοὺς ἐργοδότας καὶ ἡ κάθοδος τῶν πρώτων εἰς ἀπεργίας μὲ ἀποτελέσματα τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν Καλαμῶν κ.λ.π. Εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν ἐτέθη ἡ ἕνωσις τῶν ἐργατῶν διὰ τῶν σωματείων,τὸ ὀκτάωρον, ἡ ἀνάπαυσις καὶ αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις τοὺς ὅρους τῶν ὁποίων εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἐκτελοῦν καὶ τὰ δύο συμβαλλόμενα μέρη, διαιτητὴς εἶναι πλέον τὸ Κράτος καὶ ρυθμίζει μὲ αὐστηρὰν Δικαιοσύνην τὰ μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἀναφυόμενα ζητήματα. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις τῶν ὁποίων ἡ οὐσιαστικὴ ἐφαρμογὴ ἤρχισε ἀπὸ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, εἶναι ἕνα σωτήριον ἔργον διὰ τὸν ἐργαζόμενον ἑλληνικὸν λαόν, διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐφαρμογῆς ὁ ἐργαζόμενος ἐξασφαλίζει τὴν καλλιτέραν κατὰ τὰ γηρατεῖα ζωήν, τὴν ὑλικὴν βοήθειαν κατὰ τὴν δυστυχίαν του, τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν κ.λπ. Ὁ σημερινὸς γεωργὸς καὶ γενικώτερον ὁ κάτοικος τῆς ὑπαίθρου εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀριστοκράτης ἡ ἐθνικὴ δὲ κυβέρνησις ἐνόησε τὴν σημασίαν τῆς γεωργίας διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μόνον εἰς τὴν γεωργίαν ὀφείλει νὰ βλέπῃ τὴν κυρίαν πηγὴν καὶ τὸ κύριον μέσον διὰ νὰ γίνῃ οἰκονομικῶς αὐτάργης, καὶ ὡς ἐκ τούτου προσπαθεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν γεωργικὸν κόσμον τὴν καλλιτέραν καὶ ἀνετωτέραν ζωὴν ἵνα οὗτος πάσῃ θυσίᾳ καὶ μὲ ὅλα τὰ νεώτερα ἐπιστημονικὰ μέσα τὰ ὁποῖα τοῦ χορηγεῖ ἡ Κυβέρνησις ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐντατικὴν καὶ ἀποδοτικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, χωρὶς νὰ τὸν ἀπασχολοῦν πλέον ζητήματα οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν γεωργικὴν καλλιέργειαν. Ἀκόμη ὁδηγίας πρὸς αὐτοὺς (Γεωργούς), ἔδιδε καὶ δίδει, ὁ πανταχοῦ παρών, Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ κατὰ τὰς περιοδείας του ἀνὰ τὰ χωρία καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους ἔγιναν πραγματικοὶ καὶ ἀντάξιοι ὑπάλληλοι αὐτοῦ, καλοδεκτικοὶ καὶ ὑπερήφανοι, διότι εἶναι ὑπάλληλοι τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐξυπηρετοῦν πλέον τὸν λαὸν ἄνευ πληρωμῆς, δυστροπίας καὶ μεσαζόντων. Ἐβελτιώθη κατὰ πολὺ καὶ αὐτῶν ἡ θέσις, πολλὰ ὅμως πρέπει νὰ ἐλπίζουν ἀκόμη καὶ αὐτοί, ἂς εἶναι ὑπομονετικοί, σκεπτόμενοι ὅτι εὑρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. Ἐκεῖνο ὅμως, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἴμεθα καὶ ὑπερήφανοι, εἶναι ἡ ἀνασυγκρότησις τῶν ἀμυντικῶν μας δυνάμεων (Στρατοῦ, Στόλου, Ἀεροπορίας) ὁλόκληρα δισεκατομμύρια ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν ἀνασυγκρότησίν των. Θεωρεῖ τιμητική, ὁ σημερινὸς φαντάρος, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν Πατρίδα ὑποχρεώσεών του πολὺ δὲ περισσότερον ἐνθουσιάζεται ὅταν βλέπῃ ὅτι τὸ ἄψυχον ὑλικὸν τῶν ἀμυντικῶν μας δυνάμεων ηὔξησε καὶ αὐξάνεται καταπληκτικῶς. ἀπομένει μόνον τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνδρεία διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὴν μηχανὴν (ὅπλον) καὶ ἐν δεδομένῃ στιγμῇ ὑπερασπισθῇ τῶν συνόρων του. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους ἀκόμη, στέλνουν διὰ νὰ βοηθήσουν τὴν ἀναδημιουργίαν τῆς ἀεροπορίας μας. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀλλαγῆς, ὁ ἑνωμένος ἑλληνικὸς λαὸς ὄχι μόνον αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῶν ἀμυντικῶν του δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει ὑλικῶς τὸ ἀναδημιουργικὸν τοῦτο ἔργον τῆς γνησίας Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἂς κοιμώμεθα πλέον ἥσυχοι διότι τὰ σύνορά μας φρουροῦνται ἀπὸ τοὺς χαλύβδινους φαντάρους μας καὶ ἂς εἴμεθα ὑπερήφανοι, διότι δυνάμεθα μιὰ μέρα, ὅταν τὸ θελήσῃ ἡ Πατρίς, νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῶν γενναίων πολεμιστῶν προγόνων μας. Ἰδιαιτέρως ἡμεῖς ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι, διότι τόσα πράγματα ἔγιναν καὶ θὰ γίνουν ὑπὲρ ἡμῶν. Ἡ ἑνωμένη νεολαία σήμερον ἐργάζεται καὶ αἰσθάνεται ἀγάπην καὶ ὑπερηφάνειαν διὰ τοῦτο, ὁ φοιτητής, ὁ ὑπάλληλος, ὁ γυμνασιόπαις, δὲν αἰσθάνονται πλέον ἐντροπὴ μὲ τὸ νὰ πάρουν τὰ καλλιεργητικὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸ χέρι καὶ ἐργασθοῦν διὰ τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ τοὐναντίον αὐθορμήτως οἱ νέοι οὗτοι τῆς Ἑλλάδος ἐδημιούργησαν τὰ Τάγματα Ἐργασίας διὰ νὰ ἀποδείξουν εἰς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην, ὅτι ἔπαυσε πλέον ἡ νεολαία νὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἦτο πρότερον, σήμερον ἐργάζεται, μελετᾷ, δημιουργεῖ. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μέρος τῶν γενομένων ἀναδημιουργικῶν ἔργων ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ἑνωμένοι Ἕλληνες ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β΄. ὡς καὶ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἐδημιούργησαν πολλὰ μέχρι σήμερον, ἀναδημιουργοῦν καὶ θὰ ἀναδημιουργήσουν εἰς τὸ μέλλον μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ καταστήσουν τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος Ἐθνικὸν — Ἑνιαῖον καὶ Ἀδιαίρετον.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ
Πρωτοετὴς Φοιτητὴς Νομικῆς
Φαλαγγίτης

ΑΠΟ ΤΟ ΗΡΩΪΚΟΝ ΚΙΛΚΙΣ

ΕΝ ΜΕΣΩ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΠΑΛΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ 5.000 ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΤΟΥ ΚΙΛΚΙΣ ΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. κ' ΠΕΤΡΟΒΑ

ΟΛΑΙ ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΑΣ ΕΟΡΤΗΣ

ΚΙΛΚΙΣ, Ἀπρίλιος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Ἐν μέσῳ ζωηρῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐπιβλητικότητος, τῇ συμμετοχῇ ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ, πέντε χιλιάδες νέοι καὶ νέες τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μὲ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰ στήθη ἔδωσαν τὸν ὅρκον τοῦ φαλαγγίτου. Ἀπὸ πρωΐας ἡ πόλις ἔπλεεν εἰς τὸ κυανόλευκον. Νέοι καὶ νέες ἐνδεδυμένοι μὲ τὴν ὡραίαν στολὴν τοῦ φαλαγγίτου προσήρχοντο ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως εἰς τὰ γραφεια τῆς ὀργανώσεως. Τὴν πρωΐαν ἔφθασαν συντεταγμένοι καὶ οἱ νέοι τῆς Ταξιαρχίας τοῦ Μαυρονερίου καὶ Εὐκαρπίας. Ἡ κίνησις τῆς πόλεως ὑπῆρξεν ἀσυνήθης. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔκαμε θαύματα. Ἡ ὀργάνωσις τῆς νεολαίας ὑπῆρξε κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τὸ θεμελιωδέστερον τῶν ἔργων της. Ὑπερήφανος πλέον ἡ Ἑλλὰς ἀκολουθοῦσα τὰ πεπρωμένα της εὗρε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ. Ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐνίκησε ἀκόμα μίαν φοράν. Ἡ βάσις τῆς αὔριον, τὰ θεμέλια τοῦ νέου καὶ μεγάλου ἑλληνικοῦ Κράτους ἐτέθησαν. Καὶ τὰ θεμέλια αὐτὰ εἶνε ἡ νεολαία. Πῶς λοιπὸν ἡ ὀργάνωσις τῆς νεολαίας μας νὰ μὴ εἶνε τὸ θεμελιωδέστερον τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου λατρευτοῦ μας Κυβερνήτου; Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ πνεῦμα καθοδηγηθεῖσα ἡ νεολαία τοῦ νομοῦ μας σύσσωμος καὶ μὲ ἀνώτερα ἰδανικὰ ἔδωσε προχθὲς τὸν ὅρκον της. Ἡ ἔμπροσθεν τοῦ Δημοτικοῦ Κήπου λεωφόρος τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν 11ην ὥραν ἦτο πλήρης κόσμου. Ἡ παράταξις ἁπάντων τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Κιλκὶς —Μαυρονερίου καὶ Εὐκαρπίας ὡς καὶ τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Θεσσαλονίκης, Χερσόβου καὶ Γουμενίσσης, τοῦ γυμνασίου, τῶν δημοτικῶν σχολείων, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. κ. Ι. Γαβουχίδη, Καλαντζῆ καὶ Παυλίδη, ὑπῆρξε πολὺ ὡραία. Εἰς τὰς 11.30 ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Νομάρχου κ. Χρ. Δρέλλια, ὅστις ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ὑπὸ τῶν νέων καὶ τοῦ πλήθους, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Κυρίλλου, ἐτελέσθη δοξολογία μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας οἱ νέοι ἔδωσαν τὸν ὅρκον τοῦ φαλαγγίτου. Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν ὡμίλησεν ἐν ὀλίγοις ὁ Σεβασμιώτατος.

Οἱ φαλαγγῖται Κιλκὶς κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν των

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον ὡμίλησεν πρὸς τοὺς νέους ὁ Περιφ. Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Κιλκὶς κ. Πέτροβας, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Νειᾶτα!

Ὄμορφη λέξις, ὅπως ὄμορφα εἶνε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν τὰ νειᾶτα.

Κάλλος, εἰς τὴν πιὸ μεγάλη τοῦ Δημιουργοῦ ἀπόδοσι, σῶμα ὁλόϊσο καὶ λυγερὸ μάτια λαμπερὰ καὶ ἄκακα ποὺ στὸ πέρασμά των κτυποῦν καρδιὲς καὶ ἔρχονται ἀναμνήσεις ἀπὸ τὶς περασμένες γενεές.

Καμάρι τοῦ γέρου πατέρα καὶ ἐλπίδα τῆς γρηᾶς μάνας.

Νειᾶτα ποὺ ἔδωσες τοῦ Μακεδόνα κατακτητὴ τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ ἔβγαλες τὴν Αἰγυπτία βασίλισσα, ποὺ οἱ Ρωμαιοι κοσμοκράτορες γονάτισαν μπροστά της.

Νειᾶτα, ποὺ στὰ ἀσταλένια στήθη σου δὲν πρέπει νὰ φωλιάζῃ ὁ φόβος, οὔτε ὁ πόνος, οὔτε ἡ κακοτυχία, οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ φτώχεια.

Εἶσαι τὸ τελειότερο τοῦ Πλάστου δημιούργημα, χιλιοτραγουδημένο ἀπ' ὅλους τοὺς ποιητάς, ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ χιλιολαξευμένο ἀπ' ὅλους τοὺς γλύπτες ὅλων τῶν αἰώνων.

Νειᾶτα, ὅ,τι θέλουν νὰ παραστήσουν εὐγενικό, ὑψηλό, ὡραῖο καὶ αἰσθηματικό, δίπλα του θὰ ζωγραφίσουν ἕνα ἔφηβο μὲ σγουρὰ μαλλιὰ ἢ μιὰ κόρη μὲ μάτια καταγάλανα ἢ μαῦρα.

Εἶσθε στὴν ἡλικία ποὺ χαμογελᾷ ἡ ζωὴ ποὺ ἀβίαστα καὶ ἀμέριμνα περνᾶτε τὶς ἡμέρες, ὡς ὅτου μιὰ μέρα ἄξαφνα θὰ δῆτε πῶς πέρασαν τὰ νειᾶτα. Τότε θὰ στρέψετε τὴν σκέψι πρὸς τὰ πίσω καὶ θὰ ρωτήσετε τὸν ἑαυτό σας τί ἔκαμε κατὰ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα χρόνια του.

Ἄλλοι ἀπὸ σᾶς ἀνασκοπίζοντες τὸ παρελθὸν θὰ εὕρουν ὅτι κάτι ἔκαμαν καὶ ἄλλοι θὰ ντραποῦν καὶ οὔτε θὰ σκεφθοῦν κἂν γιατὶ δὲν εἶχαν κάμει τίποτε.

Θὰ κρύψουν τότε τὸ πρόσωπο ἀπὸ ντροπή, μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν γιατὶ πέρασαν τόσα χρόνια χωρὶς κανένα σκοπό, χωρὶς κανένα ἰδανικό.

Ὑπῆρχεν ἐποχή, ὄχι πολὺ μακρυνή, ἀλλὰ μεταπολεμική, ποὺ κυριάρχησε ὁ κοσμοπολιτισμός.

Ἦτο ἡ μετὰ τὸν πόλεμο ἐποχὴ ποὺ ἡ φρίκη καὶ ἡ δυστυχία εἶχε ἁπλωθῆ παντοῦ καὶ εἶχε μαυρίσει τὴν ψυχή, τὴν εἶχε χαμηλώσει κοντὰ στὴν γῆ καὶ σκεφτόταν πάντα ὕλη.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως οἱ θεωρίες αὐτὲς τοῦ ὑλισμοῦ ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν μπροστὰ στὴν ἀνθρωπίνη δύναμι ποὺ ὑπέταξε τὴ γῆ, τὴ θάλασσα, τὸν οὐρανὸ καὶ φαίνεται πὼς τὰ γιγαντιαῖα φτερά της θὰ φθάσουν σιγὰ-σιγὰ καὶ σ' αὐτὸν τὸν Δημιουργὸ καὶ ἴσως μιὰ μέρα κι μ' αὐτὸν νὰ μετρηθῇ.

Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις ἡ ἐγωκεντρική, ποὺ λένε οἱ σοφοὶ νὰ τεθῇ κάτω ἀπὸ τοὺς κανόνας τοῦ Μάρξ, νὰ γίνῃ κτῆμα εἰς ὅλα τὰ μυαλὰ καὶ θέλησις εἰς ὅλα τὰ σώματα, σὰν τὴν ἀρχὴ τῶν συγκοινωνούντων ἀγγείων.

Κεῖνος πὤχει μέσα του φωτιὰ ποὺ ἀψηφᾷ τὸν κίνδυνο θἆνε πιὸ δυνατὸς καὶ θἄχῃ πιὸ πολλὰ ἀγαθὰ στὴ ζωὴ ἀπὸ κεῖνον ποὺ βρίσκεται πάντα ξαπλωμένος, ἄβουλος καὶ δειλός.

Ἔτσι εἶνε καὶ τὰ ἔθνη. Ἔθνη ποὺ περιμέναμε νὰ διαλυθοῦν καὶ ἔθνη ποὺ περιμέναμε νὰ σβύσουν ξύπνησαν διὰ μιᾶς, ἐθέργιεψαν καὶ σήμερα δυνατὰ καὶ ὑπερήφανα ζητοῦν νὰ πάρουν ὅ,τι τοὺς ἀνήκει κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο μὲ τὸ σπαθί τους, γιατὶ οἱ θεωρίες τοῦ Μάρξ δὲν τοὺς τὰ ἔδωσε.

Βρισκόμασταν λοιπὸν καὶ μεῖς ὑπὸ διάλυσιν. Τί ἄλλο ἦτο ὁ Στρυμώνας; Οἱ μισοὶ Ἕλληνες ἦσαν ἀπέναντι τῶν ἄλλων μισῶν μὲ τὸ τουφέκι ἐπὶ σκοπόν.

Σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη στιγμὴ σκεφθήκαμε πῶς πέρα ἐκεῖ στὸ Βορρᾶ εἶνε ἕνας Βασιλῆας διωγμένος, πραγματικὸς Βασιλῆας καὶ πατέρας ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ποὺ στὴν καρδιά του δὲν ἔχει δέσει τὸ μῖσος καὶ στὴν ψυχὴ του δὲν ἐκάθησε ποτὲ ὁ φθόνος καὶ ἡ ἐκδίκησις, γιατὶ γεννήθηκε γιὰ Βασιλῆας καὶ δὲν εἶνε σὰν ἐμᾶς τοὺς κοινοὺς θνητούς. Ἦλθε καὶ σάλπισε μὲ τὸ στόμα τοῦ Κυβερνήτου, τὴν ὁμόνοια, τὴν ἀγάπη, τὴν γαλήνη.

Ἐκάλεσε ὅλους τοὺς Ἕλληνας νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ ἰδιαιτέρως τὰ νειᾶτα γιὰ νὰ κάμουν ὅλοι μαζὶ μιὰ νέα Ἑλλάδα περήφανη καὶ ἰσχυρή, ὅπως ἦταν στὰ πιὸ παληὰ χρόνια, ποὺ τὴν ζήλευε, τὴν θαύμαζε καὶ τὴν παίνευεν ὁ κόσμος ὅλος.

Νειᾶτα, τὶς χορδὲς τῆς δικῆς σου ψυχῆς ἐκτύπησε, γιὰ ν' ἀκουσθῇ, γιατ' εἶνε ἡ ψυχή σου ἁγνή, ὅπως ἁγνὸ καὶ ὑψηλὸ εἶνε τὸ κήρυγμά του γιὰ τὸ ξύπνημα τῆς Πατρίδος μας.

Νειᾶτα, σᾶς προσκαλῶ. Ἐλᾶτε κοντά μου, λέγει, μὲ τὴν ἀθῶα σας ψυχὴ ν' ἀνοίξω τὴν δική μου, νὰ πάρετε ἀπὸ μέσα τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη πάνοπλη, πανώρια καὶ πρώτη στὸν πολιτισμὸ ὅπως ἦταν πρώτη στὰ παληά, γιατὶ εἶχε τὴν Σπάρτη καὶ τὴν Ἀθήνα, τὴν Θήβα καὶ τὴν Πέλλα, ποὖχαν παιδιὰ δυνατὸ στὸ σῶμα καὶ στὸ μυαλὸ καὶ γνώρισαν νὰ κρατοῦν στὸ χέρι τους σφικτὰ πότε τὸ δόρυ καὶ πότε τὴν σμίλη πότε τὸ σπαθὶ καὶ πότε τὴν σκαπάνη. Πυκνῶστε τὰς τάξεις μας, ὁ δρόμος ποὺ θὰ περάσουμε δὲν εἶνε ὁμαλός, οὔτε ἀσφαλτοστρωμένος, ἀλλ' ἔχει ἐμπόδια τρανά, ὅπως τρανὸ εἶνε τὸ καθῆκον καὶ ἔχει ἐμπόδια μεγάλα, ὅπως μεγάλα θἆνε καὶ τὰ ἀγαθά, ὅταν θὰ φθάσουμε στὸ τέρμα.

Στὶς φάλαγγές μου, λέγει, δὲν θὰ ὑπάρχῃ διάκρισις. Θὰ εἶνε ἡ ἐργασία καὶ ἀπολαυὴ ὁ κόπος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν ἑαυτόν σας, τοὺς γονεῖς σας, πρὸς τὴν Κοινωνίαν, πρὸς τὴν Θρησκείαν, πρὸς τὴν Πατρίδα.

Σκέψις σας θἆνε τὸ Ἔθνος, φροντίδα σας τὸ μεγάλωμά του, χαρά σας ἡ πρόοδός του καὶ πρόγραμμά σας πίστις, ἀφοσίωσις, ἐργασία καὶ μῖσος ἀκόμη.

Πίστι καὶ ἀφοσίωσι εἰς τοὺς ἀρχηγούς σας.

Ἐργασία ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν σας. Μῖσος καὶ πόλεμο ἀκόμη μέχρις ἐξοντώσεως ὅταν μπροστά σας εὑρίσκονται ἐμπόδια. Παραμερῖστε ἀπὸ τὸν δρόμο σας τοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἀνάνδρους.

Περιφρονεῖστε τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινούς.

Καὶ ἂν ἀντισταθοῦν κτυπᾶτε κατακέφαλα μὲ τὸ βαρύ σας χέρι.

Πατᾶτε μὲ τὸ σιδερένιο πόδι σας τὰ ἑρπετὰ ποὺ εἰρωνικὰ συρίζουν στὸ διάβα σας καὶ κάνετε τὴν ὀργάνωσί μας ὀργάνωσι τιμῆς, ὀργάνωσι δικαιοσύνης, ὀργάνωσι ἐργασίας, ὀργάνωσι λατρείας πραγματικῆς πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀναγεννωμένου Ἔθνους.

Σηκῶστε τὴν ψυχή σας ὑπεράνω τοῦ ὑλισμοῦ καὶ χαλυβδῶστε τὴ θέλησί σας μὲ τὸ συναίσθημα τῆς νίκης.

Ἔμβλημά σας ἂς εἶνε ὁ αὐτοσεβασμὸς καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ψυχῆς.

Ὑπομείνατε τὶς θυσίες τῶν νέων σας ἀρχῶν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδεῶν σας.

Καὶ ἔτσι θὰ γίνετε ἱκανοὶ νὰ φτιάσετε ἕναν νέο Παρθενῶνα γιὰ νὰ ἀποδείξετε στὸν κόσμο πὼς ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν σβύνει ποτὲ γιατὶ ἔχει παιδιὰ ἕτοιμα νὰ χύσουν καὶ τὸ αἷμα τους ἀκόμη ὅπως τὸ ἔχυσαν πρὸς 25 ἀκριβῶς ἐτῶν ἐδῶ πάνω στὰ χώματα ποὺ πατᾶμε, ἐλεύθερα σήμερα, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν μεγάλο Στρατηλάτη Βασιλῆα καὶ ἀπὸ τὸν σημερινὸ σοφὸ Κυβερνήτη.

Ὁρκισθῆτε ἀκόμη μιὰ φορὰ ὁ καθένας νοερῶς στὶς ψυχὲς τῶν ἡμιθέων αὐτῶν ἀθανάτων ποὺ πτερυγίζουν τώρα γύρω μας ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι ὅτι θὰ τοὺς μιμηθῆτε καὶ σεῖς ὅταν παραστῇ ἀνάγκη καὶ ὅταν ὁ Βασιλῆας τὸ πῇ.

Ζήτω τὸ Ἔθνος.

Οἱ σημαιοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν. Κιλκὶς παρελαύνοντες πρὸ τῶν ἐπισήμων.

Ζήτω ὁ Βασιλῆας.

Ζήτω ὁ Κυβερνήτης.

Ζήτω τὰ νειᾶτα τοῦ νομοῦ Κιλκίς.

Ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ φαλαγγίτου κ. Βογιατζῆ ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τῆς φάλαγγος Κιλκίς.

Εἶτα ὁ Νομάρχης κ. Δρέλιας παραλαβὼν τὴν εὐλογηθεῖσαν σημαίαν παρέδωσε ταύτην εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς φάλαγγος Κιλκὶς κ. Βογιατζῆν, τονίσας τὴν σημασίαν τῆς τελετῆς καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ὀργανώσεως τῶν νέων.

Μετὰ τὴν παράδωσιν τῆς σημαίας ἐπηκολούθησε κατάθεσις στεφάνων μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο παρέλασις τῆς Ε.Ο.Ν., τῶν σχολείων, τοῦ στρατοῦ καὶ τμημάτων ποδηλατιστῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡ παρέλασις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. θαυμασθέντος κυρίως τοῦ παραστήματος καὶ τῆς ζωηρότητος τῶν νέων ἀγροτῶν τῆς περιφερείας μας. Εἰς τὴν παρέλασιν ἔλαβον μέρος ὅλως αὐτοβούλως καὶ οἱ αὐτοκινητισταὶ ὁδηγοῦντες τὰ ὀχήματά των.

Μετὰ τὴν παρέλασιν οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ε.Ο.Ν. παρεκάθησαν εἰς γεῦμα δοθὲν ὑπὸ τοῦ Δήμου εἰς τὸν Δημοτικὸν Κῆπον, τὸ ἀπόγευμα δὲ οἱ φαλαγγῖται παρηκολούθησαν κινηματογραφικὴν παράστασιν καὶ θεατρικὴν τοιαύτην δοθεῖσαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Γ' Δημοτικοῦ Σχολείου.

Β. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὰ τμήματα τῆς «ΕΟΝ» ἑώρτασαν μὲ συγκεντρώσεις καὶ ὡραίας τελετὰς τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Παρηκολούθησαν τὰς κατὰ τόπους δοξολογίας ὅλα τὰ μέλη ἐν σώματι καὶ κατόπιν παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῶν πόλεών των.

Εἰς τὰς Ἀθήνας μετέσχον τῆς ἐπιβλητικῆς παρατάξεως, εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος.

Ἀντιπροσωπεία τῆς «Ε.Ο.Ν.» ἐκ βαθμοφόρων ἀνῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ὑπέγραψε εἰς τὸ βιβλίον τῶν συγχαρητηρίων.

Ἐξ ἄλλου ἀπὸ ὅλα τὰ τμήματα τῆς Ἑλλάδος ἐστάλησαν ἐνθουσιώδη, συγχαρητήρια τηλεγραφήματα πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα .

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τὰ Τάγματα Ἐργασίας ἑώρτασαν προχθὲς τὸ Πάσχα μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ πατριωτικὰς ἐκδηλώσεις εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θουκυδίδου γήπεδον τῆς ὀργανώσεώς των.

Ἐψήθησαν πολλὰ ἀρνιά, διενεμήθη ἄφθονος ἐκλεκτὴ ρετσίνα, πολλοὶ δὲ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ Σπάτα ἔλαβον μέρος εἰς τὸ γλέντι μὲ τὶς πίπιζες καὶ τὰ νταούλια των. Τοὺς διασκεδάζοντας ἐπεσκέφθησαν κατ' ἀρχὰς καὶ τοὺς ηὐχήθησαν ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Πλυτᾶς, ὁ Νομάρχης κ. Κισσόπουλος καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἐπίσης τοὺς ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρίας καὶ ἀντιπροσωπεία τῆς διοικήσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας. Ἀκολούθως τοὺς ἐπεσκέφθη ὁ κ. Πρωθυπουργὸς συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῶν ὑφυπουργῶν κ.κ. Μανιαδάκη. Παπαδήμα καθὼς καὶ τοῦ ὑπουργοῦ κ. Ἀρβανίτη. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐτσούγκρισε τὸ αὐγό του μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ταγμάτων κ. Βεζανῆν καὶ πολλοὺς ἄλλους βαθμοφόρους .

Παγκόσμιον φωτογραφικὸν ρεπορτάζ Τῆς «Νεολαίας»

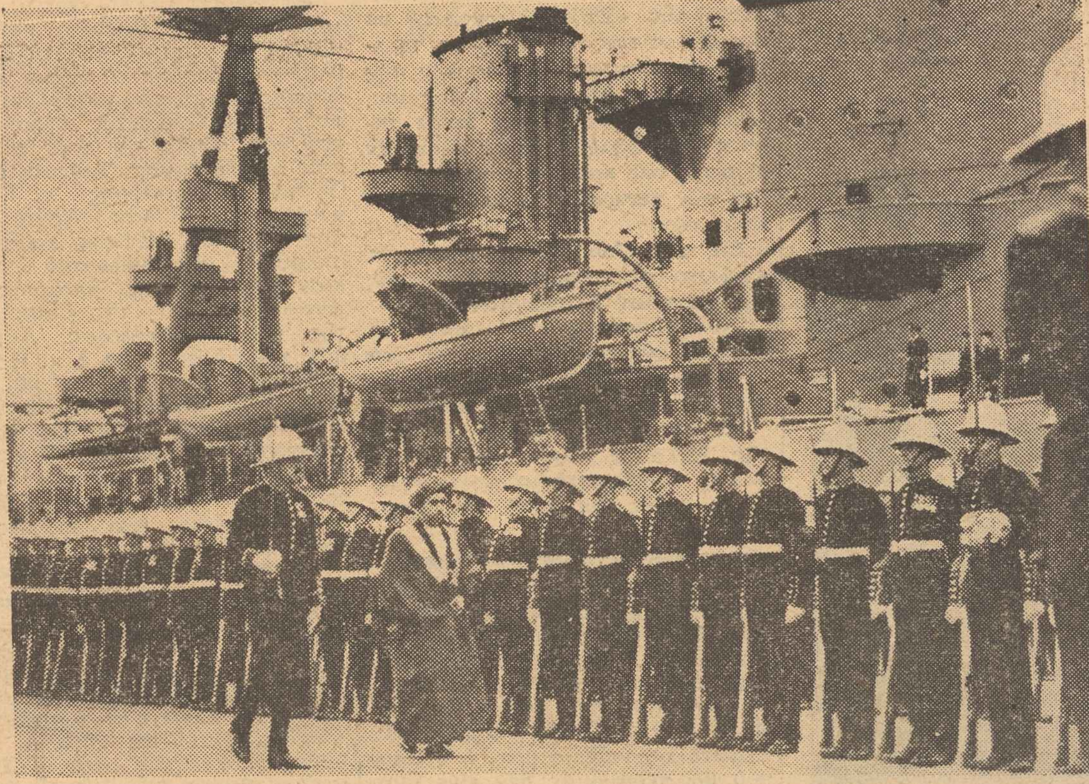
Ὁ Σουλτᾶνος τοῦ Μουσκὰτ Ὁμὰν ἐπισκεφθεὶς τὸν πολεμικὸν λιμένα τοῦ Πορσμάουθ ἐπιθεωρεῖ ναυτικὸν ἄγημα.

Εἰς τὸ Λεοπολντάου παρὰ τὴν Βιέννην ἤρχισε ἡ οἰκοδόμησις συνοικισμῶν τῶν ταγμάτων ἐφόδου κατόπιν προσφορας 1.500.000 μάρκων ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ι. Ε. Λούτσε.

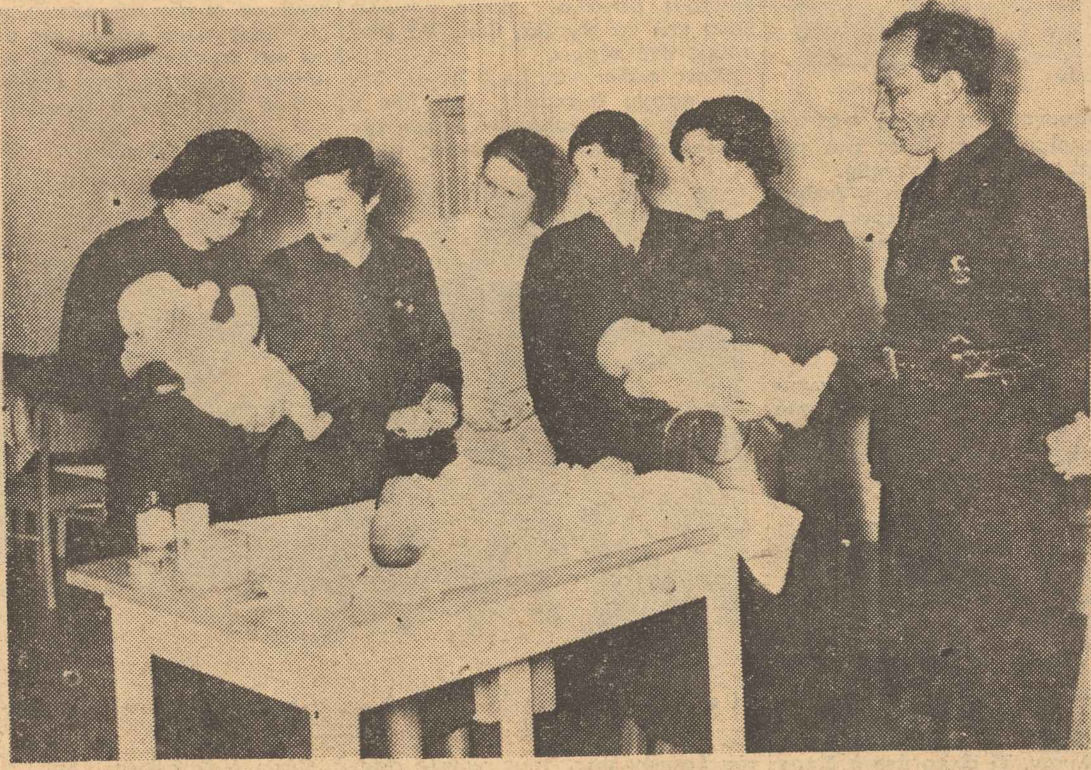
Ἡ κ. Πιλὰρ Πρίμο ντέ Ριβέρα, ἀρχηγὸς τοῦ γυναικείου τμήματος τῶν Ἰσπανικῶν φαλάγγων, ἐπισκέπτεται μίαν «Σχολὴν Μητέρων» τοῦ Βερολίνου

Κατόπιν τῶν νέων μέτρων διατιμήσεως τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ράϊχ, σημαντικὴ πτῶσις ἐπῆλθε εἰς τὰς τιμὰς τῶν τροφίμων εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ἡ εἰκὼν μας δεικνύει ἕνα τμῆμα τῆς Κεντρικῆς ἴσμυα γορᾶς τῆς Βιέννης.

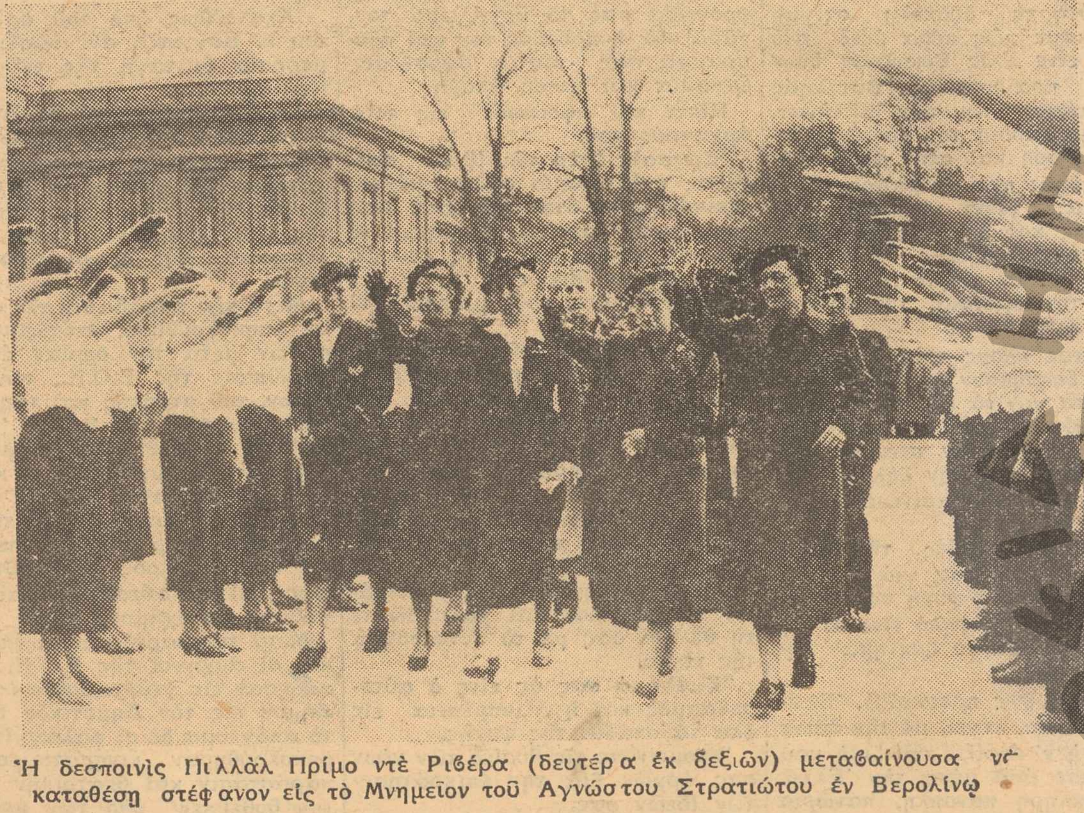
Ἡ δεσποινὶς Πιλλὰλ Πρίμο ντὲ Ριβέρα (δευτέρα ἐκ δεξιῶν) μεταβαίνουσα νὰ καταθέσῃ στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ἐν Βερολίνῳ

Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶται παίζουν μὲ τὰ παιδάκια τῆς Βιέννης τὰ ὁποῖα εἶνε κατενθουσιασμένα μὲ τὸν περίπατον ποὺ τοὺς προσφέρεται ἐπάνω εἰς τὰς στρατιωτικὰς μοτοσυκλέττας